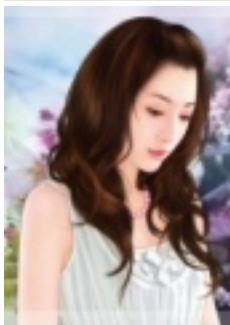

Hải Đường Hoa Lệ

Contents

Hải Đường Hoa Lệ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	37
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	47
17. Chương 17	50
18. Chương 18	53
19. Chương 19	55
20. Chương 20	58
21. Chương 21	61
22. Chương 22	64
23. Chương 23: Ngoại Truyện 1	69

Hải Đường Hoa Lệ

Giới thiệu

Một người con gái đối với chuyện tình cảm thì rất chân tình, một khi cô đã yêu ai thì yêu hết mình, l

1. Chương 1

Đôi mắt nhắm lại, giật khẽ vài cái sau đó từ từ mở ra, sau lớp sương mỏng là trần nhà màu trắng. Cô gái trên giường bệnh, mắt đảo một lượt, bất chợt phát ra hai giọng nói “Đường nhi, Đường nhi, con tỉnh rồi sao, có nhận ra ta không?”

“Bà bình tĩnh lại, Hải Đường nó vừa mới tỉnh, đừng làm ồn.” Giọng nói thứ hai trầm hơn xen chút khàn khàn.

Lâm Hải Đường nhìn rõ hai người trước mặt, là hai vợ chồng Tiệp gia. Cô tự hỏi sao mình lại ở đây? Tiệp Minh chạy ra ngoài gọi bác sĩ, còn bà thì đỡ cô ngồi dậy, bà đau xót nhìn cô khóe mắt ửng đỏ “Thế nào? Nói ta nghe, con thấy thế nào rồi?”

Lâm Hải Đường cất tiếng “Con.... sao lại ở đây?”

Cô nhớ là cô muốn anh đưa về nhà, anh không đồng ý nên đã chạy theo, đúng lúc xe tải từ trong con hẻm gần đó chạy ra đâm vào cô. Lâm Hải Đường nhú mày suy nghĩ, nhưng không phải cô đã chết rồi sao, còn lơ lửng giữa không trung ba ngày.

Tiệp phu nhân lau nước mắt, nắm lấy tay cô, giọng có vài phần oán trách “Con bé này, có biết, xem chút nữa là xảy ra chuyện? Nếu con có chuyện gì thì sao ta ăn nói với bố mẹ con ở tuổi vàng đây?”

“Mẹ, Hải Đường vừa tỉnh lại, nên để cho cậu ấy nghỉ ngơi.” Lâm Hải Đường kinh ngạc quay về phía người vừa lên tiếng. Cô ngẩn người khi thấy anh ngồi cạnh giường, vẫn đáng vẻ phong độ, cao lớn, lịch lãm, chỉ là anh trẻ hơn so với mọi khi. Thấy mình bị nhìn chăm chăm, Tiệp Tích Ngôn nhú mày “Mặt tởm dính gì sao?”

Liếc nhìn chiếc áo sơ mi trắng của anh, không khỏi kinh ngạc khi thấy thấy phù hiệu ghi Tiệp Tích Ngôn, lớp 12. Lâm Hải Đường đầu óc rối bời, cô níu tay bà, hỏi “Bây giờ.... là ngày mấy, năm mấy vậy mẹ?”

Tiệp phu nhân tuy khó hiểu, nhưng vẫn trả lời cô “Bây giờ là tháng hai năm 2013. Con hỏi làm gì?”

Không lẽ cô đã trùng sinh lại chín năm trước?! Lâm Hải Đường không tin vào những gì mình vừa nghe, cô rõ ràng là đã 27 tuổi. Sao lại xảy ra như vậy?

Tiệp Tích Ngôn thấy mặt cô trắng bệch, anh đứng dậy nói “Cậu không khỏe sao? Đợi chút, bố tớ đã gọi bác sĩ rồi.”

Đúng lúc, bố của anh cùng bác sĩ đi vào, cô ngồi yên để bác sĩ khám, ông ghi vào tờ giấy rồi mỉm cười “Tuy cô bé hôn mê lâu nhưng bây giờ đã ổn, chỉ cần nằm nghỉ vài ngày có thể xuất viện, nếu có việc gì thì phải thông báo với tôi.”

“Cảm ơn bác sĩ.” Tiệp gia gật đầu chào, ông đi đến bên giường, lo lắng nhìn cô “Hải Đường, nếu thấy trong người bất thường, phải nói ta biết.”

“Vâng.”

Lâm Hải Đường nghi hoặc, đây được gọi là tình tiết trùng sinh thường xuất hiện trong tiểu thuyết sao, có thể xem đây là một khởi đầu mới của cô. Mười tuổi, bố mẹ bị tai nạn qua đời, cô được Tiệp gia nhận nuôi vì hai bên có mối quan hệ rất tốt. Năm mười lăm tuổi Lâm Hải Đường đã yêu anh, yêu rất sâu đậm. Dùng mọi thủ đoạn để có được sự quan tâm của anh. Nghĩ lại những việc làm trong quá khứ, Lâm Hải Đường cảm thấy thật khinh bỉ bản thân. Cô rút cuộc vì sao lại u mê đến thế.

Cô tự nhủ rằng, không được yêu anh, tình yêu kiếp trước không thành, hà cớ gì phải quuyền luyện tận kiếp sau. Cô còn nhớ, vì anh mà từ bỏ ước mơ của mình, chạy theo anh đến đại học, khiến anh vô cùng chán ghét. Anh vì thế mà trước mặt cô, ân ái với người phụ nữ khác khiến cô ảm ức, làm đủ mọi chuyện để dần mặt cô ta. Bây giờ cô trùng sinh lại năm mười tám, là nữ sinh cấp ba..

Lâm Hải Đường cười nhạt, cô sẽ bắt đầu lại. Tốt nhất là đứng đúng vị trí kẻ ăn nhờ nhà người khác của mình, đừng tham lam chiếm giữ thứ không thuộc về bản thân.

Có tiếng mở cửa vang lên, Lâm Hải Đường vội kéo chăn giả vờ ngủ. Người vừa bước vào đặt cặp lồng hai tầng trên bàn, kéo ghế ngồi xuống. Im lặng một lúc lâu, khiến tim cô đập thình thịch, mùi hương thanh lạnh tỏa ra, cô biết là anh, cũng chính vì vậy mới giả vờ ngủ. Âm thanh trầm lắng vang lên, phá bỏ không gian tĩnh lặng “Cậu định giả vờ ngủ đến khi nào.”

Lâm Hải Đường giật mình, cũng không quay lại nhìn anh. Tiệp Tích Ngôn nói tiếp “Cứ coi như là cậu đang ngủ đi. Lâm Hải Đường, mẹ bảo tớ mang cháo đến cho cậu. Còn nữa, tớ đã chép bài giúp cậu rồi. Từ lúc tỉnh dậy, cậu rất lạ, sao cứ tránh né tớ, có vẻ như rất sợ!” Thở dài một hơi, anh đứng lên, nghe thấy tiếng đóng cửa Lâm Hải Đường mới ngồi dậy, nhìn không gian tối đen, cô sợ nhất là lúc bệnh viện về đêm, vừa yên lặng lại đáng sợ, Lâm Hải Đường vốn bị quáng gà, nên không nhìn thấy gì phía trước, phải tìm đường bật đèn. Vô tình bị hệt chân khiến cô xém chút bị ngã, kéo theo cây kim truyền nước ở tay bị lệch, tay cô truyền lên cơn đau nhức.

“Rõ ràng cậu đau ngủ.” Một cánh tay vươn ra, đỡ cô ngồi trên giường. Tiệp Tích Ngôn xoay người bật đèn.

Lâm Hải Đường ngẩn ngơ nhìn anh, lại cúi mặt xuống, nhìn bàn tay rỉ vài giọt màu nhỏ, nhanh chóng lau đi, cô nằm xuống giường, không trả lời anh. Tiệp Tích Ngôn đi ra sofa nằm xuống, từ tốn nói “Mẹ bảo tớ đến đây canh chừng cậu.” Rồi xoay người vào trong. Tuy anh không thể ngủ mà không tắt đèn nhưng vì cô phải đành chịu.

Lâm Hải Đường im lặng, cô bò dậy, kiểm điện thoại, mở đèn pin lên trước, mới tắt đèn. Cô không muốn gây phiền phức cho anh...

Tiệp Tích Ngôn xoay sang nhìn cô, bóng dáng nhỏ bé dựa vào ánh đèn nhỏ để trở về giường, anh bước đến, chặn ngang trước mặt Lâm Hải Đường “Tắt đèn làm gì? Mở lên đi.”

Lâm Hải Đường không trả lời, nép sang bên phải, lại bị chặn, không hiểu vì sao, hôm nay anh rất có hứng thú nói chuyện với cô “Lâm Hải Đường, cậu làm sao thế?”

“...”

“Bình thường không phải cậu nói rất nhiều?”

Lâm Hải Đường trong lòng đau nhói, anh là đang khinh thường cô hằng ngày bám lấy anh làm phiền, khoe mắt bắt chột ửng đỏ. Cô cũng biết mình phiền phức nên mới né tránh anh. Nhưng tại sao Tiệp Tích Ngôn cứ liên tục nói chuyện. Chẳng phải lúc trước, ngay cả một chữ, anh cũng tiết kiệm với cô?

Hết sức chịu đựng, Tiệp Tích Ngôn đưa tay nâng mặt cô lên, định lớn tiếng, thì khựng lại, Lâm Hải Đường đang khóc. Tiệp Tích Ngôn hoảng hốt vươn tay lau mặt cô “Này, tớ đã mắng cậu đâu? Khóc cái gì?”

Lâm Hải Đường đẩy anh ra, cất tiếng “Xin cậu.... đừng đối xử với tớ như thế...” sau đó chui vào chăn. Tiệp Tích Ngôn đứng sững người, nghe thấy tiếng hít mũi, tiếng nấc rất nhẹ, anh nhú mày. Cô hôm nay sao thế? Có phải vì bị ngã nên như vậy..

Lâm Hải Đường cắn chặt môi, nếu anh cứ tiếp tục như vậy, cô chỉ sợ mình càng yêu anh, lúc đó lại gây cho anh bao nhiêu phiền phức, kiếp trước anh khổ sở vì cô đã đủ rồi...

2. Chương 2

Vài ngày sau đó, Lâm Hải Đường xuất viện, đi học bình thường, vẫn tránh né Tiệp Tích Ngôn. Cô lẳng lặng đi học trước, ra về thì nhanh chóng chạy ra khỏi lớp, cô là muốn chạy trốn anh.. lớp Lâm Hải Đường cạnh lớp của Tiệp Tích Ngôn, mỗi khi chạm mặt cô đều rất nhanh chạy đi. Kiếp trước cô sống vì anh bấy giờ thì vì cô...

Lâm Hải Đường ngồi trên sân thượng, nghĩ về chuyện quá khứ. Lúc ấy, đối với cô như một giấc mộng đẹp cũng có khi là ác mộng. Theo đuổi anh suốt mười hai năm, vì Tiệp Tích Ngôn mà bất chấp tất cả, ngay cả Tiệp mẫu cô cũng bắt ép bà, muốn bà ép Tiệp Tích Ngôn phải cưới cô.

Lâm Hải Đường ngược mặt lên cao, bao nhiêu năm cô cố gắng như thế đổi lại được gì? Một trái tim đầy vết thương, tủi nhục, hèn mọn, ngay cả chút lòng tự trọng cũng vứt đi... hằng ngày sống trong lo sợ, sợ một ngày nào đó Tiệp Tích Ngôn sẽ rời xa mình....

Sân thượng trường là nơi yên tĩnh duy nhất dành cho cô, ở trường Lâm Hải Đường hầu như rất ít bạn, vì cô chỉ cần Tiệp Tích Ngôn mà thôi....

Tiệp Tích Ngôn ngồi đọc sách, bằng hữu bên cạnh Điem Thẩm Lang cất tiếng trêu chọc “Hôm nay tiểu thư kia không tìm cậu à?”

Tiệp Tích Ngôn vẫn cúi đầu đọc sách, đáp “Ừ.”

“Chà, hiếm khi đấy.”

Hắn nhớ từ lúc học chung với Tiệp Tích Ngôn đến nay, cô gái đó hằng ngày đều tìm anh. Có thể nói Lâm Hải Đường là loại con gái mặt dày nhất hắn từng gặp, theo chân Tiệp Tích Ngôn đến tận cấp ba. Hắn đoán, cô chắc chắn sẽ đăng ký cùng trường đại học với anh.

Tiệp Tích Ngôn nghe vậy trầm tư, từ khi Lâm Hải Đường bị ngã cầu thang liền rất kỳ lạ. Luôn né tránh anh, ở nhà hay ở trường, bất kỳ nơi đâu có anh cô liền giống như gặp ma, chạy thực mạng. Tiệp Tích Ngôn anh dù đôi khi thấy cô rất phiền phức nhưng cũng đã quen với việc có cô bên cạnh...

Lâm Hải Đường cứ thế đi xung quanh khu phố, cô xem thử mấy bộ váy vừa mới ra mắt, cô muốn trải nghiệm một mình đi khắp nơi, khi lên đại học Tiệp Tích Ngôn liền dọn ra khỏi nhà, mua một căn hộ gần trường đại học, thật ra là né tránh cô, sau đó Lâm Hải Đường liền ủy khuất cầu xin bố mẹ anh cho mình dọn đến gần đó.

Kể ra thì, từ khi bố mẹ mất, cô chưa từng đi dạo như thế này, đường phố nhộn nhịp người qua, ánh đèn mờ lung sáng rực... dạo một lúc, Lâm Hải Đường ghé cửa hàng tiện lợi mua ít đồ ăn sau đó về nhà. Thấy đèn chưa bật, chắc mọi người đã ra ngoài, Lâm Hải Đường theo thói quen sẽ bật đèn pin lên tìm chìa khóa để vào.

Đột nhiên cửa mở đập trúng mặt cô, tiếng chạm rất mạnh, giống như ai đó đang rất gấp. Lâm Hải Đường đầu óc quay cuồng, vết thương ở trán chỉ vừa mới khỏi thôi, đau chết mất.

Cánh tay vươn ra kéo cô đứng dậy, vì trời tối, Lâm Hải Đường vẫn chưa nhìn rõ người trước mặt là ai nhưng đoán chừng là Tiệp Tích Ngôn. Cô vội rút tay lại, đau đớn xoa mũi, ừm... có vị tanh... Lâm Hải Đường hoảng sợ khi thấy mũi mình chảy máu, cô cúi người nhặt điện thoại lên thì bị người kia ôm vào nhà.

“Á...” Lâm Hải Đường hoảng hốt hét lên, Tiệp Tích Ngôn đặt cô ngồi trên ghế, lấy khăn tay lau mũi, dùng tay giữa đầu cô lên cao. Giọng nói từ tốn vang khê “Đau không? Xin lỗi, tớ không cố ý.”

Lâm Hải Đường hít hít mũi, đáp “Không sao. Tớ mới là người xin lỗi.”

Anh nhẹ nhàng nói “Sao cậu lại né tránh tớ?”

Câu hỏi của anh khiến Lâm Hải Đường khựng lại, vì sao ư? Vì cô không muốn bản thân bị tổn thương, không muốn anh thêm mệt mỏi. Đối với cô, bây giờ chỉ cần anh xem cô như em gái, hoặc không là gì cũng được. Cô không trả lời, đẩy tay anh ra, đứng lên “Tớ ổn rồi....ngày mai tớ sẽ trả khăn cho cậu, cảm ơn.”

Lâm Hải Đường xoay người, lần theo bóng tối tìm cầu thang để lên phòng. Tiệp Tích Ngôn đứng im lặng trong bóng tối, cô không nghe thấy tiếng anh, nhịp tim mới bình ổn lại. Chậm rãi bước đi. Đột nhiên đèn trong nhà sáng lên, cô quay lại nhìn thấy anh bỏ ra ngoài. Hôm nay ở nhà chỉ có hai người...??

Lâm Hải Đường lững thững mở cửa nhặt điện thoại và thức ăn trong giỏ đem vào bếp. Chắc anh đi ra ngoài gặp bạn.. Lâm Hải Đường mở tủ lạnh, cất thức ăn vào trong, bây giờ vẫn còn sớm, cô nên đi tắm sau đó ôn lại bài, rồi mới ăn tối.

Sắp đến ngày thi đại học, Lâm Hải Đường đã xin thầy chủ nhiệm tờ giấy nguyện vọng khác để làm lại, lần này cô muốn theo đuổi ước mơ của mình, làm một nhà văn và dịch sách. Cô từ nhỏ đã thích đọc sách, lớn lên đi học rất nhiều thứ tiếng. Cô cũng từng đi thi văn, Lâm Hải Đường điền xong các khoản, đặt gọn trên bàn. Nhìn đồng hồ đã hơn chín giờ, nên xuống bếp làm bữa tối.

Tiếp Tích Ngôn rất thích ăn sườn chua ngọt nên cô đã học làm, bây giờ nghĩ lại, cô cũng không biết mình thích gì, vì hầu hết đều bắt chước anh. Lâm Hải Đường ngồi dưới sàn, lấy giấy bút ra, liệt kê lại những món mình từng ăn. Sàn lộn lộn sẽ có món mình thích. Cô muốn được một lần sống vì bản thân....

Cuối cùng, Lâm Hải Đường chọn món đơn giản nhất là trứng cuộn cơm gà xé sợi. Cô học cách nấu ăn từ mẹ, mẹ cô là người phụ nữ rất đảm đang, nấu ăn lại tuyệt vời, vì thế lúc nhỏ bà đã dạy cô rất nhiều thứ, sau khi bà qua đời, Tiếp mẫu trở thành người mẹ thứ hai của cô. Từng chút một rồi trưởng thành... cô cũng không biết tính cổ chấp của mình bắt đầu từ đâu, chỉ biết đó chính là sai lầm...

Cứ như thế, cô và anh cứ lạnh nhạt với nhau, bố mẹ anh cũng không biết xảy ra chuyện gì. Lâm Hải Đường từ lúc bị ngã cứ xử rất kì lạ, giống như trở thành một người khác, cô luôn im lặng, suốt ngày chỉ ở trong phòng khiến bà rất lo lắng. Một khoảng thời gian dài như thế, anh càng lúc càng trưởng thành, Lâm Hải Đường trước mặt anh không dám đối diện nhưng ánh mắt vẫn cứ dõi theo Tiếp Tích Ngôn. Cô nhớ rất rõ dáng vẻ trưởng thành của anh, rất tuấn mĩ.

Sau khi kết quả đại học đã có, Lâm Hải Đường đậu trường nhân văn, Tiếp Tích Ngôn học về kinh doanh, cô và anh cứ thế mỗi người một hướng. Hôm nay, mọi người ai cũng ở nhà, lúc ăn cơm, Lâm Hải Đường ấp úng nói “Mẹ.... ừm.... đợi sau khi nhập học, con sẽ.... dọn vào kí túc xá.”

Bố mẹ và Tiếp Tích Ngôn đều kinh ngạc, Tiếp phu nhân nhú mày lo lắng “Đường nhi, có phải con xảy ra chuyện gì không? Từ lúc ở bệnh viện về con đã rất kì lạ. Hay Tích Ngôn nó làm gì?”

Lâm Hải Đường vội lắc đầu xua tay “Không có, chỉ là.... con cũng làm phiền mọi người nhiều rồi. Mẹ, cứ để con vào kí túc xá đi, không sao đâu.”

Tiếp Minh nghe vậy, mặt mày nhăn nhó “Con bé này, có phải người lạ đâu. Con đi rồi, ta sẽ rất nhớ. Không được đi đâu hết. Ta sẽ lo cho con đến nơi đến chốn.”

Lâm Hải Đường im lặng, cô không thể làm trái lời ông nhưng cũng không muốn ở lại đây. Buổi tối ở trong phòng, nghe có tiếng mở cửa, người đứng trước mặt là Tiếp Tích Ngôn, Lâm Hải Đường đứng cách xa anh, mắt nhìn xuống đất, hoặc nhìn bên phải. Tiếp Tích Ngôn lạnh giọng “Tại sao cậu lại muốn ở kí túc xá?”

Lâm Hải Đường đáp “Để thuận tiện cho việc học.”

Anh nhìn dáng vẻ cô, trong lòng chột khó chịu, lạnh lùng quay đi. Lâm Hải Đường sâu kín thở dài, đóng cửa lại. Cuối cùng cô cũng nộp đơn vào kí túc xá, mặc dù Tiếp mẫu và Tiếp Minh rất tức giận, mặt lạnh với cô mấy ngày liền, nhưng họ cũng không làm gì được, chỉ đành nguyện theo ý cô. Lâm Hải Đường và Tiếp Tích Ngôn rốt cục đã xảy ra chuyện gì, ngôi nhà này lại vắng lặng như trước....

Hai năm dài ở đại học, Lâm Hải Đường chưa một lần gặp Tiếp Tích Ngôn khiến cô thấy rất nhớ, hai năm như thế nhưng Lâm Hải Đường vẫn không thể quên anh, tình cảm càng lúc càng sâu đậm. Thì ra đây chính là : Càng quên càng nhớ. Cô nghe Tiếp mẫu nói, Tiếp Tích Ngôn học rất giỏi, dự định trong hai năm sẽ hoàn thành tất cả khóa học rồi tốt nghiệp ra trường về phụ giúp Tiếp Minh quản lý công ty.

Hôm nay là cuối tuần nên Lâm Hải Đường định về nhà thăm vợ chồng Tiếp gia. Đúng lúc đi ngang qua trường của anh, Lâm Hải Đường ngập ngừng muốn đi vào, nhưng, lại sợ phiền phức.

Lâm Hải Đường đứng trước cổng, chợt thấy anh cùng một người phụ nữ đứng gần đó, người kia ôm chầm lấy anh, vẻ mặt đỏ ửng nhẹ nhàng cười, sau đó nhón chân lên chạm vào môi anh. Lâm Hải Đường ngáy người, cố gắng nhìn kỹ người phụ nữ đang dính sát vào người anh, là Tiêu Mặc Linh, cô ta là người kiếp trước ở bên anh lâu nhất, Tiếp Tích Ngôn thay người yêu như thay áo, chỉ có Tiêu Mặc Linh là lâu dài nhất, vì cô ta biết cách làm chiều lòng anh. Còn đối với cô, trong mắt chứa đầy xem thường. Đến cuối cùng người ở cạnh anh vẫn không là cô... Lâm Hải Đường cười chua xót, cảnh tượng này cô thấy nhiều rồi, chỉ là hiện tại lòng vẫn đau nhói.

Tiếp Tích Ngôn sau khi xoay người liền thấy bóng lưng ai giống như Lâm Hải Đường nhưng lại nghĩ, trong hai năm nay, cô và anh không chút liên lạc, việc gì cô lại xuất hiện ở đây, chắc chỉ do mình nhìn lầm.

Lâm Hải Đường thần thờ bước trên đường, một người sống hai kiếp như cô, rốt cục cũng học được cách đứng vững trên nỗi đau. Đôi mắt màu xanh nhạt chậm rãi bước, cô không để ý xung quanh có bao nhiêu tạp âm, trong tâm trí ngoài hình ảnh vừa nãy, chỉ còn lại tĩnh lặng.

“Cô gái, mau quay lại. Này.... ” Một tiếng hét của người đàn ông xa lạ, Lâm Hải Đường vẫn lững thững đi, ông ta lớn giọng, chạy đến “Đèn chưa.....”

*Rầm.....

Tiếng động mạnh vang lớn, người đàn ông định chạy đến đứng như khúc gỗ, Lâm Hải Đường nằm dưới bánh xe hơi, cô thở dốc, bàn tay dính đầy máu đang cố chống cơ thể nặng trĩu đứng dậy, đau... cả cơ thể như bị tảng đá đè nặng, đôi mắt mơ màng nhìn không gian hư ảo trước mặt, cuối cùng là bất tỉnh.

Tiếng xe cứu thương, tiếng người xì xào bàn tán khắp cả con đường. Họ nói có một cô gái đột nhiên băng qua đường nên bị xe hơi đụng phải. Hình như là sinh viên, vì họ nhận được ví tiền của cô gái đó. Tiếp Tích Ngôn bình thường không bao giờ quan tâm mấy chuyện này, nhưng nhìn thấy cái ví quen thuộc, tim bỗng đập mạnh, vội xuống xe giật lấy, bên trong có tấm hình của Lâm Hải Đường, anh cất tiếng hỏi “Cô gái này, hiện đang ở đâu?”

Một trong số người vây quanh đáp “Đã đưa đến bệnh viện Thượng Hải.”

Tiếp Tích Ngôn nhanh chóng đạp ga chạy đến bệnh viện. Lúc này, anh không nhìn lầm, Lâm Hải Đường đã đứng ở đó, nhìn thấy cảnh tượng của anh và Tiêu Mặc Linh nên mới bỏ đi. Tiếp Tích Ngôn chau mày, ánh mắt u ám thấy rõ, anh không hiểu tại sao, trong lòng lại thấy có lỗi...

3. Chương 3

Người nhà họ Tiếp vội vã chạy trên hành lang, đây là lần thứ hai vợ chồng Tiếp Minh giống như vừa mới trải qua giây phút kinh hoàng, Lâm Hải Đường, rốt cục cô phải vào bệnh viện bao nhiêu lần mới đủ?? Nhìn Tiếp Tích Ngôn ngồi ngoài phòng cấp cứu, Tiếp phu nhân thở dốc hỏi anh “Tích Ngôn....Đường Nhi...nó nó...”

Tiếp Tích Ngôn vỗ vai mẹ, từ tốn nói “Vẫn đang cấp cứu.”

Tiếp phu nhân ngồi phịch xuống ghế, mỗi lần nghe tin Lâm Hải Đường bị tai nạn, nếu không phải chấn thương thì nguy hiểm tính mạng. Tiếp Minh thở dài, đứa con gái bạn ông sao kém may mắn như thế??

Đền cấp cứu cuối cùng cũng tắt, bác sĩ bước ra ngoài, hỏi “Cho hỏi ai là người nhà của cô gái kia?”

Tiếp Minh lập tức lên tiếng “Là chúng tôi.”

Vị bác sĩ thở dài, chậm rãi nói “Cô bé đó bị tai nạn khá nặng, mảnh vỡ kính chắn gió đã làm rách võng mạc mắt, phần đầu tích tụ máu bầm, ngoài ra còn chấn thương ở chân, nhưng nghiêm trọng vẫn là ở mắt. Võng mạc hai mắt bị tổn thương nên cô ấy sẽ bị mù có thể là vĩnh viễn. Dù có người muốn hiến võng mạc, chúng tôi cũng rất khó để ghép, vì mắt của cô bé ấy cũng bị tổn thương một phần rồi. Chúng tôi rất tiếc.”

Lời nói của ông như lưỡi dao đâm vào tim Tiếp phu nhân, bà như muốn ngất đi. Lâm Hải Đường chỉ mới 21 tuổi, quãng đời còn rất dài. Cô còn đang học đại học, ước mơ, sự nghiệp, tương lai của cô xem như đã vứt bỏ. Từ năm mười tuổi, cô đã chịu bao nhiêu bất hạnh, bây giờ ngay cả đôi mắt cũng không còn...

Tiếp Tích Ngôn đi đến phòng hồi sức, nhìn cô gái kiều nhỏ nằm trên giường, đôi mắt to tròn thường ngày bị mảnh vải che kín. Anh tự hỏi, có phải một phần lỗi do anh, cô sợ bóng tối như thế, sao có thể chịu đựng được? Đứng im lặng như thế rất lâu, vợ chồng Tiếp Minh thì ngồi trên ghế chờ đợi. Đến tận sáng hôm sau, Lâm Hải Đường mới tỉnh lại.

Cảm giác đầu tiên là toàn thân ê ẩm, đôi mắt đau nhức, Lâm Hải Đường đưa tay chạm mặt, sao mắt cô lại bị che khuất... đau quá.

Tiếp Minh thấy cô tỉnh, vội đến bên giường, đỡ cô ngồi dậy, ông vui mừng cất tiếng “Hải Đường, con tỉnh rồi sao? Có thấy trong người khó chịu không?”

Lâm Hải Đường nín tay ông “Bố, mắt con... sao vậy? Đau quá...”

Tiếp Minh khó xử, trong lòng rối bời, phải nói cho cô biết mình vĩnh viễn bị mù, chắc chắn cô sẽ nổi điên lên mất. Ông ậm ừ, không cất tiếng. Tiếp phu nhân ôm lấy cô, dịu dàng cất tiếng “Đường nhi.... con đừng lo, mẹ sẽ chăm sóc cho con. Đừng sợ...”

“Con bị mù?!” Lâm Hải Đường nói, giống như bản thân chắc chắn điều đó. Cảm thấy bà im lặng, lại có tiếng nấc nhẹ, Lâm Hải Đường buông lỏng hai tay đang ôm bà, đây là cái giá cô phải trả cho những việc mình đã làm ở kiếp trước sao? Nước mắt lăn dài trên khuôn mặt, cơn đau mắt lại truyền lên. Lâm Hải Đường gào lên khóc nức nở, tại sao lại đối xử với cô tàn nhẫn như thế? Kiếp trước bị tình yêu cự tuyệt, kiếp này cướp đi đôi mắt của cô. Lâm Hải Đường giờ đã hiểu... Dù cô có trùng sinh thêm một lần, mười lần hay vạn lần thì vẫn không thể có được cái gọi là hạnh phúc.

Nhìn cô khóc lóc nức nở, vợ chồng Tiếp Minh chưa xót trong lòng nhưng không thể làm gì. Bà chỉ còn cách ôm lấy cô dỗ dành “Đường nhi... đừng như vậy... mẹ cầu xin con... Đường nhi của ta...”

Tiếp Tích Ngôn đứng ngoài cửa nhìn một màn như vậy, chỉ biết thở dài. Lúc trước quả thật cô rất phiền phức, suốt ngày bám lấy anh, có lúc anh nghĩ thà cô tốt nhất biến mất khỏi nơi này, hoặc là không bao giờ nhìn thấy anh, cuối cùng Lâm Hải Đường vì anh mà mất đi đôi mắt...

Lâm Hải Đường nằm trên giường, cô không ngủ, chỉ nằm bất động, dù rất đau lòng nhưng cô không thể làm phiền Tiếp gia. Cứ coi như gắng gượng vui vẻ cũng được, dù sao sự thật bây giờ cô cũng gần ba mươi tuổi, không thể mãi khóc lóc vô ích...

“Hải Đường...” Giọng nói tựa như băng trầm ổn vang lên. “Cậu vẫn chưa ngủ?”

Lâm Hải Đường không trả lời, anh lại nói tiếp “Có phải cậu đã đến trường của tớ?”

Lâm Hải Đường thầm chế giễu bản thân, nhìn thấy rồi thì sao? Anh định tuôn ra những lời khinh miệt cô? Kiếp trước, muôn vàn từ ngữ khó nghe, châm chọc, cô đều nghe qua. Lời khó nghe nhất là “Tại sao người như cô không biến mất đi, cứ như cái bóng bám theo tôi. Đồ mặt dày vô liêm sỉ, nếu có thể, tôi thật muốn đôi mắt kia biến mất.” Coi như điều anh muốn đã thành hiện thực.

“Tớ trả giác mạc lại cho cậu.”

Lâm Hải Đường ngồi bật dậy, tức giận hét lên “Nếu cậu làm vậy, tớ sẽ móc đôi mắt ấy ra. Đừng tỏ ra thương hại tớ, chẳng phải từ trước đến nay cậu luôn chán ghét tớ. Vậy thì tại sao không tiếp tục đi.” Cô hít một hơi mạnh ngăn nước mắt chảy xuống “Bây giờ tớ không nhìn thấy cậu nữa, cậu cũng coi như không thấy tớ. Tiếp Tích Ngôn, cầu xin cậu, đừng để tớ cảm thấy bản thân mình đáng thương... có được không?”

Lâm Hải Đường không muốn Tiếp Tích Ngôn thấy bộ dáng thảm hại này, ngay cả khả năng bước đi, ăn uống cũng cần người giúp đỡ. Kiếp trước trong mắt anh cô luôn là kẻ thấp kém đáng khinh, vậy kiếp này, cô chỉ mong anh, dù là giọng nói cũng không nhớ đến.

Không nghe thấy tiếng trả lời, Lâm Hải Đường nghĩ anh đã bỏ đi, nước mắt nặng trĩu kìm nén rất lâu chợt lăn dài, Lâm Hải Đường đau khổ nức khê “Tích Ngôn, xin anh... hãy chán ghét em đi... cứ như trước kia, nếu không em sẽ không thể ngừng yêu anh...”

Sự trừng phạt này quá tàn nhẫn, nếu cô đã chết, thì tại sao lại khiến cô sống rồi dày vò cô? Nếu được chọn lại lần nữa, cô nhất định sẽ chọn một cuộc sống không hề có sự tồn tại của Tiếp Tích Ngôn...

Tiếp Tích Ngôn đứng lẳng lặng, đôi mắt đen láy vạn nhất hướng về người con gái trên giường bệnh. Từng chữ đều lọt vào tai. Nếu anh nói muốn chăm sóc Lâm Hải Đường, cô sẽ cự tuyệt. Anh chưa từng nghĩ, Lâm Hải Đường lại mỏng manh yếu đuối như vậy. Đáng về này, lần đầu tiên anh thấy...

Lâm Hải Đường được đưa về nhà để tiện chăm sóc, hằng ngày bác sĩ đều đặn thay băng cho cô. Tuy rất sợ bóng tối nhưng Lâm Hải Đường đang tập chấp nhận, cô cũng tự học chữ nổi, người trong nhà mỗi lần thấy cô đều phải quan sát xung quanh xem có vật cản gì không để nhắc nhở khiến cô cảm thấy rất khó xử, nên hằng ngày ngoài bữa ăn ra cô chỉ ở trong phòng.

Tiếp Tích Ngôn nhanh chóng tốt nghiệp, nghỉ ngơi vài ngày ở nhà sau đó mới vào công ty. Hôm nay Điềm Thắm Lang đến nhà chơi, hần nghe kể, vị tiểu thư đã bị mù. Hần thắc mắc, một người cứng đầu đến nhu nhược như Lâm Hải Đường lại buông tha Tiếp Tích Ngôn hay đang dùng chiêu mèo vờn chuột? Hần cười tươi “Cô ta không ở nhà sao?”

Tiếp Tích Ngôn đáp “Trong phòng.”

Điềm Thắm Lang cầm trái bóng ném vào rổ trong vườn, quay sang, nghi hoặc hỏi “Bị mù thật à?”

Tiếp Tích Ngôn nhú mày “Phải.”

“Haha..... không ngờ cô ta cũng có ngày thế này. Cậu thoát nạn rồi đấy.”

“Tôi thấy không vui.” Anh giật lấy trái bóng chạy nhanh ném vào rổ, Điềm Thắm Lang thua hai quả, hần nhếch môi “Đừng nói là cậu có tình ý với Lâm Hải Đường đấy nhé.”

“Chắc vậy.” Nghĩ kĩ lại thì trong hai năm nay anh luôn muốn gặp cô một lần. Lâm Hải Đường không biết từ lúc nào đã trở thành một phần trong cuộc sống của anh. Nhưng trước mặt anh, nếu không phải né tránh thì sợ hãi. Anh đáng sợ thế sao?

Hai người luân phiên nhau tranh giành trái bóng da, người có lợi thế luôn là Tiếp Tích Ngôn, dẫn trước Điềm Thắm Lang thêm bốn quả. Hần nhàn nhã cất tiếng, trong lời nói có chút khinh bỉ “Lâm Hải Đường, sao lại đơn giản từ bỏ cậu thế nhỉ? Tôi còn tưởng cô ta sẽ dùng mọi thủ đoạn để dành cậu từ Tiêu Mặc Linh.”

“Tôi cùng từng nghĩ vậy.”

Bên trong nhà có tiếng hét làm gián đoạn cuộc nói chuyện của anh và Điềm Thắm Lang. “Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Lâm Hải Đường vội lắc đầu “Không sao, tôi xin lỗi.”

Người giúp việc thu dọn mảnh vỡ từ bình bông do cô vô tình làm rơi, nói “Là do tôi không nhắc cô. Tôi mới có lỗi.”

Lời nói của cô gái kia giống như đang khiển trách Lâm Hải Đường, cô cười gượng “Xin lỗi” một tiếng nữa, rồi tìm đường đi lên tầng một, cô chỉ định xuống lấy ít nước, không ngờ lại làm phiền đến bọn họ. Lúc đứng lên, cô vô tình dẫm phải mảnh vỡ, tuy đau nhói nhưng rất nhanh cảm giác đau biến mất, nên Lâm Hải Đường không để ý vẫn tiếp tục bước.

Điềm Thắm Lang đứng ngoài cửa, cô gái đó rõ ràng đang bị chảy máu ở chân tại sao lại cứ thản nhiên đi như vậy? Đang định quay sang nói với Tiếp Tích Ngôn thì anh đã nhanh chóng đứng trước mặt Lâm Hải Đường, hai tay nhắc bổng cô lên. Lâm Hải Đường giật mình “Mau.... bỏ tớ xuống.”

Tiếp Tích Ngôn không trả lời, đi thẳng vào phòng cô. Một màn như thế khiến hai mắt Điềm Thắm Lang muốn rơi xuống đất. Hần còn tưởng lời anh nói “Đã để ý Lâm Hải Đường” là đùa nhưng xem ra...

Cũng có khi cô chỉ giả vờ, nhưng nếu nhìn kĩ lại, từ khi cô bị ngã cầu thang, tính tình thay đổi, có thể coi là được lòng hơn lúc trước. Hần xoa người, không cần phải suy nghĩ mấy chuyện phiền phức như thế, hôm nay bố mẹ Tiếp Tích Ngôn không có ở nhà, hần cũng không nên ở đây làm “bóng đèn*” mau về thôi.

*Bóng đèn: kỳ đà cản mũi.

Lâm Hải Đường được đặt ngồi trên giường, cô chưa kịp phản ứng, chân trái đã bị nâng lên, tiếp theo đó là giọng nói trách cứ “Cậu không biết mình bị thương sao?”

Tiếp Tích Ngôn mở hộp cứu thương lấy kẹp gấp nhỏ gấp mảnh vỡ từ lòng bàn chân Lâm Hải Đường khiến cô giật nảy người, anh nhú mày “Đau sao?”

Lâm Hải Đường đáp nhẹ “Không...”

Tiếp Tích Ngôn sát trùng cho cô xong, băng bó cẩn thận rồi dặn dò “Có gì cứ gọi điện thoại nội bộ. Nếu cậu di chuyển sẽ đau đấy.”

“Cảm ơn”. Lâm Hải Đường chỉ nói hai chữ, sau đó đưa tay tìm quyển sách chữ nổi, tiếp tục đọc. Cô sẽ tự chăm sóc bản thân, không cần làm phiền đến người khác. Cô bị mù chứ không bị liệt toàn thân.... Lâm Hải Đường rất muốn nói như vậy nhưng lại không thể. Đối diện với anh cô rất sợ hãi..

“Hải Đường....”

“Tớ muốn yên tĩnh.”

Tiếp Tích Ngôn mím môi, dùng tay hất văng quyển sách trên tay Lâm Hải Đường, khi cô còn đang bần thần, anh vươn tay giữ chặt bả vai cô “Tớ đáng ghét đến nỗi cậu không muốn nói chuyện sao?”

Lâm Hải Đường ngẩn người, anh đang rất giận dữ. Cô không đáp, Tiếp Tích Ngôn càng thêm khó chịu “Lâm Hải Đường.”

Tiếng hét của anh khiến cô rụt người lại, nhớ đến cảnh tượng kiếp trước, cũng là giọng nói đầy giữ tợn như thế, một tay anh đẩy cô ngã xuống đất, sau đó đập đổ cái bàn trước mặt. Đến tận bây giờ hình ảnh lúc đó vẫn khắc sâu trong tâm trí cô. Lâm Hải Đường run rẩy cất tiếng, đôi môi nhỏ đành tuôn ra từng lời cay nghiệt “Phải.... cậu rất đáng ghét.... vì thế... hãy tránh xa tớ... tớ.... rất ghét... c.... ưm...”

Chưa nói hết, môi cô đã bị chặn lại. Tiếp Tích Ngôn như con thú hung dữ gặm lấy môi cô. Chiếc lưỡi ẩm ướt ép buộc Lâm Hải Đường phải phối hợp với mình. Lâm Hải Đường sợ hãi, ghì lấy áo anh muốn đẩy ra nhưng bất lực.

Tại sao Tiếp Tích Ngôn có thể làm như vậy với cô? Là đang giấu cợt, hay xem thường? Tiếp Tích Ngôn gầm lên “Nói dối, rõ ràng em yêu tôi.” Sau đó tiếp tục chiếm lấy môi cô. Lâm Hải Đường kinh ngạc, cô sợ nhất là lúc Tiếp Tích Ngôn tức giận, anh giống như một người khác. Đôi mắt đục ngầu hằn tia lửa đỏ.

Vì chống cự , mắt của Lâm Hải Đường đau nhói, giống như có hàng ngàn con kiến đang cắn xé từng lớp thịt. Lâm Hải Đường vùng vẫy, Tiếp Tích Ngôn càng hăng hái, hai tay mở cúc áo của cô. Lâm Hải Đường lắc đầu, hai bàn tay nắm mạnh vào ngực anh. Hết cách, Lâm Hải Đường cắn môi anh, Tiếp Tích Ngôn nhũm mảy buông cô ra, đôi môi mỏng chảy dòng máu tươi. Lâm Hải Đường giữ chặt áo, vừa thở dốc vừa sợ hãi, cô than lên một tiếng rất khẽ “Đau...”

Tiếp Tích Ngôn vươn tay lau khóe môi, thấy cô không ngừng run rẩy, lại xoa xoa mắt biết rằng mình vừa làm đau cô. Tiếp Tích Ngôn trầm mặc, vuốt mái tóc rối bởi gọn lại, Lâm Hải Đường lùi lại, ra sức đề phòng.

Tiếp Tích Ngôn cất tiếng “Làm em đau, xin lỗi.”

Lâm Hải Đường cài lại cúc áo, lắc đầu, điều hòa lại hơi thở, cô nói “Không... sao.”

“Nếu em không chấp nhận bước về phía tôi, thì tôi sẽ đi về phía em.” Nói xong, anh vươn tay tháo miếng băng trên mắt cô ra, dịu dàng nói tiếp “Tôi sẽ trở thành đôi mắt của em.”

Lâm Hải Đường sững người, im lặng để anh kiểm tra vết thương, rồi băng lại. Không nói một lời. Cô đã từng mong có một ngày Tiếp Tích Ngôn sẽ đáp lại tình yêu của mình nhưng bây giờ, cô không muốn như vậy. Lâm Hải Đường không muốn làm gánh nặng của bất cứ ai... càng không muốn bị thương hại... cô tự đau xót cho bản thân !!

4. Chương 4

Buổi tối đến giờ cơm, Lâm Hải Đường chậm rãi đứng dậy, cầm lấy cây gậy có gắn một cái chuông nhỏ, khắp khiêng đi đến cửa. Giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên “Chẳng phải nói em dùng điện thoại nội bộ?”

Lâm Hải Đường lùi lại vài bước, trả lời “Tớ có chân.”

“Nhưng đã bị thương.”

Lâm Hải Đường mím môi, đi lướt qua anh, Tiếp Tích Ngôn liền đưa tay giữ lấy cô, kéo vào phòng, đặt ngồi trên sofa, anh nói “Tôi mang cơm cho em.”

Lâm Hải Đường lựa chọn im lặng, cô đứng dậy, lại bị ép ngồi xuống. Cứ như thế, Tiếp Tích Ngôn phải sử dụng bạo lực ép cô ngồi vào lòng mình, một tay ôm eo nhỏ một tay gấp thức ăn. Lâm Hải Đường đẩy tay anh “Cậu làm trò gì vậy, mau buông ra.”

Anh bình thản đáp “Đút cơm.”

Cô tức giận hét lên “Tớ không phải bị tật nguyền, vì thế, đừng có như vậy. Tớ không cần. Không cần, không cần.” Lâm Hải Đường đánh anh, chẳng phải đã nói anh nên chán ghét cô, đừng tỏ ra thương hại hay sao? Hay anh đang buồn chán nên tìm cô đùa giỡn?

Tiếp Tích Ngôn buông cô ra, ném thìa xuống bàn tạo ra tiếng “keng” khiến Lâm Hải Đường giật mình, nhận ra mình vừa lớn tiếng với anh, trong lòng liền sợ hãi. Tiếp Tích Ngôn buông ra vài từ “Lâm Hải Đường, em có hai lựa chọn: Một, ngoan ngoãn ngồi yên ăn cơm, hai, tôi đè em ra đút cơm.”

Lâm Hải Đường vừa đỏ mặt vừa sợ hãi. Ngồi ngay ngắn ăn cơm, hài lòng với sự ngoan ngoãn của cô, Tiếp Tích Ngôn cứ thế ngồi cạnh cô ăn cơm. Tay luân phiên gấp thức ăn. Lâm Hải Đường chậm rãi ăn từng chút một, ngồi cạnh anh như thế khiến cô cảm thấy rất hồi hộp, phải gồng mình để không run rẩy. Ăn một ít rồi đứng lên, Tiếp Tích Ngôn kéo cô ngồi xuống “Tôi chưa ăn xong.”

Lâm Hải Đường trầm mặc, ngồi im mặc kệ anh. Tiếp Tích Ngôn ăn xong rồi, nhàn nhã cất tiếng “Tôi đáng sợ thế sao?”

Lâm Hải Đường định lắc đầu nhưng lại thôi. Cô chỉ là không muốn ở cạnh anh, cô bây giờ ngay cả tư cách để yêu anh cũng không có. Tiếp Tích Ngôn thấy cô không trả lời, đôi mắt rũ xuống, bê khay thức ăn đi ra ngoài. Lâm Hải Đường vẫn ngồi trên ghế, thẫn thờ dài, giọng nói nhẹ hẫng “Tích Ngôn....chán ghét em đi...”

Em đã không thể nhìn thấy anh, vậy thì anh cũng nên giả vờ không thấy em.... Chúng ta, đến cuối cùng cũng chỉ là hai người đứng....

Tiếp mẫu đưa trái cây cho Lâm Hải Đường, dịu dàng nói “Hải Đường, vài ngày nữa bố mẹ đi Mỹ có việc, con có muốn đi chung không?”

Lâm Hải Đường lắc đầu “Bố mẹ bận việc, con đi làm gì? Chỉ phiền hai người thôi.”

“Sao lại phiền, con ở nhà mãi không thấy chán sao? Con đừng lo, cứ đi đi.”

“Con ở nhà quen rồi.” Lâm Hải Đường mỉm cười, sao cô có thể làm phiền hai người? Một người mù như cô, tốt nhất nên ở yên một chỗ. Tiếp Minh ngồi cạnh định lên tiếng thì Tiếp Tích Ngôn đã nói trước “Cứ để cô ấy ở nhà. Con chăm sóc.”

Mọi người vì câu nói của anh mà kinh ngạc, Tiếp Minh nhú mày “Con đang đùa với ta?”

Anh lạnh lùng đáp “Việc ở công ty con sẽ sắp xếp ổn thỏa.”

Tiếp mẫu trầm tư, con trai bà mấy ngày nay cư xử khá kì lạ, rất quan tâm đến Lâm Hải Đường, chẳng phải lúc trước anh luôn tìm cách tránh mặt cô? Chẳng lẽ... nếu là yêu thì tốt, còn nếu như Tiếp Tích Ngôn chỉ vì thương hại cô thì bà tuyệt nhiên phải ngăn cản. Bà không muốn Lâm Hải Đường phải chịu thêm tổn thương.

Mấy ngày sau đó, vợ chồng Tiếp Minh đi Mỹ, công việc ở công ty đã chính thức giao cho anh, Tiếp Tích Ngôn cũng đã được tổ chức một buổi ra mắt giám đốc mới, Điềm Thẩm Lang trở thành trợ lý của anh. Hần và anh có thể nói là bằng hữu tốt, lực học vượt bậc, có thể tốt nghiệp trong vòng hai năm, còn đạt bằng thạc sĩ.

Lâm Hải Đường đối với anh, một quan tâm, một hạnh phúc nhưng cũng lo lắng. Chỉ cần anh quan tâm cô một chút, cô liền rung động, tình yêu mỗi lúc thêm sâu nặng không có cách nào dứt ra. Vết thương ở mắt đã đỡ hơn nhiều, nhưng phải quấn băng thêm vài tuần. Nhớ lại lần đầu biết mình bị mù, mắt đau đến mức muốn khóc cũng không thể. Mỗi lần vô tình chạm vào liền đau nhức giống như bị hàng vạn con kiến cắn xé.

Mỗi ngày, Tiệp Tích Ngôn đều cùng cô ăn cơm ba bữa, anh không nói nhiều, cô vẫn giữ im lặng. Suốt ngày ở trong phòng, ngoài việc đọc sách thì ngồi yên lặng thần thờ một mình. Tiệp mẫu mua rất nhiều sách chữ nổi cho cô, Lâm Hải Đường tự học chữ, điện thoại cũng chuyển chế độ “người khiếm thị”. Mỗi sáng nhờ đồng hồ báo thức để dậy, sau đó lại ngồi yên lặng. Cô có thể cảm nhận mọi thứ xung quanh, từ ánh nắng đến cơn gió, tai cũng thính hơn trước.

Tháng mười hai đến rất nhanh, tiết trời trở lạnh, áo quần mùa đông ở trong tủ Lâm Hải Đường có rất nhiều, cô nhờ mẹ ghi sẵn trên đó kiểu hình từng bộ đồ, chỉ cần sờ qua là biết nó thế nào. Hôm nay, Tiệp Tích Ngôn không về nhà ăn cơm trưa, cô có chút thất vọng nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần, vì như vậy cũng tốt. Đối diện với anh cô vừa vui mừng vừa khấn trương lại e dè.

Tối, ăn cơm xong, cô đi lên phòng, tìm kiếm điện thoại, mở tin tức lên nghe. Rồi ngồi im lặng, tháng ngày bình lặng của cô rất tẻ nhạt không có gì nổi bật, nên Lâm Hải Đường cũng không mấy quan tâm đến xung quanh, hôm nay mọi chuyện thế nào? Ai làm gì? Hay trong nhà có việc gì? Lâm Hải Đường giống như một người vô hình, lặng lẽ sống qua ngày...

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Lâm Hải Đường giật mình, không hiểu tại sao, từ khi sống lại, mỗi lần nghe có tiếng động, dù là nhỏ hay lớn đều khiến cô giật mình, Lâm Hải Đường cất tiếng “Mời vào.”

Người vừa mở cửa, nhàn nhã bước đến, ngồi xuống ghế sofa, khuôn mặt góc cạnh quan sát cô gái trước mặt, sau đó cất giọng “Có muốn ăn sủi cảo không?”

Là Tiệp Tích Ngôn ?! Anh về rồi sao? Nhìn Lâm Hải Đường ngẩn ngơ, anh nói tiếp “Tôi nghe người giúp việc nói em ăn rất ít nên mua sủi cảo cho em. Không phải em rất thích ăn sủi cảo? Nào, há miệng ra.”

Ngửi được mùi sủi cảo vừa thơm lại có khói nhẹ phảng phất, Lâm Hải Đường khẽ cười, đây là món cô rất thích ăn, lúc trước mỗi khi không chịu ăn cơm mẹ đều làm sủi cảo cho cô. Vì mãi suy nghĩ, Lâm Hải Đường không trả lời anh. Tiệp Tích Ngôn thở dài “Tôi mỏi tay.”

Lâm Hải Đường sực tỉnh, vội nói “Tớ, có thể tự gấp.”

“Há miệng ra.” Như một lời mệnh lệnh buộc cô phải làm theo, Lâm Hải Đường mím môi há miệng nhận lấy miếng sủi cảo. Ừm... quả thật rất ngon, mùi vị rất quen thuộc, nghĩ một chút, mới phát hiện ra đây là tiệm sủi cảo gần nhà của cô lúc trước, khi bố mẹ mất Lâm Hải Đường thường chạy đến đó để mua sủi cảo, người chủ đó làm sủi cảo có mùi vị khá giống mẹ làm nên khiến cô mỗi khi ăn đều nhớ lại chuyện trước, không ngờ Tiệp Tích Ngôn cũng biết chuyện này, thật cảm động. Lâm Hải Đường mỉm cười, hít hít mũi “Ngon lắm, cảm ơn cậu.”

Tiệp Tích Ngôn hài lòng với câu nói của cô, khoe miệng cong cong, nhìn đáng vẻ cười nói này, khiến anh thực muốn hôn cô. Lâm Hải Đường dường như quên mất bản thân đang muốn cự tuyệt anh, nên lớn gan nói “Tớ muốn ăn thêm.”

Anh mỉm cười, ôn nhu nói “Há miệng....”

Lâm Hải Đường nghe theo, chỉ chờ khi cô mở miệng, Tiệp Tích Ngôn tức khắc nhưn người, chiếm lấy cánh môi mềm mại, Lâm Hải Đường kinh ngạc, lấy tay chống cự, lại bị anh mạnh mẽ hôn sâu. Chiếc lưỡi ẩm áp đạo quanh khoang miệng, nuốt lấy hơi thở gấp gấp, như một liều kích thích dục vọng của Tiệp Tích Ngôn.

Lâm Hải Đường bị hôn đến nghẹn thở mới được thả. Cô ảm ức, đánh mạnh về trước, không biết là đánh ở đâu chỉ biết, cô đang rất sợ hãi. Vội đẩy anh ra, loạng choạng khấn trương bỏ chạy. Tiệp Tích Ngôn quay mặt, nắm chặt lấy cô, Lâm Hải Đường vùng vẫy, cắn vào tay anh. Tiệp Tích Ngôn than lên một tiếng, tay vì đau mà buông ra. Cô gấp gấp bước nhanh, vô tình vấp ngã xuống đất. Cơn đau từ chân truyền lên, rõ ràng chấn thương đã lành nhưng lại đau nhức vô cùng. Ngay lúc này, cô rất muốn có lại đôi mắt, bộ dạng thảm hại khiến cô muốn bỏ chạy.

Tiếp Tích Ngôn bước đến, bế cô lên đặt trên giường, Lâm Hải Đường chưa kịp cất tiếng liền bị anh đè xuống giường, hăng say gặm nhấm môi cô. Lâm Hải Đường hoảng sợ không thôi, anh làm sao lại như thế? Đáng sợ! Phải, chính là đáng sợ! Nụ hôn rất thô bạo nhưng cũng có phần dịu dàng khiến đầu óc cô mơ màng, một nụ hôn mãnh liệt như vậy cô đã từng ham muốn nhưng đáng tiếc kiếp trước dù là một lần cũng không được Tiếp Tích Ngôn chấp nhận. Bây giờ đang nằm trong vòng tay anh, nhưng ngoài sợ hãi ra cô không còn bất cứ cảm giác nào.

Có lẽ, một người sống hai kiếp như cô, đối với tình yêu chỉ sợ giống như loại tình cảm nhất thời không thể mãi lưu giữ trong tim một người.

Tiếp Tích Ngôn hăng say liếm mút đôi môi ẩm ướt ngọt ngào, sau đó di chuyển xuống cổ ngọc ngà, Lâm Hải Đường than một tiếng thật khẽ, bất chợt khiến lửa nóng trong tâm Tiếp Tích Ngôn nâng lên một bậc. Bàn tay to rộng xoa nắn nơi đầy đặn tròn trĩnh vừa vặn, Lâm Hải Đường giật mình cất tiếng “Đừng, cậu làm gì vậy?”

Bỏ ngoài tai câu hỏi của cô, tay kia vuốt ve đường cong mượt mà thuận thể tiến xuống dưới, dọa cho Lâm Hải Đường thần sắc trắng bệch, hét lên “Không...!???”

Tiếp Tích Ngôn ngược mặt, thấy cô không ngừng run rẩy, muốn ép dục vọng mà dừng lại, nhưng khi ánh mắt nhìn bộ dạng yêu kiều, khuôn mặt đỏ ửng, đôi môi hơi sưng phồng ra làn khói nhạt, áo sơ mi bị anh làm nhăn nhoe không chỉnh tề. Chết tiệt! Anh muốn cô! Không thể dừng lại được.

Giọng nói trầm thấp mang theo hơi thở mang tính, chất đầy dục vọng vang lên “Tôi muốn em.”

Cởi chiếc váy ném sang một bên, ngón tay thon dài đùa cợt nơi bí ẩn được người che giấu, Lâm Hải Đường vận người, rên lên thanh âm dục cảm. Bàn tay phía trên luồn vào áo xoa xoa nắn nắn bờ ngực căng mịn. Anh là đàn ông tất nhiên đối với da thịt phụ nữ phải khác xa, cảm giác mềm mại, ẩm áp khiến anh càng hứng thú bốn cột nhụy hoa nhỏ. Lâm Hải Đường thống khổ van xin “Dừng lại, cậu, dừng lại đi... dừng mà...” tiếng cuối cùng chỉ còn lại tiếng nấc nhẹ.

Tiếp Tích Ngôn đưa lưỡi liếm giọt nước mặn trên khuôn mặt thon nhỏ, ngón tay phía dưới liên tục đưa ra đút vào, anh cúi người, ngậm đỉnh phướn hồng, không nhân nhượng cắn nhẹ một cái. Lâm Hải Đường hét lên. Đây chính là cảm giác bị khi dễ sao? Tại sao, lúc cô muốn từ bỏ anh, thì anh lại liên tục giữ chặt lấy cô. Nếu trước kia anh cũng như vậy thì mọi chuyện không như bây giờ.

Cảm nhận một làn nước ấm lan tỏa lấy ngón tay, Tiếp Tích Ngôn nở nụ cười nhàn nhạt như gió xuân, thêm một ngón tay nữa xâm nhập vào cơ thể Lâm Hải Đường, cô thở dốc, khóc không lên lời. Anh cất tiếng trên chọc “Nhìn xem, em rất muốn...”

Lâm Hải Đường lắc đầu, khổ sở than khóc “Không... không...”

“Thực không thành thật.” Buông ra vài chữ, Tiếp Tích Ngôn tiếp tục đùa giỡn với cơ thể mảnh mai trắng nõn của cô, ánh đèn sáng lập lòe, khiến anh có thể thấy rõ từng tác da thịt của Lâm Hải Đường, cảnh xuân phía dưới càng không thể che giấu, làn da mịn màng bị anh trên chọc mà đỏ ửng, hai điểm gò bồng phập phồng lên xuống theo hơi thở của cô thật kích thích người nhìn.

Sao anh không sớm nhận ra, cô gái nhỏ bé này đã trở thành một thiếu nữ hấp dẫn người nhìn như thế. Cảm nhận cô đã thích nghi với ngón tay của mình, Tiếp Tích Ngôn cởi bỏ lớp y phục trên người, vật nam tính sớm đã vươn lên lộ rõ chỉ là người dưới thân không thể thấy. Anh nhàn nhã hỏi, giống như mình là quân tử “Tôi muốn em, chấp nhận tôi?”

Lâm Hải Đường càng lắc mạnh “Không thích, không, mau để tớ đi, không thích, không thích, huhu...”

Tiếp Tích Ngôn rũ lòng thương, đưa tay lau nước mắt, lại tiếp tục dụ dỗ “Ngoan, bảo bối, sẽ không làm đau em.”

Anh nói dối? Tưởng cô không biết sao, dù hiện tại là năm cô mười tám tuổi, nhưng thật chất cô cũng đã gần ba mươi, giáo dục giới tính nắm rất rõ, về “chuyện ấy” càng hiểu hơn. Anh nói không làm đau thì sẽ không làm đau sao? Thứ tình thú này cô không muốn biết, Tiếp Tích Ngôn, anh chẳng qua đang có ý muốn bốn cột cô, Lâm Hải Đường bây giờ không còn mù quáng, ngộ nhận tình yêu vì anh, cô không muốn bị anh khi dễ như vậy. Lâm Hải Đường nhất quyết cự tuyệt “Không...”

Hết cách, Tiệp Tích Ngôn mặc kệ cô, nắm chặt hai chân thon dài, tiến thẳng vào sâu u cốc. Lâm Hải Đường cong người lên, kêu to một tiếng hòa cùng nước mắt “A... Đau....”

Nghe tiếng thét của cô, Tiệp Tích Ngôn cũng rất đau lòng, cô quá nhỏ, quá non nớt không đủ để dung nạp anh, nhưng anh cũng không cách nào dừng lại. Bị ép chặt đến nghẹn thở, nghe tiếng khóc của cô khiến anh càng thêm khẩn trương, muốn một lần tiến nhanh vào nhưng sợ tổn thương cô nên không dám động đậy. Cố gắng khuyên nhủ cô gái nhỏ “Bảo bối, ngoan... thả lỏng.... đừng sợ.”

Lâm Hải Đường khóc nức nở, cố gắng thả lỏng, cô lúc này, đau chân, đau hạ thân, cả mắt cũng khó chịu. Tiệp Tích Ngôn sắp bức chết cô rồi.

Tiệp Tích Ngôn mặt mày nhăn nhó, đen hết một nửa, anh lần đầu tiên hạ giọng với con gái hơn nữa còn dỗ dành “Hải Đường, đừng khóc, xin lỗi, xin lỗi em.”

Lâm Hải Đường nghe anh dỗ càng thêm đau lòng, lời nói ngọt ngào chất đầy yêu thương, cô chỉ lo đây là giấc mơ sẽ sớm tỉnh giấc. Cô lần đầu được anh ban tặng sự dịu dàng, trân trọng, Lâm Hải Đường thống khổ khóc lớn “Sao lại đối xử với em như vậy? Em không cần anh thương hại đến mức này, cũng không phải là thú vui của anh, nên đừng tự tiện khi dễ em. Cầu xin anh, cứ coi em như từng tồn tại, trước kia cũng vậy bây giờ cũng vậy, không phải anh rất ghét em sao??? Buông tha em đi... em bây giờ không đủ thảm hại sao?”

Cô không phải đang trách anh là đang cầu xin, kiếp trước, Lâm Hải Đường cầu xin tình yêu của anh, còn kiếp này cầu xin anh buông tay cô. Cứ mãi như vậy, cả hai người đều chịu tổn thương. Một lần gây phiền phức cho anh là quá đủ, cô không muốn lặp lại sai lầm đó. Tiệp Tích Ngôn thương xót Lâm Hải Đường, ngậm lấy môi cô, hạ thân từ từ tiến sát, cuối cùng là mạnh mẽ xâm nhập.

Lâm Hải Đường muốn than nhưng môi bị anh chặn lại, lời từ cổ họng chỉ có thể nuốt vào. Tiệp Tích Ngôn nhẹ nhàng di chuyển, mồ hôi từ khuôn mặt tuấn mỹ rơi xuống cơ thể Lâm Hải Đường. Rõ ràng là điều hòa mở khá thấp nhưng trong phòng lại rất nóng, cơ thể bị anh chiếm giữ, luân phiên ra vào. Lâm Hải Đường rên rỉ từng âm thanh dâm dục, khuôn mặt đỏ muốn rỉ máu.

Anh vươn tay nâng người cô dậy để cô ngồi trên đùi mình, hai tay nhẹ nhàng xoa nắn thắt lưng giúp cô đỡ đau. Giọng nói Tiệp Tích Ngôn trở nên khàn đục “Hải Đường, một lần thôi, gật đầu chấp nhận anh.” Hôn nhẹ lên lớp vải trắng, hơi thở nóng hổi phả vào mặt cô “Nếu em muốn nhìn thấy mọi thứ, anh chấp nhận là đôi mắt của em. Nếu em muốn được hạnh phúc, anh sẽ là người thực hiện điều đó. Vì thế, thay vì khóc lóc, em hãy cười thật tươi. Hãy sống vì bản thân mình hoặc là vì anh cũng được.”

Lâm Hải Đường bật khóc, nước mắt lăn liên tục rơi xuống tấm lưng chắc rộng, cô siết lấy anh, đau đớn kêu than. Cuối cùng cô vẫn không thể ngừng yêu anh. Người đàn ông này dù kiếp trước hay kiếp này, luôn khiến cô điên cuồng theo đuổi....

Tiệp Tích Ngôn cảm nhận hơi thở gấp gáp của Lâm Hải Đường, cứ như thế, hai cơ thể dầy dụa với nhau rất lâu. Trong căn phòng, xen lẫn những tiếng thở gấp, rên rỉ là âm thanh dục cảm khiến người nghe phải đỏ mặt.

5. Chương 5

Sáng, ánh nắng dịu nhẹ mang theo hơi lạnh của mùa đông, Tiệp Tích Ngôn hằng ngày có thói quen dậy sớm nhưng hôm nay bên cạnh có một nữ nhân ấm áp, ôm rất dễ chịu khiến anh không muốn tỉnh, nghe tiếng chuông báo thức, tay quơ xung quanh tìm kiếm, khi đã tìm được, Tiệp Tích Ngôn không thương tiếc ném mạnh ra cửa, âm thanh tắt lịm...

Vì tiếng va đập mạnh, Lâm Hải Đường giật mình, nhưng cô chưa tỉnh. Thấy vậy, Tiệp Tích Ngôn vội vỗ nhẹ tấm lưng để cô ngủ tiếp. Cơ thể to lớn ngồi nửa người, vì thế, tấm chăn bông kéo ra, để lộ cơ thể trắng mịn của người bên cạnh, Lâm Hải Đường thấy lạnh, tay quơ quào xung quanh tìm kiếm chăn sau đó cuộc

thành một cục tròn, mặt úp xuống giường. Tiệp Tích Ngôn dở khóc dở cười với hành động ngộ nghĩnh của cô, lại nằm xuống, vòng tay ôm cô vào lòng, hiếm khi có ngày như thế không nên dậy sớm...

Gần trưa Lâm Hải Đường mới tỉnh, đầu tiên là cơn đau toàn thân khiến cô muốn ngồi dậy cũng khó. Cảnh tượng hôm qua hiện lên, mặt cô thoảng chốc đỏ ửng, khóe môi cong cong. Bên cạnh không có người chắc anh đã đi làm. Lâm Hải Đường cố gắng trườn đến mép giường để đi vào phòng tắm. Đau quá đi mất! Lâm Hải Đường than một câu.

“Đợi một chút.” Đúng lúc Tiệp Tích Ngôn bước vào, đặt khay điểm tâm xuống bàn, sau đó bế cô vào lòng. Lâm Hải Đường hoảng sợ, đẩy anh ra, tất nhiên lực của cô không thể lay chuyển được thân hình trước mặt. Tiệp Tích Ngôn bế cô vào phòng tắm, lấy kem đánh răng đưa cho cô, ôn nhu nói “Giúp em rửa mặt.”

Lâm Hải Đường ngượng ngùng “Không cần.”

“Người em vẫn còn đau, để anh.”

“Ừm... không, em tự làm.” Một tay nắm chặn hông một tay đẩy anh. Tiệp Tích Ngôn cởi áo sơ mi đưa cho cô “Em nên mặc áo, sẽ tiện hơn. Anh ra ngoài đợi.”

Lâm Hải Đường thở phào, sao có thể để anh một lần nữa thấy cơ thể cô? Trong lòng Lâm Hải Đường tràn ngập hạnh phúc và ấm áp. Anh chưa từng cho mượn đồ kể cả bạn bè, nếu ai đó vô tình lấy nhầm đồ của anh mà mặc, chắc chắn Tiệp Tích Ngôn sẽ quăng thẳng vào thùng rác, vậy mà hôm nay lại đưa áo cho cô. Lâm Hải Đường tủm tỉm cười.

Đánh răng rửa mặt xong, dựa theo vách tường, Lâm Hải Đường đi ra ngoài, cô cần phải mặc thêm đồ. Tiệp Tích Ngôn đứng lên lấy bộ quần áo cho là ấm áp đưa cho cô, Lâm Hải Đường nhận lấy quay vào trong, anh đột nhiên ôm cô từ đằng sau, giọng nói trêu mếu “Hải Đường...”

Lâm Hải Đường đỏ mặt, tim đập thình thịch, ấp úng trả lời “Vâng...vâng?!”

“Tốt nhất là em đừng thay đồ nữa. Cứ để như vậy cho anh ngắm.” lời vừa thốt ra giống như một câu bình thường, anh nói rất rõ, không dứt quãng. Hai tai Lâm Hải Đường đã đỏ càng đỏ hơn, cố đẩy anh ra “Buông em ra...”.

Tiệp Tích Ngôn bật cười “Không.”

Lâm Hải Đường mím môi, anh sao có thể đùa giỡn quá đáng như thế, “Tích Ngôn, em lạnh.”

Tiệp Tích Ngôn nghe vậy mới buông ra, Lâm Hải Đường vội chạy vào phòng tắm. Nhìn điệu bộ gấp gáp của cô khiến anh cảm thấy rất thoải mái. Cứ như thế một Tiệp Tích Ngôn phúc hắc vừa ra đời..

Cô ngồi cạnh anh ăn trong phòng, cô im lặng, anh trầm tư, lâu lâu mới thốt ra một câu. Lâm Hải Đường thấy như vậy cũng tốt, không ai nói lời nào sẽ không thấy ngượng ngùng. Tiệp Tích Ngôn ăn xong, lấy khăn lau miệng nhìn cô ăn mãi không hết, liền cất tiếng “Anh dứt em?”

Lâm Hải Đường xem chút bị sặc, vội lắc đầu “Không cần, anh ăn xong rồi thì đi làm đi.”

Tiệp Tích Ngôn khẽ cười, vươn tay xoa đầu cô “Hôm nay ở nhà.”

Lâm Hải Đường sững người, anh ở nhà thì cô phải làm sao? Hai tay nắm vạt áo, nhìn thôi cũng biết cô đang lo lắng điều gì. Tiệp Tích Ngôn nói tiếp “Em yên tâm, anh sẽ không chạm vào em ngay đâu. Từ từ nghỉ ngơi.”

Lâm Hải Đường xấu hổ cúi mặt, chắc chỉ anh mới có thể nói như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng anh nói là sẽ không chạm ngay tức là sẽ chạm chạm lại sao???? Tiệp Tích Ngôn vén tóc cô sang một bên, không hiểu vì sao anh lại rất thích nhìn dáng vẻ xấu hổ của cô, vì anh mà đỏ mặt....

Tiêu Mặc Linh nằm dài trên bàn, chán nản nói “Nhớ Tích Ngôn quá đi mất.”

Vân Huệ Huệ ngồi bên cạnh cười tươi “Người ta là thiên tài, nên phải ra trường sớm thôi.”

Tiêu Mặc Linh thở dài, anh tại sao lại ra trường sớm như thế, hơn nữa kể từ ngày đó cô vẫn chưa gặp lại Tiệp Tích Ngôn, gọi điện thoại cũng không được. Trong lòng vô cùng lo lắng, sợ rằng anh sẽ bỏ rơi mình nên đang cố gắng hoàn thành sớm chương trình để ra trường. Để gì tìm được một người đàn ông vừa tài giỏi, tuấn mỹ lại có gia thế, cô phải biết giữ chặt.

Tiêu Mặc Linh ngán ngẩm, kêu than “Mai tớ phải tới công ty anh ấy.”

Vân Huệ Huệ nhíu mày, cũng không nói gì. Lặng im quay lại đọc sách.

Tiệp Tích Ngôn đưa cô ra ngoài sân ngồi, vì trời lạnh nên đốt bếp than nhỏ đặt bên cạnh. Lâm Hải Đường ngồi im, hai tay đưa lên nhận hơi ấm từ hơi lửa. Tiệp Tích Ngôn ngồi bên cạnh, mỉm cười, nắm lấy hai bàn tay cô, dầu gục trên mái tóc óng mượt. Tim Lâm Hải Đường rung lên một nhịp, cô rất muốn được anh ôm như thế này, vừa nghi hoặc vừa lo lắng, vô tình thốt lên “Tích Ngôn, em tham lam một chút được không?”

Lời nói ra rồi mới phát giác là sai lầm, Lâm Hải Đường im bật, Tiệp Tích Ngôn cười hỏi “Được, nói thử xem.”

Lâm Hải Đường lắc đầu “Em... đùa thôi.”

“Nói đi.” Tiệp Tích Ngôn hỏi thúc, cô từ lúc nào đã trở nên nhút nhát, luôn sợ sệt anh.

“Mỗi năm.... à, không cần lâu như thế.... em... chỉ muốn, mỗi ngày lễ, đều có thể ở bên anh....” Cô luôn mong muốn, dù là ngày lễ nhỏ hay lớn đều có anh bên cạnh, không cần làm gì nhiều chỉ cần anh đồng ý bên cô như thế cũng đủ để cô hạnh phúc.

Tiệp Tích Ngôn mỉm cười, nụ cười dịu dàng như gió xuân, mang theo đầy yêu thương dành cho cô, chỉ đáng tiếc Lâm Hải Đường không thể thấy được. “Chỉ thế thôi sao?”

Lâm Hải Đường gật đầu, vẻ mặt u buồn “Sau khi.... sau khi anh kết hôn, thì không cần phải bên em nữa.” Lâm Hải Đường hiểu rõ, cô chỉ là một gánh nặng, dù có tự chăm sóc bản thân đôi khi cũng thấy bất tiện. Cô rất muốn trở thành vợ của Tiệp Tích Ngôn, nhưng đó là trước kia, còn bây giờ, Lâm Hải Đường và anh cứ coi như một cặp tình nhân tạm thời. Tự mình nói ra câu đau lòng như vậy, tâm tư Lâm Hải Đường thâm run rẩy, kìm chặt nước mắt, bàn tay được anh bao bọc cũng rút lại.

Tiệp Tích Ngôn nhíu mày, xoay người Lâm Hải Đường đối diện với mình, cô đã trở thành người của anh, còn có ý nghĩ anh sẽ kết hôn với người phụ nữ khác? Dù tình dục là nhu cầu thiết yếu của con người, nhưng đối với cô gái mỏng manh như Lâm Hải Đường, anh tuyệt đối không đùa giỡn càng không phải thương hại. Là chân thành! “Em vừa nói gì?”

Nghe giọng anh có phần tức giận, Lâm Hải Đường đứng dậy, lùi lại vài bước, bỏ đi. Tiệp Tích Ngôn thô lỗ kéo cô lại, khiến tấm thân nhỏ bé ngã vào lồng ngực to rộng, Lâm Hải Đường hoảng sợ không thôi, Tiệp Tích Ngôn nâng mặt cô lên, trực tiếp hôn mạnh đôi môi đỏ tươi, như tìm cách trút giận, nụ hôn của anh rất thô bạo, Lâm Hải Đường chau mày, anh làm cô đau.

Lâm Hải Đường được thả ra, mở miệng thở dốc, thực đau. Tiệp Tích Ngôn vươn ngón tay thon dài, ma sát với đôi môi hơi sưng, biết mình đã làm đau cô, trong lòng vô cùng hối lỗi, nhưng ai bảo cô gái này lại ngu ngốc nói ra mấy câu ngớ ngẩn như thế: “Em nghĩ anh là hạng người gì?”

Lâm Hải Đường cúi mặt không lên tiếng, Tiệp Tích Ngôn biết rằng cô vì mặc cảm, sợ sẽ trở thành vật cản đường cho tương lai của anh, sau này, không biết chừng chính anh sẽ cảm thấy người như cô vừa vô dụng lại phiền phức. Tiệp Tích Ngôn dịu dàng cất tiếng “Hải Đường, đừng tự gây tổn thương cho tim mình nữa. Hãy xem anh như điểm tựa, bất cứ lúc nào em cũng có thể dựa vào. Không phải là thương hại, mà vì, anh yêu em.”

Lâm Hải Đường trầm mặc, gục đầu vào lồng ngực trước mặt, là cô mặc cảm tự ti, sao cô có thể nghĩ xấu cho anh. Tiệp Tích Ngôn bây giờ rất yêu thương và quan tâm cô, Lâm Hải Đường nghẹn ngào rơi nước mắt. Tiệp Tích Ngôn khẽ cười, vỗ nhẹ lưng cô, mắt của Lâm Hải Đường tuy phẫu thuật ghép giác mạc khả năng thành công chỉ 10% nhưng anh nhất định phải thử, chỉ cần hi vọng mọi chuyện sẽ ổn....

Hôm nay Diễm Thẩm Lang đến nhà Tiệp Tích Ngôn chơi, hần ung dung bước vào, đứng trước cửa, không khỏi kinh ngạc, Tiệp Tích Ngôn đang giúp Lâm Hải Đường lau tóc. Về mặt anh còn ngập tràn thương yêu, ôn nhu.

Tiệp Tích Ngôn cẩn thận sấy khô tóc cho cô, lúc này anh có dặn trời lạnh, cô phải tắm nhanh, cũng không được gội đầu, vậy mà cô lại cứng đầu không nghe. Thấy có người xuất hiện, Tiệp Tích Ngôn xoay ra cửa, mặt không chút biểu cảm, rồi quay lại việc đang làm. Diễm Thẩm Lang bị ngó lớn, nhất thời không vui mà rửa vài chữ “Đồ khốn khiếp.”

Lâm Hải Đường nghe được, ngẩn người, suy nghĩ một chút, nhận ra giọng nói của Diễm Thẩm Lang, vội đứng dậy, cúi đầu chào hần rồi nói “Em vào phòng.”

Tuy không biết nhiều về con người Diễm Thẩm Lang nhưng hần là kẻ đa mưu túc trí, lời nói ra độc địa, châm biếm, khinh thường. Đối với cô cũng không ngoại lệ. Hần hay xem thường cô ở kiếp trước vì cố chấp chạy theo Tiệp Tích Ngôn, còn xem chút bị hần hãm hại. Diễm Thẩm Lang là một người rất nguy hiểm.

Tiệp Tích Ngôn nắm tay cô, cất tiếng “Anh đưa em lên.”

“Không cần.”

“Không sao, tụi anh cũng cần vào thư phòng.” Tiệp Tích Ngôn đỡ Lâm Hải Đường bước lên cầu thang, quay sang hát mặt với Đường Thẩm Lang, hần dứt hai tay vào túi quần, nhàm chán lướt qua hai người đi lên thư phòng.

Tiệp Tích Ngôn rót ly rượu đưa cho bạn, cất giọng trầm lắng “Có việc gì?”

Diễm Thẩm Lang mỉm cười, nhận lấy ly rượu, ánh mắt thâm trầm nhìn xuyên qua lớp nước màu đỏ nhạt “Tiêu Mặc Linh hôm qua đến công ry tìm cậu.” Hần đột nhiên phì cười “Cô ta cũng ghê gớm lắm đấy, tự nhận mình là người yêu của cậu.”

Anh nhíu mày, trầm tư một lúc, nhắc đến Tiêu Mặc Linh khiến anh nhớ lại chuyện tai nạn của Lâm Hải Đường, cũng chính lúc Tiêu Mặc Linh vừa ôm vừa hôn anh nên cô mới quay mặt bỏ đi. Cô ta cũng có thể xem là bạn gái của Tiệp Tích Ngôn, nhưng anh đối với Tiêu Mặc Linh, đơn giản chỉ là chơi đùa, nhưng xem ra, cô ta nhất quyết bám lấy anh.

Thấy anh im lặng, Diễm Thẩm Lang giả trò, điệu bộ thờ dài đầy khinh bỉ “Haizz... Tiệp thiếu, xem ra cậu rất có số đào hoa. Tiêu Mặc Linh còn cao tay hơn Lâm Hải Đường, chắc chắn thủ đoạn còn hơn mưu kế cô ta.”

Tiệp Tích Ngôn liếc hần một cái “Cậu nên thay đổi cách nói chuyện đi.”

“Haha.... cậu đang bệnh vực Lâm Hải Đường?”

“Cô ấy giờ là người của tôi, Diễm Thẩm Lang cậu, nên biết cách cư xử, đừng xúc phạm Hải Đường.” Anh hiểu rõ con người Diễm Thẩm Lang, mỗi khi phát ngôn dù là ai đều nửa phần xem thường, châm chọc.

Diễm Thẩm Lang nhìn bộ mặt nghiêm túc của Tiệp Tích Ngôn, não bộ còn đang phân tích câu “Người của tôi” mà anh nói, khóe miệng hần nhếch lên “Được được, tùy cậu.”

Tiệp Tích Ngôn uống cạn ly rượu trên tay, anh nên mau chóng giải quyết rõ ràng với Tiêu Mặc Linh, anh là người không thích dây dưa, càng ghét bị phụ nữ làm phiền... Diễm Thẩm Lang trong lòng đang rất hứng thú với chuyện của Tiệp Tích Ngôn và Lâm Hải Đường, hần muốn biết, bọn họ sẽ đi đến đâu, còn Lâm Hải Đường có thể chịu đựng được bao lâu.

6. Chương 6

Tiệp Tích Ngôn đưa Lâm Hải Đường đến bệnh viện khám tổng quát, rồi tháo băng mắt. Hôm nay, ngoài đường đột nhiên rất đông, anh cẩn thận nắm tay cô bước chậm rãi, Lâm Hải Đường đã lâu không nghe

nhiều tiếng người như thế, trong lòng đột nhiên rất hồi hộp.

Rời tay anh, cô theo y tá đi vào bên trong, Tiệp Tích Ngôn ngồi bên ngoài chờ đợi. Một lúc lâu sau, vị bác sĩ già nua bước ra, ông xem lại bản ghi chép thật kỹ, liền mỉm cười “Mắt của cô ấy đã ổn, có thể tháo băng, nhưng nếu để như vậy, khi nhìn chúng ta có thể thấy vết rạch mờ ở mắt. Còn sức khỏe, Tiệp thiếu nên chăm sóc cẩn thận. Vì cô ấy bị tai nạn đã hai lần rất ảnh hưởng đến cơ thể.”

Tiệp Tích Ngôn nhíu mày “Sức khỏe có vấn đề sao?”

Ông lắc đầu “Không nghiêm trọng đâu. Chỉ là vào thời điểm giao mùa, cơ thể sẽ hơi mệt, người như không có sức, nên cẩn thận vẫn hơn.”

Tiệp Tích Ngôn gật đầu cảm ơn ông, chờ y tá đưa cô ra, anh nắm tay cô bước đi. Bây giờ anh mới để ý mắt Lâm Hải Đường màu xanh nhạt như có ánh nước, được bao phủ lớp mi cong dài, dù đôi mắt ấy không thể nhìn thấy anh, nhưng anh biết, trong mắt Lâm Hải Đường chỉ có bóng hình anh. Tiệp Tích Ngôn đột nhiên dừng lại, ôm lấy cô. Lâm Hải Đường sững người, giọng nói thâm trầm thì thâm bên tai “Bảo bối, xem ra, anh nhận ra quá trễ.”

Lâm Hải Đường không hiểu lời anh nói, nhận ra quá trễ là ý gì, chỉ có Tiệp Tích Ngôn mới biết. Vì anh nhận ra mình yêu cô quá trễ, khiến Lâm Hải Đường suốt mấy năm đau khổ, hơn nữa còn nhiều lần nặng lời với cô. Khoảng thời gian hai năm ở đại học Tiệp Tích Ngôn mới nhận ra, không có Lâm Hải Đường luôn đi theo quả thực buồn chán...

Đi đến cổng, chợt có người gọi Tiệp Tích Ngôn, là bạn học cũ, cũng là đối tác làm ăn, muốn hỏi vài điều về chuyện làm ăn. Tiệp Tích Ngôn quay sang nói với cô “Anh đưa em vào xe đợi nhé.”

Lâm Hải Đường gật đầu đồng ý, dù sao nếu đứng ở đây, chỉ thêm phiền. Cô ngồi yên lặng trong xe, vì đã quen với loại cảm giác yên ắng, nên Lâm Hải Đường không thấy buồn chán, cứ thẩn thờ chờ Tiệp Tích Ngôn quay lại.

“Này, người ngồi trong xe đó có phải là Lâm Hải Đường.” Vân Huệ Huệ tình cờ nhìn thấy cô, vội kéo áo Tiêu Mặc Linh đang đi bên cạnh.

Tiêu Mặc Linh ngược mắt nhìn, quả thật là Lâm Hải Đường nhưng chiếc xe audi đó không phải là của Tiệp Tích Ngôn sao, hơn nữa cô cứ như búp bê bị hỏng, im lặng ngồi nhìn về không gian trước mắt nhưng chẳng có biểu hiện gì, theo như Tiêu Mặc Linh biết thì Tiệp Tích Ngôn không thích Lâm Hải Đường, vậy sao cô còn ngồi trong xe, chắc không phải mặt dày đến nỗi bám theo ấy chứ? Tiêu Mặc Linh kéo tay Vân Huệ Huệ “Chúng ta lôi cô ta ra ngoài đi.”

“Để làm gì?”

“Cô ta có quyền gì mà ngồi trong xe Tích Ngôn chứ?” Nói xong, Tiêu Mặc Linh đi thẳng đến, tay gõ kính xe, Lâm Hải Đường giật mình, vươn tay chạm vào nút, hạ kính xuống. Tiêu Mặc Linh giả giọng là cảnh sát phạt thẻ “Tiểu thư, cô không được đậu xe ở đây, phiền ra đây nói chuyện một chút.”

Cô chau mày, không lẽ Tiệp Tích Ngôn đậu sai chỗ, nhưng dù cô có ra ngoài cũng đâu thể làm gì. Lâm Hải Đường cười gượng “Thật ngại quá, tôi không thấy đường, có thể chờ tôi gọi cho bạn không?”

Tiêu Mặc Linh và Vân Huệ Huệ kinh ngạc, đưa tay thử nghiệm, thực sự Lâm Hải Đường đã bị mù. Khóe môi Tiêu Mặc Linh càng lúc càng giương rõ rệt, cô ta quan sát một chút rồi đưa tay vào trong xe, ấn nút mở cửa, kéo Lâm Hải Đường ra khỏi xe. Lâm Hải Đường hoảng sợ, chưa kịp phản ứng, Tiêu Mặc Linh đã lớn giọng “Lâm Hải Đường, không ngờ mày cũng có ngày này.”

Lâm Hải Đường chợt nhận ra giọng nói kia, là Tiêu Mặc Linh. Tuy cô không phải thiên tài nhưng có trí nhớ không tệ, có thể nhớ được tất cả những giọng nói đã từng nghe qua, dù là bao lâu đi nữa. Cô hất tay Tiêu Mặc Linh, cất tiếng “Cô làm gì vậy?”

Tiêu Mặc Linh nở nụ cười khinh miệt, ra sức đẩy vai cô “Đã mù rồi, vẫn còn bám theo Tích Ngôn. Đúng là đồ mặt dày. Lâm Hải Đường, làm người nên giữ chút liêm sỉ đi.”

Lâm Hải Đường vì không nhìn thấy gì nên không thể chống cự dù cô có đẩy Tiêu Mặc Linh nhưng cô ta vẫn có thể hất cô ngã bất cứ lúc nào. Cô mím môi nói “Cô có quyền gì mà xem thường tôi? Tiêu Mặc Linh, tôi

không sợ cô. Dù gì, cô chẳng qua cũng chỉ vì gia thế của Tích Ngôn thôi.” Lâm Hải Đường biết rõ, người phụ nữ này, từ đầu đến cuối chỉ vì gia thế đồ sộ của Tiệp gia nên mới một mực bám lấy Tiệp Tích Ngôn. Kiếp trước, vì cô ta mà cô khổ sợ rất nhiều, ở trước mặt cô, Tiêu Mặc Linh cùng anh ân ái đủ điều.

Tiêu Mặc Linh tức giận nắm tay Lâm Hải Đường bóp chặt, đáy mắt đầy giận dữ “Con khốn, mày chỉ là thứ rác rưởi, được người khác nhận nuôi, có tư cách gì phán xét tao. Tích Ngôn đối với mày một chút cũng không hứng thú. Mày nên chết đi thì hơn, đừng làm phiền anh ấy.” Một tay hất mạnh Lâm Hải Đường ra đường khiến cô ngã mạnh, tiếng xe chạy rất nhanh, lòng bàn tay và đầu gối đau nhức, lồm cồm bò dậy, Lâm Hải Đường cố tìm đường trở vào lễ, nhưng bị tiếng hét và tiếng kèn xe dọa sợ. Một người không thể nhìn thấy, mỗi khi có nhiều tiếng động lớn phát ra cùng lúc, trong tâm rất hoảng loạn.

Cô nghe nhiều người gọi “Cô gái, mau vào trong đi, xe nhiều lắm đấy.”

“Này, cô có nghe không?”

“Cô ta điên rồi sao?”

“Muốn tự sát à?”

....

Lâm Hải Đường hoảng loạn, chân vừa lùi, tiếng kèn xe vang vọng, những chiếc xe chạy ngang qua mang theo tiếng gió rít như phát mạnh vào cơ thể mảnh mai, cô không biết lùi hay tiến, chân như bị đóng băng, sao có thể đối xử với cô như thế. Kiếp trước Tiêu Mặc Linh chưa hành hạ cô đủ sao?

Tiêu Mặc Linh đứng trong lễ, khoe miệng giương lên, vô cùng hả hê, Lâm Hải Đường, trước kia không khó đối phó, bây giờ mù rồi, càng dễ dàng hơn.. . Từng nhịp tim đập mạnh, Lâm Hải Đường đứng giữa đường nghe tiếng nhiều người quát lớn, tâm tư hỗn loạn, cô run rẩy gọi tên anh “Tích Ngôn... Tích Ngôn.... anh... đâu rồi...Tích Ngôn...”

Chợt, một bàn tay vươn ra, kéo ngược cô, cả thân Lâm Hải Đường nằm gọn trong vòng tay người kia. Mùi hương thanh lạnh, hơi thở cường hân ấm áp, là anh...! Nhận ra Tiệp Tích Ngôn, hai tay cô ghì chặt áo anh thở dốc, Tiệp Tích Ngôn dang tay bế cô vào xe, Lâm Hải Đường chưa hết run, hai tay đan vào nhau, cố điều hòa hơi thở gấp gáp.

Tiệp Tích Ngôn trầm mặc, ôm chầm lấy cô. Tim như muốn nhảy ra ngoài, nếu lúc này anh không đưa mắt nhìn cô, sẽ không thể phát hiện trong xe không có Lâm Hải Đường, càng không thể thấy cảnh cô bị người khác ức hiếp, anh cố gắng đi qua đám đông để tới gần cô, lúc sắp tới gần lại nhìn cô bị đẩy xuống đường, tim anh lúc ấy như ngừng đập, cơ thể đều phát run, vội vã chạy đến, dùng cả cơ thể to lớn để bảo bọc Lâm Hải Đường.

Anh thở ra một hơi, kìm nén giọng nói đang run “Xin lỗi em.”

Lâm Hải Đường muốn nói ‘không sao’ nhưng giọng nói bị kìm lại ở cổ họng, thốt không lên lời, chỉ có thể ôm chặt tấm lưng anh. Lần đầu tiên Lâm Hải Đường thấy Tiệp Tích Ngôn lo lắng cho mình như vậy. Trong lòng rất vui mừng.

Tiệp Tích Ngôn kiểm tra tay và chân cô, thấy lòng bàn tay và đầu gối có vết trầy xước, mày đẹp nhú mày, nhấn ga đưa cô về nhà bằng tốc độ nhanh nhất, sau đó ôm cô vào phòng. Lâm Hải Đường không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ nghe tiếng đạp thắng, mở cửa, cuối cùng là tiếng chào của người giúp việc trong nhà, cô cất tiếng “Tích Ngôn, sao vậy?”

Tiệp Tích Ngôn ngồi trên ghế đối diện với Lâm Hải Đường, mở hộp cứu thương, nhàn nhả đáp “Em bị thương.”

Lâm Hải Đường lắc đầu “Chỉ là vết thương nhỏ thôi.” Dù sao cũng đã hết đau, chỉ cần rửa sạch là được.

“Để anh bôi thuốc.” Tiệp Tích Ngôn lạnh lùng nói, cẩn thận sát trùng cho cô, Lâm Hải Đường nhú mày, cẩn thận chịu đau, ngồi im. Anh quỳ một chân giúp cô rửa sạch vết thương ở chân, Lâm Hải Đường khẽ cười.

Tiếp Tích Ngôn đóng hộp cứu thương, đứng dậy, đưa mắt nhìn cô, hai tay xoa bên má trắng mịn, kéo cô vào lòng, Lâm Hải Đường cười tươi “Cảm ơn anh.”

Anh im lặng, ánh mắt thâm trầm đầy hàm ý, giống như cuồng phong nổi giận hoặc đang đau lòng. Một người đàn ông khiến người khác rất khó nhìn thấu, đang thầm nghĩ một điều....

Buổi tối, ăn cơm xong Lâm Hải Đường cẩn thận bước chậm ra vườn, nghe tin tức nói sắp có tuyết rơi nên cô đang mong chờ. Tiếng bước chân đều đặn đi đến gần Lâm Hải Đường, Tiếp Tích Ngôn cầm áo khoác lông thú ấm áp mặc cho cô, cưng chiều nói “Trời lạnh, em ra đây làm gì?”

Lâm Hải Đường hí mắt cười “Sắp có tuyết.”

Phải rồi, anh nhớ, Lâm Hải Đường rất thích tuyết, mỗi khi có tuyết rơi, cô đều nằm ngả người trên lớp tuyết trắng tinh làm thiên sứ tuyết. Cảnh tượng lúc đó, cô như một tinh linh nhỏ, đùa nghịch với bông tuyết trắng, sau khi trưởng thành anh không biết hình ảnh đó còn hay không, vì Tiếp Tích Ngôn sau khi 16 tuổi đã chán ghét cô.

Tiếp Tích Ngôn vuốt mái tóc đen dài, ôm cô từ đằng sau, ôn nhu cất tiếng “Tuyết rơi rồi....”

Lâm Hải Đường vươn tay nhỏ chờ đợi bông tuyết chạm tay mình, khoe miệng gương lên, bông tuyết nhỏ bé mang theo hơi lạnh hòa cùng gió rơi khắp nơi. Tiếp Tích Ngôn thu tay cô lại, ủ trong bàn tay to lớn, cưng chiều nói “Trời lạnh, vào nhà thôi.”

“Thêm chút nữa.” Tuy cô không thể nhìn thấy cảnh tượng này nhưng có thể cảm nhận, gió rất mạnh, cả hơi thở cũng hóa khói. Ánh mắt trống rỗng im lặng hướng về hư vô. Tiếp Tích Ngôn dùng cơ thể sưởi ấm cho cô, vòng tay chắc khỏe ôm trọn cô vào lòng....

Kể từ đêm hôm đó, Tiếp Tích Ngôn thỉnh thoảng ngủ cùng cô, Lâm Hải Đường cảm thấy không tự nhiên nhưng cũng đồng ý, dần dần quen với sự có mặt của anh trước khi ngủ. Tiếp Tích Ngôn ngồi trên giường xem tin tức bằng ipad, để cô gối đầu trên đùi, nghe nói vài ngày nữa bố mẹ anh sẽ về, sẵn tiện nói chuyện của bọn họ.

Đợi Lâm Hải Đường ngủ rồi, anh cẩn thận ngồi dậy, để cô nằm ngay ngắn mới ra khỏi phòng. Nhắc đến chuyện lúc sáng, người đó chắc chắn là Tiêu Mặc Linh. Tay cầm điện thoại bấm dòng chữ rồi gửi đi, nghỉ ở nhà nhiều rồi, anh cũng nên quay lại công ty.

7. Chương 7

Hôm nay, anh phải đến công ty, nên dậy sớm, đang cùng Lâm Hải Đường dùng điểm tâm. Cũng như bình thường, Tiếp Tích Ngôn vừa ăn vừa gấp thức ăn cho Lâm Hải Đường, không nói gì nhiều. Vì khi ăn, anh không thích nói chuyện. Đột nhiên lại cất tiếng “Hôm nay anh đi làm.”

Lâm Hải Đường nhàn nhã đáp “Ừm.”

“Trưa anh sẽ về ăn cơm cùng em.”

“Không cần đâu, anh cứ làm việc đi. Đừng bận tâm đến em.” Lâm Hải Đường mỉm cười, cô biết anh lo cô ở nhà một mình sẽ buồn. Dù muốn cùng anh bắt đầu lại, xây dựng mối quan hệ nhưng không phải vì thế mà ích kỷ, luôn muốn có Tiếp Tích Ngôn bên cạnh.

Tiếp Tích Ngôn đưa tay vuốt tóc cô, cưng chiều nói “Em ở nhà một mình không thấy buồn sao?”

Lâm Hải Đường buông đũa, cầm ly nước uống một hơi rồi đáp: “Em quen rồi, anh đừng lo.” Dù sao, kiếp trước cô đã quen một mình, nên đối với Lâm Hải Đường rất bình thường. Hơn nữa, anh đi làm, hết ngày lại về chứ đâu phải đi công tác dài hạn. Đây gọi là lo lắng thái quá... Lâm Hải Đường thầm cười trong bụng.

Tiếp Tích Ngôn cúi người chạm nhẹ môi cô khiến Lâm Hải Đường sững người “Anh sẽ về sớm.”

Tiếp Tích Ngôn dặn dò người trong nhà vài điều rồi rời khỏi. Thật ra, Tiếp gia thuê rất ít người giúp việc, một là quản gia, còn lại chỉ có ba người giúp việc phân chia nhau làm. Lâm Hải Đường ăn xong rồi lại đi lên phòng.

Điền Thẩm Lang thông thả bước trên sảnh, thấy Tiếp Tích Ngôn vừa bước vào thang máy dành riêng cho giám đốc liền hí hửng chạy vào, cười tươi “Hi, Tiếp tổng hôm nay không ở nhà cùng bạn gái à?”

Tiếp Tích Ngôn nhàn nhạt liếc hắt, chỉ “Ừ” một cái

Điền Thẩm Lang cao hứng trêu chọc “Mấy ngày liền ở nhà có tiến triển chứ?”

“Chuyện tôi nhờ cậu thế nào?” Tiếp Tích Ngôn bước vào phòng làm việc, ngồi xuống ghế sofa to rộng. Hần nhướn mày, đã chuyển chủ đề rồi sao? “Tôi đã cho người đi điều tra rồi, đích thật là Tiêu Mặc Linh.”

“Còn chuyện kia?”

“Bọn họ đang tìm kiếm. Cậu thật sự muốn làm như vậy?”

“Ừ.” Tiếp Tích Ngôn quyết định sẽ giúp cô chữa khỏi mắt. Hằng năm trên thế giới có một số người muốn hiến thân cho y khoa. Anh sẽ phái người mua giác mạc của bọn họ, sau đó sẽ xét nghiệm xem có phù hợp với Lâm Hải Đường hay không?

Điền Thẩm Lang nhún vai, Tiếp Tích Ngôn xem ra rất yêu Lâm Hải Đường. Một người như anh, nếu muốn lấy thứ gì đó chỉ cần trả tiền hoặc dùng quyền lực để lấy là xong, đằng này phải cực nhọc như vậy, cũng tại cô gái kia không muốn vì mình mà cướp đi thứ quý giá của người khác. Hừm... để hần nhớ xem, Lâm Hải Đường lúc trước là một người như thế nào? Mỗi ngày đều đến làm phiền Tiếp Tích Ngôn, dùng mọi cách để thu hút sự chú ý của anh. Không ngờ bây giờ vừa biết điều vừa có vẻ e dè khi đứng trước mặt hần và anh. Bộ dạng hấp tấp khẩn trương như thế thật khiến hần đầy hứng thú, muốn biết mối tình của cô, Tiếp Tích Ngôn và Tiêu Mặc Linh sẽ như thế nào.

Nhắc đến Tiêu Mặc Linh, nửa đêm hôm qua Tiếp Tích Ngôn đột nhiên nhắn tin bảo hần điều tra xem Tiêu Mặc Linh hiện giờ thế nào, còn tưởng anh đã chán Lâm Hải Đường ai ngờ là chuyện cô ta dám động đến bảo bối của Tiếp Tích Ngôn khiến cô một phen hoảng sợ. Điền Thẩm Lang cho người theo dõi mới biết, cha con Tiêu Mặc Linh ngày đêm dùng mọi thủ đoạn để sát nhập mấy xí nghiệp con vào công ty Tiêu thị nhằm mở rộng thị trường, người của Tiêu Hoảng còn đang ra sức thu gom mấy thị trường buôn bán gần cảng Thượng Hải. Con gái thì muốn bám lấy Tiếp Tích Ngôn để chuộc lợi, hừm... xem ra cô gái này cũng không tầm thường, đúng lúc hần đang rãnh rỗi nên dắt cô ta đi “lòng vòng” một chút.

.....

Công việc ở công ty bận rộn nên buổi trưa Tiếp Tích Ngôn không về nhà, Lâm Hải Đường lúc sáng có nói công việc gần đây của anh có lẽ sẽ rất nhiều nên không cần lo cho cô, không ngờ cô đoán đúng. Khóe miệng Tiếp Tích Ngôn khẽ giương lên, nhàn nhạt dịu dàng, nghĩ đến khuôn mặt đáng yêu của Lâm Hải Đường cả đáng vẻ vì anh xấu hổ thật khiến người ta yêu thương. Điền Thẩm Lang ngồi đối diện mắt mở căng nhìn anh, Tiếp Tích Ngôn đang ngẩn ngơ cười ?! Ha... đúng là người đang yêu.

Hần vươn tay, vỗ mạnh trước mặt anh, híp mắt cười “ Tỉnh chưa?”

Tiếp Tích Ngôn nhúu mày, cúi đầu làm việc, hần bĩu môi một cái. Anh lấy điện thoại gọi Lâm Hải Đường nhưng không bắt máy, nhiều lần như thế, anh nghĩ cô đang ngủ nên không gọi tiếp, cầm cúi làm việc.

.....

Lâm Hải Đường nằm trên giường để truyền nước. Lúc này, người giúp việc tên A Tâm gọi cô xuống dùng cơm trưa nhưng không có tiếng trả lời, chỉ nghĩ tiểu thư đang ngủ nên không làm phiền, lúc lâu sau gọi lần nữa, cũng không có tiếng trả lời, mới cả gan mở cửa đi vào. Phát hiện Lâm Hải Đường ngất dưới sàn, A Tâm vội gọi quản gia, may mắn là phát hiện kịp thời, bác sĩ của Tiếp gia đến khám kỹ lưỡng, cô chỉ bị cảm lạnh mà phát sốt chứ không có gì nghiêm trọng, thật là, dọa bọn họ một phen kinh hãi. Cả một ngày cô

cứ nằm im trên giường, Lâm Hải Đường có một lúc tỉnh lại nhưng rồi ngủ tiếp. Cô không biết tại sao, kể từ lúc trùng sinh cơ thể rất dễ mệt mỏi, cả người đôi khi không còn sức.

Lúc Lâm Hải Đường mơ màng có dặn không được nói với Tiệp Tích Ngôn cứ để anh làm việc. Hôm nay anh về hơi muộn, vừa nước vào cửa đã muốn chạy vào phòng gặp cô, đúng lúc quần gia xuất hiện, bà áp úng nói “Thiếu gia...”

Tiệp Tích Ngôn đưa cặp cho bà, đối với quần gia, anh xem giống như người nhà, từ nhỏ đã sống cùng, tuyệt nhiên cũng có tình cảm, nói chuyện rất lịch sự “Sao vậy?”

“Tiểu thư.... cô ấy bị bệnh.” Bà áp úng mở lời.

Mặt mày Tiệp Tích Ngôn tối sầm, rõ ràng lúc sáng cô vẫn khỏe sao bây giờ lại bị bệnh “Có nghiêm trọng không?”

Quần gia nhanh chóng kể lại cho anh, người giúp việc vừa nấu cháo xong, thấy anh liền cúi đầu chào, run rẩy nói “Từ trưa đến giờ, tiểu thư chưa tỉnh nên không ăn được gì ạ.”

“Đưa đây cho tôi.” Tiệp Tích Ngôn cầm khay cháo đi vào phòng Lâm Hải Đường. Nhìn cô nằm giữa chiếc giường trắng lớn giống như nàng công chúa đang ngủ say. Anh cứng chiều vuốt tóc cô, thật đáng trách, sao anh có thể vô tâm không để ý như thế? “Hải Đường, ăn chút cháo đi.”

Lâm Hải Đường tuy đã tỉnh từ lâu nhưng mắt giống như không muốn mở, người không có sức để ngồi dậy đành nằm bất lực trên giường. Cô thật sự rất mệt. Không nhận được tiếng trả lời, anh cố gọi lần nữa “Bảo bối, ngoan, ăn một chút rồi ngủ tiếp.”

Lần này, mí mắt khẽ giật, cô từ từ mở mắt, vẫn là màn đen tối. Tiệp Tích Ngôn đỡ cô ngồi trên giường, bắt đầu đút cho cô. Lâm Hải Đường không lên tiếng, chậm rãi ăn cháo. Anh nhìn khuôn mặt nhợt nhạt, đau lòng cất tiếng “Là anh vô tâm không để ý?”

Lâm Hải Đường lắc đầu, nở nụ cười, khi nói lại hết sức nặng nề mới có thể phát ra từng tiếng nhẹ “Sao lại là lỗi của anh.... em... không sao.”

Tuy ngoài mặt Tiệp Tích Ngôn vẫn là khối băng lạnh nhưng trong tâm vô cùng lo lắng, anh ôm cô vào lòng, bác sĩ có dặn không nên để cô cảm lạnh, vì thể lực Lâm Hải Đường sau tai nạn dường như yếu hơn, nếu người thường cảm lạnh thì chỉ cần uống thuốc là khỏi không đáng lo ngại, nhưng Lâm Hải Đường thì khác, nếu không cẩn thận có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Không biết từ lúc nào, đối với cuộc sống vô vị của Tiệp Tích Ngôn đã không thể thiếu Lâm Hải Đường. Cô ốm yếu như vậy, chỉ sợ có một ngày....

Lâm Hải Đường vỗ nhẹ vai anh “Em không sao... thật... mà.”

“Ừ.... nhưng anh muốn ôm em.” Tiệp Tích Ngôn gục đầu vào làn tóc đen, Lâm Hải Đường im lặng, nhắm mắt lại. Được một lúc, hơi thở cô dần đều đặn, chìm sâu vào giấc mộng.

Lâm Hải Đường mơ màng, trong giấc mộng hiện lên hình ảnh kiếp trước, lúc bố mẹ vẫn còn sống, cả nhà ba người rất hạnh phúc, cô nhớ lại lần cuối cùng được đón sinh nhật là năm chín tuổi, xung quanh ngập tràn đèn lấp lánh rạng ngời... nước mắt chợt lăn dài trong vô thức, nhiều năm như thế bây giờ cô mới nhớ bố mẹ mình. Suốt 12 năm, cô say mê điên cuồng chạy theo Tiệp Tích Ngôn không màng đến xung quanh, bây giờ có được rồi lại không được nhìn thấy anh....

Niềm chua xót trong lòng đẩy lên mãnh liệt... quặn thắt từng cơn, rõ ràng chỉ là giấc mơ nhưng lại khiến cô đau lòng...

Tiệp Tích Ngôn nằm bên cạnh, nghe tiếng thút thít thật khẽ liền mở mắt, xoay sang thấy khuôn mặt Lâm Hải Đường thấm đầy nước mắt. Anh vội lay cô “Hải Đường, em đau ở đâu sao?”

Lâm Hải Đường choàng tỉnh, đầu choáng váng gượng người ngồi dậy, đưa tay chạm vào mặt mình, cô lắc đầu “Chỉ nằm mơ thôi.”

“Có mệt không, anh lấy cháo cho em.” Tiệp Tích Ngôn vuốt mái tóc rối bời, bây giờ đã gần trưa, anh vì thức đến gần sáng, người mệt mỏi nên ngủ quên mất giờ giấc.

Lâm Hải Đường tuy đói bụng nhưng lại không muốn ăn gì, lắc đầu không trả lời. Tiệp Tích Ngôn thở dài “Vẫn nên ăn một chút.” Nói xong anh đặt cô nằm ngay ngắn, bước xuống giường.

Lâm Hải Đường im lặng, nghe tiếng đóng cửa, tay lau đi vệt nước trên mặt, mỗi khi ngã bệnh cô lại nhớ mẹ.. Đường như ngoài việc nằm im một chỗ cô không thể làm gì khác...

Các bạn có biết loại cảm giác khi mãi mãi sống cùng bóng tối là gì không? Chính là sợ hãi đến tuyệt vọng, tâm can đau đến run rẩy...

Lâm Hải Đường hít một hơi lạnh, cô không được để anh thấy bộ dáng này, chẳng phải cô đã hứa sẽ luôn lạc quan mà sống, cùng anh làm lại từ đầu? Chính vì thế, Lâm Hải Đường sẽ không khóc lóc hay than trách. Trên đời này, đâu phải ai khiếm thị cũng vô tích sự?? Cô sẽ dùng chữ Braille viết sách, tiếp tục ước mơ của mình. ..

*Braille: bảng chữ nổi dành cho người khiếm thị.

8. Chương 8

“Em muốn viết sách?” Tiệp Tích Ngôn ngồi nửa người trên giường, tay lướt trên ipad, cất tiếng hỏi.

“Ừm.” Lâm Hải Đường gật đầu.

Tiệp Tích Ngôn rời mắt khỏi ipad, cúi đầu nhìn cô gái đang nằm trên đùi mình, lúc này có nghe cô nói muốn nhờ anh cài phần mềm Braille*, anh mỉm cười “Ừ, đợi ngày mai anh sẽ cài giúp em.” Cô gái của anh xem ra đã dần tươi tỉnh, còn biết nghĩ cho sau này, cô ở nhà cũng rất chán, có thể ngồi viết sách, sau đó anh sẽ giúp cô soạn thảo thành hai bản, một chữ nổi, một chữ bình thường. Anh sẽ giúp Lâm Hải Đường thực hiện ước mơ của mình.

* Có thể viết chữ Braille bằng các dụng cụ bảng viết và dùi hoặc đánh trên máy Perkins. Nếu làm sách, trước hết, chúng ta soạn thảo các tập tin trên máy vi tính, sau đó dùng phần mềm MATA Braille Translator để chuyển sang chữ Braille, rồi kết nối với máy in chữ Braille để in thành sách.

Sức khỏe đã ổn định nên Tiệp Tích Ngôn cũng đi làm lại, Lâm Hải Đường ở nhà chuyên tâm viết sách, rảnh rỗi lại ra ngoài ban công hóng gió. Anh cầm áo vest to rộng rời khỏi bàn ăn, lái xe đến công ty. Thời điểm Tiệp Tích Ngôn vừa bước vào công ty đã thấy bóng dáng Tiêu Mặc Linh, cô ta vui mừng chạy đến “Tích Ngôn, aiz.. sao anh lại không liên lạc với em?”

Tiệp Tích Ngôn mặt không biến sắc, đúng lúc muốn tìm cô thì cô tự chạy đến. Anh điềm nhiên cất tiếng “Đến quán cà phê kia.” Sau đó bước thẳng vào bên trong, gọi một ly cà phê.

Tiêu Mặc Linh mặt mày vui vẻ, rất lâu rồi cô chưa được gặp anh, hôm nay không ngờ thật may mắn, cô kéo ghế ngồi cạnh Tiệp Tích Ngôn, anh lập tức nhíu mày “Sang bên kia.”

Tiêu Mặc Linh tuy ngạc nhiên nhưng cũng rất nhanh làm bộ dáng nũng nịu, ôm lấy cánh tay chắc nịch “Tích Ngôn, anh sao vậy? Giận em chuyện gì à?”

Một tay hất mạnh nữ nhân, khiến cô mất thăng bằng ngã xuống đất, trước sự kinh ngạc của hàng chục con mắt xung quanh, đôi mắt đen láy hằn tia lửa đỏ, Tiệp Tích Ngôn kìm hãm sự tức giận đến nỗi gân xanh nổi lên trông rất đáng sợ, thanh âm trầm thấp lạnh lẽo chậm rãi nói “Tiêu Mặc Linh, tôi nhân nhượng với cô quá rồi nhì. Đừng tưởng chuyện cô làm tôi không biết và đừng quên tôi là Tiệp Tích Ngôn. Từ nay trở đi, tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt tôi và Hải Đường. Chỉ cần để tôi thấy cô, nhất định tôi sẽ không để yên!”

Nói xong, anh đặt tờ tiền trên bàn rồi nhàn nhả bỏ đi, vốn định nói chuyện đàng hoàng nhưng xem ra không cần thiết. Tiêu Mặc Linh run rẩy, vội đuổi theo, níu tay anh “Tích Ngôn, em làm sao gì sao? Anh đừng bỏ em, Tích Ngôn...”

“Buông ra.” Tiệp Tích Ngôn gần giọng, không buồn chán mà nhìn cô ta. Tiêu Mặc Linh khóc lóc, cổ tình lớn tiếng “Tiệp Tích Ngôn, sao anh có thể đối xử với em như vậy? Em đã trao hết ...”

Câu nói bị đứt ngoãng khi đối diện với cặp mắt như chất đầy cuồng phong thịnh nộ của anh, Tiệp Tích Ngôn hung hăng bóp chặt mặt Tiêu Mặc Linh, nhếch môi cười khẩy đầy khinh miệt “Cô có tài bịa chuyện đấy, Tiêu Mặc Linh, điếc không sợ súng sao? Đừng để tôi giết cô.”

Một lần nữa bị hất ra, Tiêu Mặc Linh run rẩy bần thần nhìn anh dần rời khỏi, sao mọi chuyện lại trở nên như vậy. Tiêu Mặc Linh cắn chặt môi dưới, trong lòng không ngừng oán trách: Không phải từ trước đến nay anh rất ghét Lâm Hải Đường? Lâm Hải Đường, Lâm Hải Đường, chỉ cần nghe thôi tôi đã thấy kinh tởm rồi, chết tiệt, tôi sẽ không thua mày đâu, cứ chờ đấy.

Lâm Hải Đường vừa hoàn thành mấy trang sách muốn đưa cho Tiệp Tích Ngôn xem nhưng không thấy anh liền đi tìm, cô đi xuống sảnh hỏi quản gia “Quản gia, bà có ở đây không? ”

Bà quản gia già nghe gọi liền chạy đến, cung kính nói “Tiểu thư cần gì sao?”

“Bà có thấy Tích Ngôn đâu không?”

“À... thiếu gia đang ở trên sân thượng. Để tôi đưa cô lên.”

Lâm Hải Đường gật đầu cảm ơn, ở Tiệp gia có hai hồ bơi, một là ở ngoài sân, hồ bơi ấy chỉ dùng mùa hè hoặc rảnh rỗi vừa bơi vừa thưởng thức không khí, còn ở trên tầng thượng, là hồ bơi trong nhà, rất rộng, được lợp kính xung quanh tựa hồ như nhà kính, trần nhà có thể mở ra. Đây là kiểu hồ bơi thiết kế rất đặc biệt còn có lắp đặt hệ thống nước nóng-lạnh, trong phòng cũng có phòng thay đồ riêng. Người nhà họ Tiệp rất thích lên đây để thư giãn, nhưng Lâm Hải Đường lại không hứng thú vì cô không biết bơi còn sợ nước nên mỗi khi như vậy cô đều ngồi im đọc sách.

Đẩy cửa đi vào, Lâm Hải Đường nghe rõ tiếng lướt nước, đoán rằng anh đang bơi. Quản gia cẩn thận dắt cô vào trong, Lâm Hải Đường cất tiếng “Tích Ngôn.”

Tiệp Tích Ngôn quay mặt nhìn, phẩy tay muốn quản gia lui ra, anh bước lên thềm, sàn nhà lợp đá hoa cương cao cấp lạnh buốt vương vài vũng nước theo bước chân to lớn, nắm lấy bàn tay nhỏ bé áp vào mặt, anh cười khê “Sao vậy?”

Cảm nhận hơi lạnh từ lòng bàn tay, cô nhú mày “Đang là mùa đông đấy. Anh không lạnh à? Sẽ bị cảm”

“Là nước ấm.” Anh sao có thể dễ dàng bị cảm? Tiệp Tích Ngôn kéo tay cô, chọn một chỗ khô ráo gần bể bơi một chút để cô ngồi xuống. Sau đó ngồi cạnh cô, thả hai chân xuống nước. Lâm Hải Đường lúc trước rất thích ngắm vẻ anh lúc bơi, rất phong độ và quyến rũ, mỗi lần như vậy cô đều không thể rời mắt khỏi Tiệp Tích Ngôn.

Cô cười tươi “Tích Ngôn, em vừa viết xong vài trang, muốn đưa anh xem.”

“Ừ.” Tiệp Tích Ngôn nhìn khuôn mặt tràn ngập ánh nắng của Lâm Hải Đường trong lòng vô cùng xúc động, anh vuốt mái tóc đen huyền, cưng chiều nói “Một lát anh sẽ xem. Bảo bối, em nên về phòng, ở đây sẽ cảm lạnh.”

Lâm Hải Đường gật đầu “Vâng, ừm... tới giờ cơm rồi.” Cô là muốn cùng anh ăn cơm.

Tiệp Tích Ngôn nhìn đồng hồ trên tay, anh chỉ định lúc cô đang viết sách sẽ bơi một chút nhưng không ngờ lại quá giờ cơm trưa. Anh đứng dậy, xoa đầu cô “Được, đợi anh thay đồ sẽ xuống cùng em.”

Cô gật đầu, ngồi im chờ anh, Lâm Hải Đường cũng muốn thử cảm giác ngâm mình dưới nước. Lúc nhỏ do sợ ý mà ngã xuống biển, từ đó cô rất sợ nước nhưng khi nhìn thấy Tiệp Tích Ngôn tham gia thi bơi ở trường trong lòng đột nhiên muốn thử một lần, rốt cuộc cũng không thể. Cô thơ thẩn lắng nghe tiếng bước chân của anh, chợt nhớ ra một chuyện vui đứng dậy...

Thời điểm Lâm Hải Đường chống tay đứng lên vô tình chạm vào vũng nước nên trượt tay ngã xuống hồ bơi. Tiệp Tích Ngôn vừa mở cửa nghe thấy tiếng động liền quay lại, không nghĩ ngợi thêm nhảy xuống, dù

khoảng cách khá xa nhưng anh rất nhanh bơi đến bên nâng người cô lên. Lâm Hải Đường sợ hãi, cả thân run rẩy ôm chặt lấy anh vừa ho vừa thở dốc.

Tiếp Tích Ngôn bị dọa sợ, ôm chặt lấy cô, đôi môi mỏng phun ra làn khói “Em... không sao chứ?” Sao anh lại bất cẩn để cô ngồi một mình như thế?

Lâm Hải Đường lắc nhẹ, khi định thần mới phát hiện móng tay đang ghim sâu vào lưng anh vội buông ra “Xin lỗi.”

“Cẩn thận.” Vì mạnh tay nên Lâm Hải Đường xem chút ngã về phía sau, anh chụp lấy bàn tay nhỏ bé, tay còn lại siết lấy hông cô “Anh có thể giữ được em.”

Hai bên mặt cô ửng đỏ, tim đập liên tục giống như muốn nhảy ra ngoài “Anh... đưa em lên trên...”

“Không muốn.”

Câu nói của anh khiến cô ngẩn người. Tiếp Tích Ngôn si mê nhìn nữ nhân trước mặt, sao anh có thể dễ dàng để cô đi. Nhìn xem, dáng vẻ bây giờ rất khiêu khích dục tâm của anh. Tắc da thịt trắng nõn thoát ẩn thoát hiện sau lớp áo mỏng manh thấm ướt, mái tóc đen huyền phủ xuống khuôn mặt trái xoan xinh đẹp vì anh mà ửng đỏ, đã vậy cô còn áp sát vào người anh, những nơi không nên chạm cũng đã chạm rồi. Thật yêu nghiệt! Anh nhẹ nhàng chạm vào đôi môi anh đào, say sưa liếm mát, cả hô hấp cũng không muốn thoát ra ngoài.

Lâm Hải Đường không thể đẩy anh vì như thế cô sẽ bị chìm, càng không thể chống cự. Chiếc lưỡi tà ác quần lấy lưỡi cô, mang theo dòng nước ngọt bí mật trao đổi, hơi thở nam tính cường hãn chiếm trọn lấy cô, bức cô đến nghẹn thở.

Một lúc lâu sau, Tiếp Tích Ngôn rời khỏi môi cô. Lâm Hải Đường vội thở dốc, khuôn mặt si mê cúi thấp, Tiếp Tích Ngôn mỉm cười, cắn vành tai khiến cô kêu lên một tiếng, giọng điệu tà ác “Ha...em nhạy cảm vậy sao?”

Lâm Hải Đường xấu hổ, gằn giọng “Mau đưa em lên, em... không thích ở dưới nước.”

“Anh đã nói rồi, không thích.” Một tay ôm cô, một tay chạm vào nơi đầy đặn nhìn rất thuận mắt, khiến cô hoảng sợ thét lên “Ừm... anh...”

“Anh làm sao?” Tiếng cười rất khê, như làn gió vừa đưa qua, Tiếp Tích Ngôn mạnh mẽ giật áo cô ném lên thành hồ. Lâm Hải Đường lập tức đưa tay che lại. Ai đó cười tươi dụ dỗ “Bảo bối, lấy tay ra.”

Lâm Hải Đường im lặng, một mực giữ lấy ngực, Tiếp Tích Ngôn đành dùng thủ đoạn “Vậy anh buông tay nhé.”

“Dừng...” Rõ ràng biết cô không biết bơi còn dọa như thế, Lâm Hải Đường ôm chặt lấy cổ anh, tức giận cắn một cái ngay vai, mảy đẹp nhú lại sau đó lại giãn ra, cười một cách thoải mái, nghe tiếng cười chế nhạo, Lâm Hải Đường như một đứa trẻ càng cần mạnh hơn, không chịu buông.

Tiếp Tích Ngôn bị đau mới cất tiếng “Em định ngậm vai anh cả đời sao?” dùng sức nâng cô lên cao, cánh tay rắn chắc làm ghế, Tiếp Tích Ngôn rất nhân nhả cởi áo ngực ném ra xa, xấu xa nói “Là em cắn anh trước”

Tiếp Tích Ngôn cắn nhẹ đỉnh hồng khiến Lâm Hải Đường bất giác run lên, anh nhớ rõ từng nơi mẫn cảm của cô, chỉ cần chạm nhẹ sẽ phát ra những âm thanh kiều mỹ êm tai, bàn tay kia luồn vào lớp váy, cô hoảng sợ đánh anh “Dừng lại, Tích Ngôn, em sai rồi, em xin lỗi, em xin lỗi.” Cô chỉ là giận quá mất khôn, cắn anh một cái thôi, không cần phải trả đũa cô vậy chứ...

Tiếp Tích Ngôn cứ coi như không nghe thấy, cô nói dừng thì nhất định phải dừng sao? Nơi nhạy cảm vì ở dưới nước sớm đã ướt bị anh chạm vào càng thêm trơn mượt, Lâm Hải Đường run rẩy, hơi thở nóng gấp gấp phun ra. Anh mỉm cười, dáng vẻ này không tẻ “Ngoan, anh sẽ không giận em. Đồng ý đi.”

Tâm tư Lâm Hải Đường vô cùng hỗn loạn, lần trước chỉ nghĩ anh tức giận nên mới làm chuyện đó với cô. Còn lần này lại dâng muốn cô gặt đầu. Rất muốn cự tuyệt nhưng sợ anh giận, cuối cùng đầu óc rối ren trả lời bừa “Đồng ý.”

Lời nói ra rồi, hận không thể nuốt vào. Cô điên rồi hay sao mà gật đầu. Tiệp Tích Ngôn nghe vậy rất hài lòng ôm cô đặt lên thành sà bắt lạnh, cúi đầu hôn say sưa, Lâm Hải Đường ngẩn ngơ suy nghĩ, anh vì sao lại trở nên khác thường như thế? Mặc dù thường ngày anh rất dịu dàng với cô nhưng bản chất lạnh lùng vẫn không thay đổi. Đang suy nghĩ, ngón tay thon dài của Tiệp Tích Ngôn len vào u cổ khiến cô hoàn hồn, không nhịn được mà rên lên.

Tiệp Tích Ngôn tiếp tục đùa giỡn với nơi đầy đà tròn trịa, đầu óc Lâm Hải Đường mơ hồ. Không muốn bị anh giày vò thêm nữa, vì cô sợ cảm giác này, kiếp trước từng thấy anh cùng người phụ nữ khác thân mật, vô tình thấy hai người đang quan hệ, hết lần này đến lần khác anh với nhiều nữ nhân xinh đẹp mặn nồng bên nhau, còn cô ngay cả một cái nhìn ôn nhu từ anh cũng không có. Niềm chua xót trong lòng dâng lên mãnh liệt, cô cắn chặt môi dưới, khóe mắt ngấn lệ. Mỗi khi bên cạnh anh, cô đều lo lắng, sợ một lúc nào đó anh sẽ bỏ đi, cứ mãi thấp thỏm trong lo sợ, gồng mình mà sống...

Tiệp Tích Ngôn nhìn khuôn mặt khổ sở của cô, trong lòng rất đau, khuôn mặt này cả đời anh cũng không muốn nhìn thấy. Tâm tư Lâm Hải Đường rất dễ nhìn thấu, chỉ cần cử chỉ nhỏ cũng đủ để anh đoán được. Lau nước mắt trên khuôn mặt nhỏ xinh, Tiệp Tích Ngôn gục đầu xuống vai cô, vùi mặt vào lớp tóc thơm đen láy “Hải Đường... Chúng ta sẽ duy trì mãi như vậy nhé.”

Cô chắc chắn đang rất sợ anh sẽ bỏ rơi mình, cảnh tượng thấy anh cùng người khác ân ái đã khiến cô ám ảnh, Lâm Hải Đường bình thường tuy chậm chạp nhưng cô có thể nhớ rõ những thứ mình từng thấy, từng nghe qua, dù muốn quên cũng không thể. Anh giờ đang rất hối lỗi, tại sao trước kia lại lạnh nhạt với Lâm Hải Đường, trong khoảng thời gian dài đó luôn làm cô tổn thương. Bây giờ lại sợ, sợ cô sẽ không chịu được mà cự tuyệt anh. Mỗi ngày anh đều muốn ở cạnh cô, đi làm cũng không muốn. Tầm mắt không một phút muốn rời khỏi, bây giờ thì anh đã biết là tại sao, là vì anh sợ, phải, chính là loại cảm giác hèn mọn này, sợ người phụ nữ của anh một lúc nào đó đột nhiên biến mất khỏi tầm mắt mình...

Như một lời cầu xin thành khẩn, Tiệp Tích Ngôn cất tiếng “Chúng ta sẽ kết hôn, sinh con, già cỗi rồi chết đi. Cho đến lúc đó, hãy để anh được yêu và chăm sóc em.”

Lâm Hải Đường nhin không được lại bật khóc, đôi mắt to tròn vô hồn mở to, dòng nước lạnh từ hốc mắt không ngừng nghỉ càng lúc càng lẫn dài. Cô vươn tay ôm lấy anh, cảm xúc ngọt ngào từ đáy lòng dâng lên, đối với người đàn ông này cô vẫn vạn kiếp si mê, nhịp tim, giọng nói mãi mãi không muốn quên. Tiệp Tích Ngôn hôn khắp khuôn mặt cô, cơ thể to lớn cường hãn bao trùm lấy Lâm Hải Đường, mạnh mẽ, cuồng nhiệt.

Trong phòng kính là nơi khá lạnh nhưng bây giờ nhiệt độ tăng cao, sức nóng khiến cho hai cơ thể kia đổ mồ hôi, những âm thanh khiến người đổ mồ hôi phát ra, dục ái, chính là thứ tình cảm điên cuồng nhất...

Ôm cô từ phòng tắm bước ra, mặc áo choàng lông ấm áp mới bước xuống tầng dưới đi vào phòng ngủ của anh. Vì mệt mỏi nên Lâm Hải Đường ngủ rất say, bị ai đó bế tới bế lui cũng không động dậy. Dù sao cũng đã quá giờ cơm vậy thì không cần nữa. Xoay người ôm nữ nhân, đôi mắt đen láy nhắm lại, chìm vào giấc ngủ cùng Lâm Hải Đường.

Thời điểm Tiệp Tích Ngôn thức dậy là khoảng bốn giờ chiều, khi nhìn Lâm Hải Đường vẫn thấy cô chôn đầu vào gối. Nâng cơ thể cao lớn lên, chống tay si mê ngắm cô. Vì khá mỏi, Lâm Hải Đường muốn trở người lại bị anh giữ chặt. Mày nhỏ nhú lại, Lâm Hải Đường cựa quậy muốn xoay người, mí mắt lại không muốn mở, Tiệp Tích Ngôn nín cười đến nỗi khuôn mặt phớt phớt đỏ bừng, cứ im lặng giữ chặt tay cô. Cứ nghĩ Lâm Hải Đường sẽ uất ức mà khóc nhưng cô lại ngoan ngoãn nằm im, vòng tay ôm lấy anh. Hừ?! Cứ coi như cô vì buồn ngủ nên không muốn đôi co với ai đó.

Tiệp Tích Ngôn vuốt mái tóc mềm mượt, ánh mắt hẹp dài ôn nhu ngắm nhìn nữ nhân của mình, để cô gối đầu lên tay, một lần nữa cùng cô chìm vào mộng đẹp. Anh từ khi nào đã có thói quen lười biếng suốt ngày ngủ như vậy??

9. Chương 9

Điền Thắm Lang rảnh rồi, đến nhà Tiệp Tích Ngôn chơi, hắn đang nghĩ đến bất chợt như vậy có khi nào lại bắt gặp cảnh hai con người kia đang tình tứ không? Hai tay đút vào túi quần, cả người cao quý cao ngạo bước vào cửa, quản gia thấy có khách liền lại gần “Điền thiếu gia.”

Điền Thắm Lang nở nụ cười phong lưu “Tích Ngôn có nhà không?”

“Cậu ấy đang ở trong phòng tiểu thư.”

“Vậy sao, để tôi lên đó.”

“Điền thiếu gia, khoan...” bà muốn ngăn cản Điền Thắm Lang nhưng hắn lại xua tay nói không sao, tuy hắn và Tiệp Tích Ngôn quan hệ rất tốt nhưng đó là phòng của Lâm Hải Đường làm vậy chẳng khác nào phi lễ.

Điền Thắm Lang ung dung đứng trước cửa phòng Lâm Hải Đường, định đưa tay gõ cửa, hắn liền nghe thấy âm thanh kì lạ:

Tiệp Tích Ngôn: “Bảo bối, đừng sợ. Không đau đâu.”

Lâm Hải Đường hình như đang khóc “Anh nói dối, rõ ràng rất đau. Đừng gạt người.”

Tiệp Tích Ngôn “Anh sẽ nhẹ nhàng, ngoan. Chẳng phải mấy lần trước em đều không sợ?”

Lâm Hải Đường gào lên, uất ức nói “Lần trước khác, bây giờ, to như vậy, sẽ rất đau.”

Một màn như thế, Điền Thắm Lang thật muốn chết quách cho rồi, hai con người này, đã sáng như thế còn ở đây mà ân ái. Hắn cười khẩy, Tiệp Tích Ngôn kia mà phải xuống nước, giống như đang đối gạt trẻ nhỏ, thật tức cười, Điền Thắm Lang đẩy mạnh cửa, lớn giọng “Hai người kia.... dừng lại.”

Tiệp Tích Ngôn nhú mồm nhìn hắn, Lâm Hải Đường chỉ giật mình một cái, Điền Thắm Lang ngần ngại trước cửa. Bọn họ đang làm gì vậy? Tiệp Tích Ngôn mặc kệ hắn, quay sang dụ dỗ cô “Mau đưa tay đây.”

Lâm Hải Đường hít mũi, từ từ đưa tay cho anh. Lúc này vô tình bị gai xương rỗng rồi đâm trúng trong lúc tìm điện thoại trên bàn, cây gai rất to, còn đâm sâu. Vì thế cô mới không dám để anh rút ra. Tiệp Tích Ngôn thở dài, dùng kẹp rút mạnh, khiến Lâm Hải Đường hoảng sợ, đầu ngón tay vì thế mà rỉ máu.

Điền Thắm Lang say xắm mặt mày, hắn quay lưng đi xuống sảnh. Hết sức mất mặt, nhưng dù sao hắn cũng là khách vậy mà Tiệp Tích Ngôn lại xem như hắn không tồn tại....

Tiệp Tích Ngôn cất hộp thuốc vào tủ, néo nhẹ bên mặt Lâm Hải Đường “Sau này nên cẩn thận một chút.”

“Anh xuống nói chuyện với bạn đi.”

“Dù sao cũng sắp tới giờ cơm, anh đưa em xuống.”

“Không cần, anh cứ xuống trước đi.” Lâm Hải Đường mỉm cười, cô đâu phải trẻ nhỏ cần anh chăm sóc kỹ như vậy. Tiệp Tích Ngôn sau khi rời khỏi phòng liền cùng Điền Thắm Lang vào thư phòng.

Hắn ngồi ngã người trên ghế, mặt mày chứa đầy u uất, anh nhú mồm “Đến đây làm gì?”

Hắn nhếch miệng khinh bỉ “Tất nhiên là có việc chứ anh đây đâu rảnh mà đến chơi.” Điền Thắm Lang quăng tài liệu xuống bàn, chậm rãi nói “Tiêu Mặc Linh gửi cái này cho cậu. Cô ta gửi vào công ty nên tôi nhận được.”

Anh cầm cái hộp hình chữ nhật, bên trong chứa vài bức hình chụp anh và Tiêu Mặc Linh đang ôm hôn, kèm với tờ giấy “Nếu anh đối xử với tôi như vậy, tôi sẽ đưa cho nhà báo cái này.” Nụ cười trên khuôn mặt Tiệp Tích Ngôn xuất hiện, mang đầy hàm ý, không tẻ, xem ra Tiêu Mặc Linh cũng đã tạo cho anh ít hứng thú, thẳng tay quăng lên bàn, giọng nói lạnh lẽo vang lên “Cô ta nghĩ mình sẽ đạt được gì từ đồng này?”

Điền Thắm Lang đáp “Ha... chắc là muốn chọc giận cô bé kia. Nhưng tiếc rằng Lâm Hải Đường chẳng bao giờ bước chân ra ngoài.”

Tiêu Mặc Linh định dùng mấy tên phóng viên để tạo áp lực cho anh? Thật tầm thường. Bao lâu nay, chưa tay phóng viên nào có thể chụp được hình của Tiệp Tích Ngôn, hoặc khai thác được thông tin cá nhân của anh. Gia đình anh là một gia đình có tiếng tăm trong giới thượng lưu, muốn dùng quyền lực và tiền bạc để hạ ai đó không khó. Muốn tung những bức hình kia? Cứ việc...

Điền Thắm Lang cất tiếng “Cậu định thế nào?” Dù hẳn biết đối với việc này, Tiệp Tích Ngôn không quan tâm, chỉ là vợ chồng Tiệp Minh sẽ nghĩ gì.

Tiệp Tích Ngôn điềm nhiên nói “Cậu giải quyết đi.”

“Này, tôi là bạn cậu hay người làm mà cậu cứ sai vặt hả?”

“Như nhau thôi.”

Điền Thắm Lang rửa thềm một câu, làm bạn với Tiệp Tích Ngôn quả thật tốn một kiếp người...

Đến ngày tái khám vì công việc của Tiệp Tích Ngôn vào thời gian này khá bận rộn nên quên mất, Lâm Hải Đường cũng không muốn làm phiền bên đã nhờ người giúp việc tên A Tâm đưa đi. Vẫn như mọi khi chỉ cần kiểm tra tổng quát là ổn. Bác sĩ phụ trách mỉm cười “Sức khỏe của cô đã có phần ổn định, có phải đang gặp chuyện vui?”

Lâm Hải Đường mặt hơi đỏ “Ừm... phải.”

Vị bác sĩ cười tươi, nếu anh đoán không sai là vì người đàn ông mấy lần trước đến cùng cô, nghe thầy nói là gia đình họ Tiệp. Anh làm học trò của ông đã mấy năm tên Chu Nam, bây giờ việc khám và chăm sóc bệnh của Lâm Hải Đường đã do anh phụ trách. Lâm Hải Đường nghe tiếng gọi của A Tâm liền đứng dậy cúi chào anh. Chu Nam cất tiếng “Có cần tôi gọi taxi giúp không? Ở đây khó bắt xe lắm.”

“A... không cần đâu, cảm ơn bác sĩ.”

A Tâm dìu cô bước đi, Chu Nam cũng không nghĩ thêm quay lưng vào phòng làm việc. Hôm nay đúng lúc tài xế nhà nghỉ phép nên cô phải gọi taxi, đứng lâu như vậy, A Tâm cười trừ “Tiểu thư, em xin lỗi, đáng lẽ phải gọi taxi trước.”

Lâm Hải Đường lắc đầu an ủi “Không sao, cứ chờ chút xem.”

“A....đoạn đường trước mắt là công ty của Tiệp gia, hay em gọi thiếu gia nhé.”

“Không cần, sao có thể làm phiền Tích Ngôn.” Cô là muốn anh chuyên tâm làm việc mới nhờ A Tâm đưa đi khám, Tiệp Tích Ngôn vì cô mỗi ngày đều bận rộn như vậy là đủ rồi, chẳng lẽ bây giờ chỉ vì không bắt được xe lại làm phiền anh đưa về.

“Lâm Hải Đường?! Cô làm gì ở đây?” Giọng nói Điền Thắm Lang đánh tan suy nghĩ của Lâm Hải Đường. Hẳn đang đi mua cà phê thì nhận ra bóng dáng cô đang đứng thẩn thờ, hôm nay gan lớn dám ra ngoài sao?

Lâm Hải Đường nhận ra giọng nói người kia, A Tâm thì cúi đầu chào, sẵn tiện cất tiếng “Điền thiếu gia, tiểu thư đi tái khám nhưng đến bây giờ vẫn chưa bắt được taxi.”

Mây liễu lập tức nhúu chặt, có ai nhờ cô gái kia lên tiếng vậy chứ?

Điền Thắm Lang nhếch miệng cười “Cô không biết ở đây rất khó bắt taxi sao? Sao không tìm Tích Ngôn?”

Dù không thể nhìn được khuôn mặt Điền Thắm Lang nhưng từ giọng điệu có thể đoán được hẳn đang xem thường cô. Lâm Hải Đường không mấy quan tâm, dù sao kiếp trước đối diện với hẳn cũng chỉ mãi là giọng điệu kẻ khinh người miệt này. Cô lắc đầu “Không cần, tôi có thể đứng chờ.”

Ngữ khí không tệ, Điền Thắm Lang liếc nhìn A Tâm bên cạnh, lấy trong bóp một tờ tiền, nhàn nhàn nói “Cô tự đi về đi, còn vị tiểu thư này...để Tiệp thiếu gia nhà mấy người lo.” Sau đó nắm cổ tay Lâm Hải Đường kéo đi.

Lâm Hải Đường vội cất tiếng “Anh làm gì vậy?”

Điền Thắm Lang không trả lời cứ kéo cô đi, hần muốn xem thử cô sẽ phản ứng thế nào khi bước vào cổng Tiệp Ngôn (tên tập đoàn nhà họ Tiệp). Lâm Hải Đường cứ thế bị hần kéo đi, nghe tiếng người xôn xao xung quanh, hần đang muốn cô bẽ mặt trước bao nhiêu người? Thực đáng ghét. Lâm Hải Đường cố gắng co “Điền Thắm Lang, anh điên rồi sao? Buông tôi ra.” Nơi đây là tập đoàn Tiệp thị không phải chỗ vui đùa của hần, hơn nữa nếu trước mặt Tiệp Tích Ngôn để hần ăn nói lung tung, cô sẽ bị hiểu lầm là cố ý muốn đến đây tìm anh, một người mù như cô nếu để bọn họ biết được mình là bạn gái của anh, chẳng phải khiến Tiệp Tích Ngôn mất mặt ?!

Đẩy cô vào thang máy dành riêng cho giám đốc, nhấn tầng cao nhất, hai tay đút vào túi quần, Điền Thắm Lang nhàn nhã cất tiếng “Tôi đây là có lòng tốt đấy nhé. Ở đoạn đường đây không an toàn đâu.” Hần tắc lưỡi, tiếp tục giọng điệu đùa cợt “Nếu không phải Tích Ngôn nhờ, tôi cũng không rãnh mà đưa cô lên đây.”

Thật ra lúc hần đi mua cà phê Tiệp Tích Ngôn gọi đến, không biết bằng cách nào anh có thể biết được Lâm Hải Đường đang ở gần công ty nên nhờ hần đưa cô vào đây, chứ Điền Thắm Lang không tốt lành gì mà giúp Lâm Hải Đường.

Cửa thang máy mở ra, Lâm Hải Đường chậm rãi đi theo hần, cô đi phía sau, lắng tai nghe thật rõ tiếng bước chân. Lúc trước cô đã từng vào đây mấy lần, nên nhớ khá rõ phòng làm việc của anh ở đâu. Chỉ là không biết có chuông ngại vật hay không. Điền Thắm Lang đi đằng trước lâu lâu lại liếc mắt về phía sau, thấy cô lững thững bước mà không cần hần dắt, hần cảm thấy cô gái này cá tính không tồi, không giống như lúc trước giả vờ ngây thơ, trêu chọc cô rất thú vị. Đến phòng làm việc của Tiệp Tích Ngôn, thư ký Hoàng Nhã hai mắt mở to khi thấy hần đưa một nữ nhân vào phòng.

Kỳ lạ, từ khi Tiệp Tích Ngôn trở thành giám đốc tập đoàn này chưa từng thấy nữ nhân nào tìm đến tận phòng làm việc, dù nghe nói anh khá phong lưu nhưng đây là lần đầu cô thấy. Đoán chừng sẽ bị đuổi ra sớm thôi...trên môi đỏ tươi nở nụ cười mỉa mai.

Tiệp Tích Ngôn ngồi trên bàn làm việc rộng, tay lật đi lật lại vài trang giấy, nghe tiếng gõ cửa, mắt đen liền liếc nhìn, bất chợt xuất hiện một vệt sáng khi thấy Lâm Hải Đường từ sau lưng Điền Thắm Lang lộ đầu ra. Đóng hồ sơ lại, dáng người cao lớn nhanh chóng bước đến trước mặt cô, ôn nhu nói “Hải Đường, lại đây.”

Cô từ từ bước đến gần anh, Tiệp Tích Ngôn nắm lấy tay cô dắt đến ghế sofa êm ái, Điền Thắm Lang bị ngớ lờ, bĩu môi quay ra ngoài, miệng không ngừng lẩm bẩm đúng là bằng hữu lâu năm không bằng một nữ nhân bên cạnh. Ta khinh !

Hoàng Nhã bên ngoài ngỡ rằng người bước ra là cô gái kia nhưng lại là Điền Thắm Lang, không khỏi ngạc nhiên, hần nhìn biểu hiện của cô, khóe môi nhếch lên hơi hợt “Thư ký Hoàng, cô đừng rãnh rồi đoán mò.” Sau đó bỏ đi..

Lâm Hải Đường ngồi trên ghế, không nói lời nào, Tiệp Tích Ngôn ngồi cạnh cô, tay vuốt mái tóc mềm “Xin lỗi, dạo này bận quá nên quên mất đưa em đi khám.” Lúc này đứng trong phòng nhìn ra cửa sổ sát đất vô tình thấy một bóng người giống Lâm Hải Đường đứng gần bệnh viện, Tiệp Tích Ngôn mới lấy ống nhòm trong tủ, quả nhiên là cô. Mới sức nhớ hôm nay là ngày tái khám, đúng lúc Điền Thắm Lang đi ra ngoài nên nhờ hần đưa cô vào.

Lâm Hải Đường cười cười “Không sao, em đi cùng A Tâm.” Cô làm sao dám trách cứ anh?

“Đợi anh xử lý xong văn kiện sẽ đưa em về.”

Cô vội đứng dậy, lắc đầu xua tay “Không cần, em tự gọi taxi đi về.”

Tiệp Tích Ngôn đưa tay kéo cô ngồi xuống, tay tháo mắt kính, Lâm Hải Đường thoát chốc đã bị đặt nằm dưới thân người kia, chưa kịp phản ứng, môi đã bị anh chiếm giữ. Đầu lưỡi linh hoạt mút lấy lưỡi cô, mang hơi thở cường hần lấp đầy hoảng sợ. Lâm Hải Đường hai mắt trợn ngược, tay chống trước ngực anh, mỗi lần bị anh đột ngột hôn như thế, có cảm giác như sắp bị giày vò. Nhưng đây là công ty, chắc không phải anh định.....

Tiệp Tích Ngôn ra sức liếm mút, tuy đối với việc hôn, cô không có kinh nghiệm, luôn cứng ngắc nhưng chỉ cần chịu phối hợp, anh rất hài lòng. Đôi môi mỏng chọt buong ra, trườn xuống chiếc cổ ngọc trắng trẻo, cắn cắn mút mút. Lâm Hải Đường không tự chủ kêu lên một tiếng, tay đâm mạnh vào lưng anh, tất nhiên

lực của cô chẳng hề hấn gì với Tiệp Tích Ngôn. Hôn đủ rồi mới ngược mặt lên, đáy mắt nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đã trở nên phiem hồng, trong mắt lấp lánh làn nước trong veo, Tiệp Tích Ngôn liền nở nụ cười nhàn nhạt “Em nên nghe lời anh!”

Lâm Hải Đường bị bức đến phát hỏa, nhất thời lớn gan trách mắng “Sắc lang bị ối...tránh ra!” Khi phát hiện mình đã lớn tiếng với anh liền mím môi kinh ngạc, nhưng lỗi là do anh, sao có thể trách cô, bắt quá cô đành im lặng chờ anh lên tiếng trách lại. Tiệp Tích Ngôn ngẩn người, từ lúc cô đồng ý làm bạn gái của anh thì đây là lần đầu tiên Lâm Hải Đường dám lớn tiếng mắng anh như thế. Tiệp Tích Ngôn không tức ngược lại thấy rất vui, nâng người cô ngồi dậy, nói “Được, anh sẽ tránh ra. Nhưng em phải ngồi im ở đây.”

Tiệp Tích Ngôn đeo mắt kính vào đi ra bàn làm việc để cô ngồi ngạo nhiên một mình. Có phải cô vừa nghe nhầm ? Còn tưởng vị thiếu gia đầy tự ái kia khi bị bạn gái mắng sẽ tức giận chứ?? Bất cô ngồi đây chờ anh không phải quá nhầm chán sao? Đột nhiên Tiệp Tích Ngôn ngồi xuống bên cạnh, đưa cho cô một quyển sách, sau đó nhìn vào đem đồng văn kiện đặt trên bàn “Anh ngồi cạnh chừng. Sách là để em đọc.”

Lâm Hải Đường nén cười, buột miệng hỏi “Sách ở đâu vậy?”

“Anh mua, định chiều đưa cho em.”

“Ồ.”

Tiệp Tích Ngôn say mê làm việc, còn cô ngồi đọc sách. Nói về người đàn ông này, khi làm việc sẽ chuyên tâm làm không để ý xung quanh, anh chính là kẻ cuồng công việc. Nhưng bây giờ, lâu lâu lại liếc bên cạnh quan sát xem cô đang làm gì, mấy lần như vậy chỉ thấy cô ngồi im, tay chạm vào mấy chấm nổi trong quyển sách dày kia.

Nếu nhìn kỹ, đôi mắt Lâm Hải Đường luôn rũ xuống, trong mắt mờ nhạt ưu phiền, anh không biết tại sao nhưng mỗi khi nhìn cô dù là đang cười hay khóc đều lộ rõ tang thương. Đó là khuôn mặt cả đời anh không muốn thấy. Đối với trước kia anh thích Lâm Hải Đường bây giờ hơn, càng nhìn càng thuận mắt nhưng mỗi khi đối diện với anh cô giống như rất phiền muộn, có lúc thì khổ sở. Anh đáng sợ thế sao?

“Hải Đường...em không cần phải mặc cảm.”

Câu nói của anh khiến cô sửng sốt, Tiệp Tích Ngôn đặt đầu cô lên vai mình, chậm rãi nói “Người ngoài nghĩ gì cũng được chỉ cần em tin anh. Anh không cho phép bất kì ai dám xem thường em, kể cả bản thân em cũng vậy. Hải Đường, chẳng phải chúng ta đã hứa sẽ cùng nhau sống tốt vậy thì tại sao em luôn để ý những lời nói xung quanh? Lâm Hải Đường, mặc kệ em có bao nhiêu khiếm khuyết, người anh yêu vẫn là em.”

Tiệp Tích Ngôn muốn xóa bỏ vết thương lòng trong tâm Lâm Hải Đường. Dù anh có lặp lại bao nhiêu lần cô vẫn mãi như vậy nên tốt nhất là dùng thời gian, tâm ý để chứng minh. Phải, chỉ cần thời gian thôi. Anh không muốn mỗi lần bên anh, cô đều gượng gạo, giấu nhìn khuôn mặt chỉ toàn bi thương u uất....

Lâm Hải Đường vô cùng xúc động. Kiếp trước hạnh phúc đối với cô quá xa vời nhưng bây giờ gần ngay trước mắt lại không biết cách nắm giữ, chỉ sợ, một kiếp nữa lỡ mất anh... Nói cô cố chấp không bằng nói cô ngu ngốc, một người đàn ông đầy bản lĩnh, văn võ, học thức vẹn toàn hết lòng yêu cô, bù đắp cho cô như anh, cô lại không biết cảm kích luôn khiến anh phiền muộn. Lâm Hải Đường nhẹ nhàng nói “Xin lỗi... Là em sai, cố chấp nghĩ rằng sẽ một lúc nào đó anh sẽ bỏ rơi nên cứ mãi gồng mình chối bỏ. Tích Ngôn, nếu được chọn lại, em vẫn sẽ chọn được gặp và yêu anh. Gặp được anh là điều tuyệt vời nhất.”

Tiệp Tích Ngôn cười khe khẽ, cúi đầu chạm môi cô, nói anh đang cảm động muốn khóc thì có bị chê cười hay không đây?

10. Chương 10

Hoàn thành xong đồng văn kiện cần phê duyệt, Tiệp Tích Ngôn tháo mắt kính xuống, tay xoa nhẹ mi tâm rồi đưa mắt nhìn nữ nhân đang gục đầu ngủ trên vai anh từ lúc nào. Tiệp Tích Ngôn gọi tên cô nhưng

không thấy phản ứng. Ừm... anh để ý cô là người rất dễ ngủ, bất cứ ở đâu cũng có thể ngủ được. Nói cô ngủ say như chết cũng khá đúng, dù cho sóng thần, cháy nhà, động đất cùng một lúc xảy ra thì cô vẫn ngủ rất ngon. Cô là người ngay cả trên chiến trường đầm máu ồn ào cũng có thể lăn ra ngủ.

Dù anh có đụng chạm cô chỉ nhíu mày, rì rầm một chút rồi ngủ tiếp, Tiệp Tích Ngôn nhìn dáng vẻ này cực kỳ thuận mắt, từ lông mày, hàng mi rũ xuống cong vút, cái mũi nhỏ đến đôi môi anh đào. Nhìn đồng hồ trên tay chỉ mới hai giờ, Tiệp Tích Ngôn thu dọn tài liệu để ngăn nắp trên bàn rồi vòng tay ôm cô đứng lên, cũng không quên lấy khăn quàng cùng áo lông mặc cho cô.

Hoàng Nhã đứng lên cúi chào, vừa ngược mặt liền sững sốt, mắt muốn rơi thẳng xuống bàn. Cảnh tượng gì đang xảy ra vậy, vị giám đốc đáng kính, cao cao tại thượng, đang ôm nữ nhân kia đi ra ngoài. Trong lòng nửa ghen tị nửa thất vọng...

Nhân viên khắp công ty ai nấy đều cả kinh, họ còn tưởng mình đang nằm mơ hoặc bị ảo giác, hàng trăm nghìn con mắt đang hướng về vị tổng giám đốc trong tay bế một nữ nhân hướng ra cửa. Hơn nữa người đó không phải được trở lý Diễm đưa vào lúc sáng sao? Đầu óc họ sắp nổ tung rồi.

Diễm Thắm Lang đang đứng ở quầy lễ tân thấy Tiệp Tích Ngôn đi ra không mấy ngạc nhiên, anh giữ cô lại suốt mấy tiếng bây giờ thì trọng bộ dáng đó đi về, hần cười tươi đi theo, cất giọng mỉa mai “Tiệp tổng, tôi thật hâm mộ cậu, ngay cả công ty cũng biến thành giường để ”nằm“.”

Tiệp Tích Ngôn diễm nhiên bước, mặc kệ tên lảm mồm như hần, trước khi ra đến cửa cũng không quên nhắc “Văn kiện tôi xử lý xong rồi, cậu làm nốt phần còn lại đi. Buổi chiều tôi nghỉ.”

Hần đứng trước cửa, hừ... vẫn là hần xử lý hết mọi chuyện, tháng này phải đòi tăng lương và tiền thưởng mới được.

Đưa cô về nhà, anh cởi cà vạt ném lên ghế, vòng tay ôm cô ngủ trên giường. Lâm Hải Đường vươn cánh tay mềm mại vắt qua cổ anh, giống như rất tín nhiệm người bên cạnh. Tiệp Tích Ngôn mỉm cười, ôn nhu nhìn cô, anh rất thích ngắm cô lúc ngủ, hết như không chút phòng bị, bất cứ lúc nào anh cũng có thể lột sạch cô ăn sạch sẽ. Ha.... anh từ lúc nào đã trở nên kẻ đầy ham muốn như thế? Trước sau gì cô cũng trở thành vợ của anh, chỉ là sớm hay muộn thôi. Động phòng trước để lấy kinh nghiệm. - -!

Bàn tay to lớn chạm vào khuôn mặt mềm mại trắng mịn rồi trườn xuống trước ngực cô, nắn nắn xoa xoa, Lâm Hải Đường bị đụng chạm, mày liễu nhíu lại, mở miệng lẩm bẩm sau đó chui đầu vào ngực anh, tay kia che ngực mình, giống như tư thế phòng bị trong vô thức. Tiệp Tích Ngôn dở khóc dở cười, nhưng chỉ là vô thức nên anh lấy tay cô ra rất dễ dàng. Anh không có ý định sẽ hoan ái cùng Lâm Hải Đường lúc này vì mỗi khi đi khám cô đều rất mệt, nhưng suy đi nghĩ lại vẫn là vì bàn tay kia vô thức tự tiện xoa nắn nơi mềm mại tròn trĩnh của Lâm Hải Đường khiến dục vọng trong người nóng dần. Một tia lửa điện từ chân phóng thẳng lên đầu.

Cẩn thận luồn tay vào áo sơ mi mỏng, bị nội y cản trở, anh nhíu mày đưa tay cởi ra. Đối với việc cởi y phục của Lâm Hải Đường anh hết sức thành thạo, nháy mắt đã làm xong, áo và nội y bị anh kéo xuống. Da thịt xinh đẹp lộ rõ trước mắt, cảm nhận hơi lạnh Lâm Hải Đường kéo chăn, run một cái, là ai đột nhiên cướp chăn của cô, thực sự rất mệt lại không để người ta nghỉ ngơi? Tiệp Tích Ngôn bình tĩnh tay vỗ nhẹ lưng cô, rất nhanh lông mày giãn ra, Lâm Hải Đường lại tiếp tục giấc ngủ.

Nâng khoe môi lên một cách hài lòng, tăng máy điều hòa lên, vén tấm chăn bông ra, cơ thể phụ nữ bên dưới sớm bị anh lộ ra, tay vui vẻ vuốt ve đỉnh phiếm hồng nhưng rất nhẹ nhàng, giống như sợ đem cô gọi tỉnh lại, chắc... hành động của anh lúc này sao giống lợi dụng người khác mê man làm chuyện xấu? Tiệp Tích Ngôn lắc đầu, cười nhạt. Nói anh sắc lang thì không đúng, vì anh chỉ trước mặt Lâm Hải Đường mới giả thói xấu, nhưng nghĩ anh là người đàn ông chân chính không khuyết điểm thì tuyệt đối sai lầm. Rốt cuộc, người đời gọi đây là gì? Chính là “ngụy quân tử”! Ngoài mặt xem như rất bình thường, phẩm chất cao quý, nhưng lúc chỉ có hai người liền giả thủ đoạn muốn đem cô nằm dưới thân giày vò.

Tiệp Tích Ngôn nắn mãi chưa thỏa mãn, tay ngắt đỉnh nhũ mềm mại, một lúc sau sẽ se cứng lại, chạm vào lòng bàn tay rất thoải mái, vô tình dùng lực, Lâm Hải Đường bị đau, kêu lên một cái, mắt mở ra, một giây đó, tim anh đập thành thịch, tựa hồ như một đứa trẻ đang làm chuyện xấu bị bắt gặp. Nhưng cô không nhìn thấy gì, chỉ là vô thức đau quá nên mở mắt, sau đó hai mắt nháy nháy rồi nhắm nghiền tiếp tục ngủ.

Tiếp Tích Ngôn thở ra một hơi, nhẹ nhõm cả người. Là anh vô ý làm cô bị thương, trong lòng hơi áy náy, Lâm Hải Đường ho vài tiếng, người cuộn tròn lại, hai tay ghì lấy áo sơ mi của anh. Về mặt nhẩn nhó dường như rất khó chịu, anh liền đưa tay vỗ lưng cô, Lâm Hải Đường thở đều, anh đắm đắm nhìn nữ nhân trước mặt. Đừng nói lúc này do chờ taxi mà cô bị nhiễm lạnh đấy nhé.

Bây giờ mới để ý, lúc ở công ty cũng thấy cô mệt mỏi, bây giờ còn ho, Tiếp Tích Ngôn đầy tự trách, nén dục vọng xuống, nói cho cùng sức khỏe của cô vẫn là trên hết. Đợi cô khỏe, anh sẽ trực tiếp đưa cô lên giường, mê man suốt đêm. Mặc áo lại cho cô, cánh tay chắc khỏe ôm lấy cơ thể mảnh mai. Khi ôm mới phát giác cô gầy hơn trước, có lẽ anh nên hối thúc cô ăn nhiều. Nói là muốn ngủ nhưng lại không thể chợp mắt, lửa nóng trong người vẫn chưa tiêu tan. Nếu người phụ nữ của người, nằm bên cạnh, lúc này còn bán khóa thân, người có thể nằm im mà ngủ không? Tất nhiên là không, hơn nữa còn bức bách khó chịu.

Vậy là Tiếp tổng phải suy nghĩ vấn đề về văn kiện, hợp đồng, mấy thứ công việc khô khốc để xua đi dục hỏa trong người. Nhưng con người nha, một khi thú tính đã nổi lên làm sao có thể nén lại được. Tiếp Tích Ngôn mặt mày nhẩn nhó, khó chịu vô cùng. Đừng nói là nằm cạnh, ngay cả khi thấy Lâm Hải Đường, hạ thân đều cứng rần, tâm liền khẩn trương, muốn nhanh chóng bắt lấy cô, từng giây từng phút hành hạ. Haiz... ai nói làm quân tử là dễ? Anh liếc nhìn nữ nhân đang say giấc bên cạnh, vẻ mặt u uất, nhưng anh làm sao có thể vì ham muốn tình thú mà làm tổn hại đến cô? Tiếp Tích Ngôn tiếp tục niệm trong đầu vài thứ linh tinh về công việc vì ngoài chuyện này ra anh không thể nghĩ thứ gì khác.

“Tích Ngôn...” Thanh âm nhẹ nhẹ như gió thoảng bên tai, Tiếp Tích Ngôn mở to mắt cúi đầu nhìn cô, chỉ thấy khoe miệng cô cong cong, không ngừng mấp máy tên anh. “Tích Ngôn... yêu...”

Tiếp Tích Ngôn sâu kín thở dài, không thể nhịn được nữa, anh choàng qua người cô, hôn đến nỗi trời đất quay cuồng, Lâm Hải Đường bị nghẹn thở từ trong mộng bị gọi dậy, sợ hãi không thôi, hai mắt ứa nước, cô không phải đang ở công ty sao? Tại sao có thể nằm trên giường êm ái, hơn nữa Tiếp Tích Ngôn nói muốn cô ở trong công ty, đến gần chiều sẽ đưa cô cùng về, lý nào lại trên giường??? Dù cô có ngủ nhưng bị người ta đưa đi nhất định sẽ nhận ra, chỉ có thể bị bỏ thuốc mới không biết. Lâm Hải Đường hồ nghi, vì hoảng sợ chưa kịp nhận ra là ai nên cắn vào môi người kia.

Tiếp Tích Ngôn nhú mày buông cô ra, lần thứ hai bị cô cắn?!

“Ng... người... ai?” Lâm Hải Đường ngồi bật dậy, vừa thở dốc vừa nói khiến câu chữ được chữ mất. Hai bên mặt ửng đỏ, hốc mắt lấp lánh nước. Tiếp Tích Ngôn nhận ra mình vừa làm cô hoảng sợ, vội nói “Là anh... Hải Đường, đừng sợ. Là anh...”

Lâm Hải Đường ngẩn người, Tiếp Tích Ngôn? A... là cô quá hoảng sợ nên không nhận ra anh, còn cắn anh một cái. Trong lòng vô cùng hối hận, bàn tay nhỏ nhắn quơ quào giữa không trung “Xin lỗi, em... em...”

Tiếp Tích Ngôn bắt lấy bàn tay cô, kéo cô lại gần mình, tuy lỗi là do mình nhưng anh lại giả vờ đáng thương “Chảy máu rồi.”

Lâm Hải Đường giật mình, vội vươn tay lên mặt anh, từ từ di chuyển xuống môi. Quả thật chảy máu, ngón tay nhỏ bé xoa xoa khoe môi anh “Em xin lỗi.”

“Nếu em chủ động, anh sẽ bỏ qua.”

Lâm Hải Đường không phải kẻ ngốc, nếu xét kỹ cũng do anh đột nhiên hung hăng hôn, dọa cô một phen kinh hãi nên mới thế, bây giờ lại đổ lỗi cho cô. Nghĩ thì chỉ nghĩ thế thôi, cô sao dám nói ra. Đành nhướn người hôn lên khoe môi Tiếp Tích Ngôn, đầu lưỡi ẩm ướt liếm nhẹ vết thương, hai tay chống trước ngực, hơi thở ngọt ngào thơm mát phun vào mặt anh, chiếc lưỡi mềm mại e dè lượn quanh môi anh như một dòng điện kích thích Tiếp Tích Ngôn, anh giữ chặt gáy cô, mạnh mẽ xâm chiếm. Hôn cô đến đầu óc mơ màng. Lâm Hải Đường muốn vùng vẫy cũng không thể, là ai vừa mới than trách cô, bây giờ lại trở mặt? Theo như cô nhận định: Ngụy quân tử là kẻ nguy hiểm nhất, còn hơn cả tiểu nhân. Và Tiếp Tích Ngôn chính là nguy quân tử.

Hôn đủ rồi mới buông Lâm Hải Đường từ trong lòng ra. Cô thở dốc, mỗi lần hôn, anh giống như muốn cô sắp tắt thở mới ngừng lại. Tiếp Tích Ngôn muốn tiếp tục nhưng nhớ lại dáng vẻ mệt mỏi của cô liền ngừng động tác, đem cô từ trong tay đặt nằm xuống giường, phủ tấm chăn trắng tinh lên cơ thể cô, trong mắt hiện rõ ý cười “Em nghỉ đi.”

Lâm Hải Đường cũng không nói gì thêm, nhắm mắt thiếp đi, bản thân vẫn chưa ý thức được việc khuyết điểm khi ngủ của mình. Anh thầm cười, còn tưởng cô sẽ vì xấu hổ mà khó ngủ, ai ngờ vừa đặt lưng xuống đã nhanh chóng yên giấc. Tiệp Tích Ngôn điều chỉnh nhiệt độ điều hòa thích hợp mới đi ra ngoài, ra đến cửa chợt quay lại nhìn xung quanh căn phòng, tốt nhất là kêu cô dọn đồ qua phòng anh như vậy sẽ thuận tiện hơn.

11. Chương 11

“Cái gì? Chẳng phải lúc đầu đã đồng ý rồi sao?” Tiêu Mặc Linh mặt mày nhăn nhó, vô cùng tức giận. Bọn nhà báo thói tha này lúc đầu đã nhận số tiền của cô đồng ý sẽ đăng những tấm hình kia, bây giờ lại trở mặt?

Một trong số phóng viên cất tiếng “Xin lỗi, chúng tôi không thể giúp cô.” Hắn đặt lên bàn một phong bì màu trắng. Sau đó bọn họ nhanh chóng bỏ về. Có cho vàng bọn họ cũng không dám viết bài về Tiệp Tích Ngôn, hôm qua Điem Thẩm Lang đã đến gặp. Điem Thẩm Lang là ai? Ai ai cũng biết rõ, hắn là kẻ đắc lực bên Tiệp tổng, thủ đoạn có thừa, đặc tội với hắn coi như xong. Không ngờ Điem Thẩm Lang đã cho người theo dõi và nắm trong tay một số bằng chứng phạm pháp của họ, dù là đánh bài nhỏ, ăn cắp ý tưởng,... dù nhỏ hay lớn đều có thể hủy hoại công danh của bọn họ.

Tiêu Mặc Linh hất hết đồng đồ trên bàn, hét âm lên. Rõ ràng còn đang rất tốt, từ đâu chui ra tên Điem Thẩm Lang kia phá hỏng chuyện của cô. Tiêu Mặc Linh cắn chặt môi dưới, tất cả đều tại Lâm Hải Đường, cô ta tại sao lại đổi tính, lúc trước khiến người ghét bỏ bây giờ ngược lại rất tốt, hừ... bị mù rồi còn có thể quyến rũ người đàn ông của cô?? Tiêu Mặc Linh cầm lấy túi xách bỏ đi ra cửa, người vừa bước ra liền khựng lại, trước mặt cô một bóng dáng cao lớn, khuôn mặt không góc chết đeo chiếc kính râm đắt tiền, áo sơ mi không cài hai nút trên để lộ vùng ngực rắn chắc màu lúa mạch, Điem Thẩm Lang nâng khóe môi lên “Cô gái, định đi đâu?”

Tiêu Mặc Linh trừng đôi mắt chất đầy lửa giận nhìn hắn, không có ý muốn nói chuyện, Điem Thẩm Lang lại cất tiếng “Tôi khuyên cô, làm người đừng quá cố chấp.”

“Liên quan gì đến anh?”

“Điem Thẩm Lang tôi, dù đối với phụ nữ chân yếu tay mềm hay đàn ông lực lưỡng cũng không nương tay.” Dứt lời, khóe miệng giương lên tạo thành đường cong hoàn mỹ sau đó quay lưng thong thả bước đi. Lời nói phát ra nhẹ nhàng như nước nhưng chứa đầy đe dọa, hắn đối với Tiêu Mặc Linh chỉ hứng thú với bộ mặt tức giận, tuyệt vọng ngoài ra không có ý gì. Điem Thẩm Lang muốn xem hết vở kịch này, còn Tiệp Tích Ngôn, anh vẫn chưa đến lúc thật sự nổi giận nên mới nhờ hắn ra tay. Một khi sự kiên nhẫn của Tiệp Tích Ngôn đạt đến cực điểm thì ngay cả hắn cũng không dám đến gần, con người đó khi nổi điên lên sẽ giống như phong ba bão táp, đập tan những thứ mà mình không thuận mắt...

Tiêu Mặc Linh ngồi phịch xuống đất, tay siết thành quyền, cô phải làm sao mới có thể chiếm được trái tim Tiệp Tích Ngôn, dù cho trước kia cô vì địa vị của anh mới tiếp cận nhưng bây giờ là thật lòng nhưng anh một chút cũng không quan tâm... Mặc kệ lời cảnh cáo của Điem Thẩm Lang, cô nhất định phải có được Tiệp Tích Ngôn.

Thời điểm vợ chồng Tiệp Minh về đến nhà là sáng sớm. Quản gia thấy chủ về vui mừng cầm vali. Tiệp phu nhân sau mấy tháng không gặp vẫn giữ dáng vẻ dịu dàng “Hải Đường và Tích Ngôn còn ngủ sao?”

Quản gia gật đầu, sẵn tiện thông báo chuyện vui mấy hôm hai người vắng nhà “Bà chủ, thiếu gia và tiểu thư dạo gần đây quan hệ rất tốt. Giống như cặp vợ chồng mới cưới vậy.”

Tiệp phu nhân kinh ngạc, mấy lần bà gọi điện về tuy có nghe Hải Đường nói Tiệp Tích Ngôn chăm sóc rất tốt, chẳng lẽ lúc bà vắng mặt đã bỏ lỡ chuyện hay. Tiệp Minh vỗ vai vợ “Minh vào phòng nghỉ đi.”

Hai vợ chồng Tiệp Minh vừa bước lên cầu thang đã bắt gặp cảnh Tiệp Tích Ngôn bế Lâm Hải Đường từ phòng bước ra, còn nghe tiếng cô ai oán “Thả em xuống.”

Tiếp Tích Ngôn điềm nhiên nói “Bảo bối, ngoan một chút” chân vẫn bước đều, rớt cuộc thì chạm mặt bố mẹ mình, anh nhàn nhã cất tiếng “Bố mẹ về rồi sao?”

Lâm Hải Đường sững sốt, cô vùng vẫy, lúc này Tiếp Tích Ngôn mới đặt cô xuống đất. Lâm Hải Đường vừa lo lắng vừa xấu hổ “Bố... Bố mẹ... đã về.”

Tiếp phu nhân hai mắt mở to, bà vừa nhìn thấy cảnh tượng gì vậy. Con trai nổi tiếng tự cao tự đại như anh cư xử rất dịu dàng với cô. Bà ngẩn ngơ một lúc liền cười tươi “Hai đứa... hai đứa....”

“Đúng lúc con có chuyện muốn nói với bố.” Anh giao Lâm Hải Đường cho bà rồi cùng Tiếp Minh vào thư phòng. Anh định đã nói chuyện này từ sớm nhưng sợ Lâm Hải Đường chưa chuẩn bị nên thôi. Bây giờ anh không thể chờ được nữa. Giọng nói trầm ổn vang lên “Con muốn cưới Hải Đường.”

Câu nói của anh khiến ông vô cùng kinh ngạc, không phải anh từ trước đến nay luôn cự tuyệt Lâm Hải Đường, bây giờ lại muốn cưới? Ha... có phải rơm gần lửa lâu ngày cũng bén? Ông khẽ cười “Con chắc chứ?”

“Mặc kệ trước kia thế nào, con chỉ cần biết hiện tại con muốn lấy cô ấy làm vợ. Chuyện này con sẽ nói với Hải Đường sau để cô ấy chuẩn bị.”

“Được.” Tiếp Minh gật đầu, dù sao từ trước đến nay ông xem Lâm Hải Đường như con gái ruột, về phần của Tiếp phu nhân cũng không có gì lo ngại. Không ngờ chỉ mới mấy tháng ngôi nhà này lại trở nên thoáng mát không còn u ám như trước. Không uống công ông cùng vợ đi du lịch.

Tiếp Tích Ngôn cũng nói rõ việc muốn tìm người ghép giác mạc cho Lâm Hải Đường, Diễm Thẩm Lang vẫn đang dò xét chỉ cần có người thích hợp, bác sĩ sẽ tiến hành phẫu thuật.

Buổi tối, Tiếp Tích Ngôn như mọi khi sẽ sang phòng cô, Lâm Hải Đường không giống như mọi ngày, ngồi cách xa anh... Tiếp Tích Ngôn chau mày bất mãn nói “Vậy là ý gì?”

Lâm Hải Đường ậm ừ “Bố mẹ về rồi... em thấy không nên...” Dù sao đây cũng đâu phải nhà của cô và anh, bọn họ còn chưa phải vợ chồng, suốt ngày bên cạnh nhau như thế rất khó coi.

Tiếp Tích Ngôn vươn tay kéo cô ngồi an phận trong lòng mình “Chúng ta kết hôn đi.”

Lâm Hải Đường sững sốt, tròn mắt như muốn lọt ra ngoài, kết hôn?! Chắc do cô nghe lầm. Tiếp Tích Ngôn đặt cằm lên đầu cô, chậm rãi lặp lại “Hải Đường, em đã cướp mất sự trong trắng anh nên hãy chịu trách nhiệm đi, gả cho anh.”

Nghe lời cầu hôn của anh, Lâm Hải Đường bật cười. Đây là lần đầu cô thấy có người cầu hôn như vậy, nhưng vẫn là chưa thể, cô cự tuyệt “Không muốn.”

Tiếp Tích Ngôn thở dài, gục đầu lên vai cô, người phụ nữ này đến bao giờ mới dẹp bỏ cái suy nghĩ kia? “Em không muốn kết hôn với anh?”

Lâm Hải Đường trầm tư, cô nên nói thế nào với anh? Kiếp trước được làm vợ của Tiếp Tích Ngôn là ước nguyện lớn nhất, bây giờ cô đáng ra nên vui mừng hạnh phúc nhưng lại cảm thấy đầy lo lắng, cuối cùng đành nói thật “Ước nguyện lớn nhất của em là trở thành vợ của anh. Em muốn tự mình bước trên lễ đường, từ từ đến gần anh, nắm anh trong bộ lễ phục. Nhưng mà... bây giờ...”

“Vậy đơn giản thôi, chúng ta đăng ký kết hôn trước. Được rồi, quyết định vậy đi. Bây giờ chúng ta đi ngủ.” Tiếp Tích Ngôn cất tiếng, nhấn cô nằm xuống giường, nghiêng người ôm lấy thân hình bé nhỏ, khóa miệng lộ sự vui mừng “Đợi khi tìm được người phù hợp, em sẽ làm phẫu thuật. Dù chỉ có 10% thành công, anh vẫn không từ bỏ.”

Lâm Hải Đường vô cùng xúc động, xoay người ôm lấy anh, thì ra ai đó đã tính toán trước từ lâu. “Vậy, anh muốn bao giờ đi đăng ký?”

“Ngày mai.”

“Sao?!” Lâm Hải Đường hét lớn, cần thiết phải nhanh như thế không? Giống như sợ cô đổi ý, haha.... chỉ cần nghĩ thôi đã thấy tức cười, người nên sợ là cô mới phải.

Tiếp Tích Ngôn hai mắt nhắm nghiền, thanh âm nhẹ hẫng “Càng nhanh càng tốt.” Chỉ cần Lâm Hải Đường trở thành vợ của anh, chuyện cùng cô hoan ái không còn là vấn đề. Người nói xem, đã trở thành vợ của người, lúc nào muốn “ăn” mà chẳng được, ai dám ngăn cản? Mà vợ người cũng không thể ý kiến, đây chính là điều Tiếp Tích Ngôn đang suy tính...

Bên phòng vợ chồng Tiếp Minh vẫn chưa ngủ, Tiếp phu nhân nằm cạnh Tiếp Minh suy tư mãi mới cất tiếng “Mình nghĩ xem, hay chúng ta sang Mỹ sống cùng Tiên Nhi đi.” Tiên Nhi là cháu họ của bà, tên đầy đủ là Hoàng Chiêu Tiên đang điều hành Tiếp ty của nhà họ Tiếp bên Mỹ. Lúc sang Mỹ, cậu đã đề nghị như vậy chỉ là ở Thượng Hải còn nhiều việc chưa giải quyết. Bà cũng nghe chồng mình kể lại việc của Tiếp Tích Ngôn. Nếu để hai người ở riêng, lúc Tiếp Tích Ngôn đi làm, Lâm Hải Đường ở nhà một mình sẽ rất buồn, lại bất tiện. Nhưng ở chung, hai đứa nó suốt ngày quẩn quýt nhau, chắc chắn vợ chồng bà sẽ trở thành cặp “bóng đèn” di động.

Tiếp Minh gấp sách lại, nở nụ cười “Tùy bà. Dù sao tôi cũng quá tuổi nên hưởng già thôi. Chỉ là... bà chịu xa Hải Đường sao?”

“Không nỡ nhưng cũng chẳng còn cách nào.”

“Ừ... đợi chúng nó làm lễ cưới, chúng ta sang Mỹ.”

Tiếp phu nhân gật đầu, kéo chăn đi ngủ. Hải Đường cũng giống như bảo bối của bà, từ khi chào đời đến khi trưởng thành bà đều dõi theo. Bố mẹ của Lâm Hải Đường kết thân với vợ chồng bà từ lúc còn trẻ, phải xa cô có chút nuối tiếc...

Cầm giấy đăng ký kết hôn trên tay, khéo miệng Lâm Hải Đường không ngừng giương lên, đây chính là bằng chứng cho tình yêu của cô, không ngờ có một ngày cô lại trở thành Tiếp thiếu phu nhân, trên tay còn đeo nhẫn lấp lánh. Khoảng thời gian sống lại cứ như giấc mộng đẹp, được anh yêu thương chăm sóc, bây giờ đã là vợ của anh. Lúc đến cục Dân Chính, Lâm Hải Đường rất hồi hộp, nghĩ rằng sẽ có nhiều người như bọn họ đến đăng ký kết hôn nhưng không ngờ lại vô cùng yên ắng, Tiếp Tích Ngôn đưa cô vào trong, thủ tục đơn giản, chỉ cần đóng dấu kí tên, đưa tiền, vậy là xong. Nhưng nghĩ kỹ, cục Dân chính đáng lẽ phải ồn ào, nhưng lúc đó vô cùng yên ắng. Cô thắc mắc hỏi Tiếp Tích Ngôn “Tại sao cục Dân chính lại im lặng như vậy?”

Tiếp Tích Ngôn đang lái xe, liếc nhìn cô một cái, điềm nhiên trả lời “Em quan tâm làm gì, tại hôm nay ít người.”

Lâm Hải Đường cũng không hỏi thêm. Cô làm sao biết được, những người ở cục Dân chính đã bị anh đột nhiên lôi đi làm việc. Hôm nay là chủ nhật !!! Anh biết, nếu để ngày thường có nhiều người, Lâm Hải Đường sẽ không tự nhiên nên đã nhờ mấy người bạn cũ làm giúp, tất nhiên phải thêm một chút bạo lực. Anh đây không muốn vợ mình mỗi lần đi ra ngoài đều cúi đầu xuống đất, hoặc tay quơ trước mặt, hoặc dánh dấp buồn tủi.

Đưa cô về đến nhà, vợ chồng Tiếp Minh đúng lúc đã đi ra ngoài, chỉ có hai người. Lâm Hải Đường vừa cởi áo khoác treo lên đã bị Tiếp Tích Ngôn nhấn xuống giường, hôn đến mặt mày đỏ ửng. Đầu lưỡi bị anh quăn chặt, mang theo nước bọt bí mật trao đổi, Lâm Hải Đường ghì chặt tấm áo trước ngực anh. Tiếp Tích Ngôn ngước mặt lên, ánh mắt tà mị nhìn cô ở dưới thân mình thở dốc “Vợ, chúng ta có nên làm nốt phần cuối không?”

Lời vừa dứt, bàn tay vui vẻ xoa nắn nơi tròn trịa, ung dung thư thả chờ câu nói của cô. Lâm Hải Đường mặt đỏ ửng, ấp úng nói “Vẫn là không nên.”

Tiếp Tích Ngôn đưa tay vén áo cô lên cao, khuôn mặt bình thản vô cùng “Tại sao?”

Cô giữ chặt tay anh, còn hỏi tại sao? Tiếp đại thần từ bao giờ đã trở thành sắc lang? Lâm Hải Đường trầm tư tìm cách nói lảng sang chuyện khác “Chuyện phẫu thuật, anh có chắc sẽ được? Nếu không đừng thử... chỉ phí sức thôi.”

Tiếp Tích Ngôn cười khê “Không sao, nếu lần này không được, chúng ta sẽ thử lại. Dù chỉ có 10% em cũng phải hi vọng...” Tiền bạc cô không cần phải lo, chỉ cần cô có thể thấy lại ánh sáng anh nguyện làm tất cả. Tiếp Tích Ngôn muốn bù đắp cho cô, để Lâm Hải Đường được hạnh phúc.

Lâm Hải Đường lợi dụng lúc anh trầm mặc suy nghĩ, tay liền kéo áo xuống, chỉnh lại y phục, nhưng không ngờ cô vừa thả xuống Tiệp Tích Ngôn đã kéo lên cao, áo ngực nhanh chóng bị tháo ra, hai mắt trợn ngược, theo phản xạ cô đưa tay che lại, định lên tiếng cự tuyệt lại nghe giọng điệu cười cợt của Tiệp Tích Ngôn “Ha... em định đánh lạc hướng anh à?”

“Không... không phải.”

Tiếp đại thần càng cười tươi, tay gảy mấy lọn tóc bên tai Lâm Hải Đường “Em không phải là đối thủ của anh.”

12. Chương 12

Lâm Hải Đường khóc không lên tiếng, luận về tài trí hay cái lý cô thừa biết mình không phải là đối thủ của anh, nhưng cũng không cần vừa đăng ký kết hôn liền nhào tới ăn cô như thế. Anh là loại người dù ban ngày hay ban đêm đều tinh lực dồi dào sao? Tiệp Tích Ngôn lấy tay cô, một tay cường tráng giữ chặt trên đỉnh đầu Lâm Hải Đường, tay còn lại xoa nắn, sẵn tiện anh chút đậu hũ. Lâm Hải Đường bị cắn, thấy tê tê, cổ sức vùng vẫy “Không... không cần lúc nào cũng khi dễ em.”

Tiệp Tích Ngôn cười khe khẽ “Ai khi dễ em?” Bàn tay vân vê đỉnh hồng phiếm vì anh mà trương lên. Càng thấy hứng thú, Tiệp Tích Ngôn cúi đầu cắn cắn. Như một luồng kích thích đại não Lâm Hải Đường, cô rên lên một âm thanh kiều mị. Tiệp Tích Ngôn châm chọc “Đã là vợ của anh thì đừng hòng thoát.”

Lâm Hải Đường nghiêng răng nghiêng lợi, này, anh không phải đang lợi dụng chữ “vợ” để khi dễ cô? Tay cũng thật nhanh đem vấy cô quăng xuống đất. Chỉ là cô không biết, Tiệp Tích Ngôn về chuyện cởi bỏ y phục của phụ nữ chỉ cần 1 phút. Nghĩ đến chuyện kiếp trước không tránh khỏi buồn bã, cơ mặt thoáng chốc nhăn nhó, vẫn là đột nhiên được anh đối xử tốt chưa thích ứng được, trong tâm mông lung vô cùng. Thấy cô im lặng, Tiệp Tích Ngôn nghĩ rằng mình quá tay làm cô phần uất, buông tay cô ra, nâng người nhìn cô “Vợ... em sao thế?”

Lâm Hải Đường hoàn hồn vội lắc đầu, nhưng Tiệp tổng đây đâu phải loại người không biết suy nghĩ, với câu trả lời của cô tuyệt nhiên chưa hài lòng, nhấp môi hỏi tiếp “Thành thật nói.”

Cô mím môi, cô điên hay sao mà nói với anh là mình đã trọng sinh, một kiếp chứng kiến không biết bao lần anh cùng phụ nữ khác quan hệ, còn bị anh lạnh nhạt, cự tuyệt, này nha... lỡ như anh nghĩ cô điên thì thế nào? Hoặc là nghĩ cô nói dối càng thêm tức giận? Cuối cùng quần bách đành nói lớn “Là anh... sao có thể thành thạo cởi đồ em như thế?”

Ừm... lời nói ra rồi cảm thấy mình rất ngốc. Tiệp Tích Ngôn đầu tiên là sững sốt một lúc sau đó híp mắt cười “Em quên rồi sao? Anh đã trút bỏ y phục em những hai lần, tất nhiên phải thành thạo, như thế mới mau chóng đem em ”ăn sạch“.”

Hai bên tai từ trắng nõn chuyển sang đỏ dần đến nỗi muốn rỉ máu. Đáng lẽ không nên hỏi. Từ khi nào vị đại thần lạnh lùng kia đã trở thành kẻ biến thái đến vậy. Tiệp Tích Ngôn thấy vẻ mặt cô, trong tâm rất thương xót, cô nghĩ anh phong lưu cũng đúng, trước kia ở trước mặt cô năm lần bảy lượt thân mật với mấy người phụ nữ, đặc biệt là Tiêu Mặc Linh, cô ta còn dùng mọi thủ đoạn với Lâm Hải Đường.

Anh vuốt khuôn mặt non nớt, nâng người cô dậy, anh không nên gấp gáp, phải từ từ. Dù sao cô đã trở thành vợ của anh. Mọi việc không còn cản trở. Cúi người nhặt chiếc váy lên, mặc cho cô, Lâm Hải Đường vội chụp lấy tay anh “Để em tự mặc.”

Tiệp Tích Ngôn nhường cho cô, sau khi chỉnh trang lại, Lâm Hải Đường có chút nghi hoặc, sao anh lại dễ dàng tha cho cô như thế? Chắc không phải đang âm mưu gì đấy chứ? Tiệp Tích Ngôn nhìn mày liếc chau lại sắp trở thành đường thẳng liền nếp bên mặt trắng mịn “Mau gọi anh một tiếng ông xã, anh sẽ tha cho em.”

Quả thật là có ý đồ ! Lâm Hải Đường vân vê vạt áo, sắc mặt trở nên phiếm hồng, đôi môi đỏ tươi mấp máy “Ông... xã..” Quân tử không chấp kẻ “ngụy quân tử”, phải nghĩ đến lợi ích sau này.

Tiếp Tích Ngôn thấy lòng man mát, giả vờ không nghe “Anh không nghe gì cả.”

Lâm Hải Đường mím môi, lặp lại lần nữa “Ông xã.”

“Vẫn không nghe.”

“Anh...”

Tiếp Tích Ngôn đột nhiên chạm vào đôi môi mọng nước, rất thỏa mãn. Dem cô ôm vào lòng, cười rất tươi.

Trên bàn ăn, cảnh tượng khiến người khác vô cùng kinh ngạc, Tiếp Tích Ngôn vừa ăn vừa gấp cho cô. Vợ chồng Tiếp Minh ngồi đối diện cứ nghĩ mình hoa mắt. Đăng ký kết hôn cũng đã đăng ký rồi nhưng bọn họ vẫn chưa nuốt trôi được khung cảnh hài hòa ấm cúng của cặp vợ chồng son kia.

Tiếp Minh ngáp ngừng lên tiếng, ông cũng không muốn phá bầu không khí của vợ chồng Tiếp Tích Ngôn nhưng nên nói sớm sẽ tốt hơn “À... ta và mẹ con định chờ khi hai đứa tổ chức lễ cưới sẽ sang Mỹ, bây giờ nghĩ lại cứ sang Mỹ định cư trước, đợi khi hai đứa tổ chức sẽ quay về.”

Tiếp phu nhân cũng nói “Ta giao căn nhà này cho hai đứa.”

Lâm Hải Đường nghe vậy, trong lòng hơi lo lắng, có phải vì cô mà hai người mới sang Mỹ. Vợ chồng Tiếp Minh vốn là người không thích không khí ở nước ngoài chỉ khi có việc mới đi. Cô đã ở nhờ nhà họ suốt mấy năm, bây giờ lý nào lại lấy nhà của họ “Mẹ... có phải do con? Bố mẹ đừng đi.”

Tiếp Tích Ngôn điềm nhiên cất tiếng “Bố mẹ cứ ở lại đây đi. Sân nhà mình còn khoảng trống khá rộng. Con sẽ sai người xây một khu nhà nhỏ ở đây, vợ chồng con sẽ ở khu nhà đó. Khi con đi làm có thể để Hải Đường cùng mẹ trò chuyện.” Mỗi lần đi làm anh đều không an tâm để cô ở nhà, Lâm Hải Đường ngoài việc nói chuyện với anh ra cô chỉ viết sách, như vậy sẽ rất nhàm chán. Anh muốn cô luôn vui vẻ, để sau này còn sinh cho anh vài cục bột đáng yêu.

“Mẹ... mẹ đừng đi...”

Vợ chồng Tiếp Minh trầm tư, nói theo lý của Tiếp Tích Ngôn cũng đúng. Tuy quản gia và người hầu trong nhà không nhiều nên đối xử đều hòa nhã vui vẻ nhưng giao cho họ chăm sóc Lâm Hải Đường cũng không tốt bằng người nhà. Nhà bà nói rộng không rộng nói nhỏ cũng không hẳn là nhỏ, diện tích có thể xây một khu nhà nhỏ rất ấm cúng tiện lợi ngay bên cạnh nhà chính. Bà thở dài, cuối cùng cũng vì cô mà ở lại “Ừ... cứ theo ý con.”

Lâm Hải Đường mỉm cười, đôi mắt lấp lánh rạng ngời “Cảm ơn mẹ.”

“Mà mấy đứa cứ ở đây, khu nhà đó để ta và mẹ con ở.” Tiếp Minh điềm đạm nói.

“Không cần, con thích thiết kế nhỏ gọn hơn.” Tất nhiên anh sẽ chọn khu nhà đó rồi, không quá rộng rãi rất thích hợp cho vợ chồng anh thân mật bất cứ nơi đâu. Nói là nhỏ nhưng không đến mức chật hẹp. Phải đầy đủ tiện nghi.

Lâm Hải Đường khẽ cười, tiếp tục ăn cơm. Cô cũng không cần nhà cao cửa rộng, bất kỳ nơi nào chỉ cần có thể được ở bên cạnh Tiếp Tích.

Điền Thẩm Lang đến nhà Tiếp Tích Ngôn ăn tiệc, đối với vợ chồng Tiếp Minh chuyện này rất bình thường, vì hẳn có quan hệ rất tốt với Tiếp gia nhưng ông bà lại đi ra ngoài ăn cơm cùng bằng hữu. Ngồi trong thư phòng, Điền Thẩm Lang duỗi đôi chân dài trên bàn, khuôn mặt cười cợt “Cậu khó chịu với tôi làm gì?”

Tiếp Tích Ngôn mặt mày lạnh băng, hẳn từ lúc nào đã bấm dính lấy nhà anh như thế, vài hôm lại đến làm phiền, anh ngồi trên ghế sofa rộng đối diện, tay gõ nhịp nhàn trên máy laptop, đuôi mắt dài hẹp lâu lâu lại liếc bên trái. Anh đang soạn lại sách cho Lâm Hải Đường, không chút hứng thú trả lời. Điền Thẩm Lang thấy mình bị lạnh nhạt, tiếp tục khua môi múa mép “Tiếp tổng, vị đại thần, sao cậu có thể kết hôn sớm thế?”

Hắn nghe tin anh và cô kết hôn mà không tin được sự thật. Lý nào lại nhanh đến thế? Tiếp Tích Ngôn đây vừa dụ dỗ được con gái người ta sau đó đem lên giường cuối cùng là kết hôn, ha... anh còn cao tay hơn hẳn. Nghĩ đến trước kia, tìm đủ mọi cách để xua đuổi Lâm Hải Đường bây giờ thì đến lượt Tiêu Mặc Linh.

Tiếp Tích Ngôn ngược mắt lên, chép miệng một cái “Cậu quan tâm làm gì?”

“Tôi cần gì quan tâm, chỉ tò mò thôi.” Hừ... cần gì phải vênh váo như vậy?

Bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa, cùng với giọng nói trong trẻo “Tích Ngôn, cơm trưa đã chuẩn bị xong rồi.”

Tiếp Tích Ngôn đóng laptop lại, khuôn mặt phút chốc rạng ngời hiện ý cười nhàn nhạt, lập tức đi mở cửa, Diêm Thẩm Lang trở mặt nhìn, cũng đứng dậy, bên ngoài, Tiếp Tích Ngôn ôm eo cô đi xuống nhà, khoe miệng giương lên. Trên bàn ăn, Diêm Thẩm Lang ngồi đối diện cặp vợ chồng kia, không khỏi chướng mắt, ha.... anh là đang thể hiện mình có vợ hay ra mặt một ông chồng chu đáo. Hắn cười khinh bỉ “Tiếp tổng, cậu không cần phải bày tỏ như thế.”

Tiếp Tích Ngôn cất tiếng “Sao?”

“Tôi chưa chết.”

Anh gắp miếng cơm bỏ vào miệng, nói “Cậu đã mất dầy sang nhà tôi ăn cơm thì im lặng mà ăn đi.”

Lâm Hải Đường nghe vậy, biết là do cô nên Diêm Thẩm Lang mới khó chịu, cô vội cất tiếng “Tích Ngôn, không cần gấp cho em, anh ăn đi.” Cô có thể gắp đại một món trước mặt là được.

“Haha.... em dâu, tôi chỉ nói đùa thôi.” Đường Thẩm Lang bật cười, hắn chỉ đùa thôi mà cô đã phản ứng như thế.

Cách xưng hô của hắn khiến Lâm Hải Đường hơi khó xử, từ lúc sống lại, cô nhận ra bản thân mình đối mặt với bất cứ ai đều e dè, giống như tự thu bản thân mình lại. Cô không nói gì chỉ tiếp tục ăn cơm.

Ừm... Lâm Hải Đường cũng không đáng ghét mấy, vẻ mặt đó không tệ. Diêm Thẩm Lang nhếch miệng cười, đưa mắt nhìn Tiếp Tích Ngôn gắp thức ăn cho cô, thể giới quả thật đang thay đổi...

13. Chương 13

Biệt thự to lớn nằm ở vùng ngoại ô, có thể nói đây là tòa biệt thự lộng lẫy nhất khu nhà thượng lưu này. Tiêu Hoàng ngồi ở bàn ăn tại vị trí chủ vị, giảng về uy nghiêm, cầm tờ báo đọc từng chữ, đột nhiên ngược mắt nhìn cô con gái độc nhất Tiêu Mặc Linh “Linh nhi, việc đó thế nào rồi?”

Tiêu Mặc Linh thở dài, khuôn mặt xinh đẹp thoáng chốc cau có “Bố đừng nhắc nữa, thật bức mình.”

“Có chuyện gì sao?”

“Tiếp Tích Ngôn...anh ta đột nhiên chạy theo Lâm Hải Đường, còn cảnh cáo con đừng xuất hiện trước mặt anh ta. Bố nói xem, thực đáng ghét.” Tiêu Mặc Linh quăng đôi đũa lên bàn, đến tận bây giờ mỗi khi nhắc đến chuyện đó, cô đều cảm thấy rất căm phẫn. Cô có gì thua Lâm Hải Đường, ngoại hình, khuôn mặt, gia thế tất cả đều vượt bậc. Cô ta chẳng qua chỉ là một đứa ăn nhờ ở đậu Tiếp gia, cả tư cách nói chuyện với cô cũng không có hướng hồ là chuyện tranh giành.

Tiêu Hoàng nhíu mày “Con phải mau nghĩ cách kéo cậu ta về phía mình chứ.” Ông cần có Tiếp thị giúp đỡ để nâng cao tầm vóc của công ty, nếu con gái ông và Tiếp Tích Ngôn cắt đứt không phải rất thiệt thòi sao?

“Bố, bố nghĩ chuyện này đơn giản sao? Con đang nghĩ cách.” Từ nhỏ đến lớn, bất cứ thứ gì, chỉ cần Tiêu Mặc Linh muốn nhất định phải có được, bằng không kẻ khác đừng mơ tưởng. Nhưng cô không thể xem nhẹ lời của Diêm Thẩm Lang, con người đó, ai mà không biết. Không cần phân biệt già trẻ lớn nhỏ, phạm là kẻ đắc tội với hắn đều không thể yên thân, kể cả nữ nhi... Tiêu Mặc Linh trầm tư...Lâm Hải Đường chắc chắn

sẽ lại đến bệnh viện, cô chỉ cần cho người theo dõi, lúc ấy có thể gặp được Tiệp Tích Ngôn, lần này cô sẽ dùng kế khác, khéo môi xinh đẹp nhếch lên cao. Chẳng lẽ người như cô lại không thể thắng một kẻ mù??

Khu nhà đang được xây sắp hoàn thành, Lâm Hải Đường hằng ngày ngoài việc viết sách cô cùng Tiệp mẫu ngồi trò chuyện, tâm trạng được cải thiện rất tốt. Mỗi ngày Tiệp Tích Ngôn đều về nhà ăn cơm trưa cùng cô, cuộc sống rất yên bình. Việc hiến giác mạc vẫn chưa có tin tức gì, nhưng cô cũng không mấy quan tâm. Đối với Lâm Hải Đường, bóng tối hay ánh sáng đều như nhau...

Đầu xuân, tuyết rơi phủ trắng khắp Thượng Hải, chỉ cần thở thôi cũng ra khói. Tuyết rơi khá dày, hồ bơi ngoài sân Tiệp gia đã được rút hết nước và đóng lại để tuyết không rơi vào, đối với thời tiết buốt lạnh đến run người như thế, Lâm Hải Đường tuyết nhiên được Tiệp Tích Ngôn chăm sóc rất kỹ và luôn giữ cô ấm áp. Vì thể lực khá yếu nên cô thường ở trong phòng ít khi ra ngoài. Vì vậy cô đã bí mật đan một chiếc khăn choàng bằng len. Ai nói người khiếm thị là không biết đan? Tuy rất chậm vì phải tự tìm mũi kim, chỉ, hơn nữa khi đan cô phải đưa tay sờ thử xem có đúng không. Đây là việc nhàn rỗi lúc Lâm Hải Đường ở trong phòng.

Cô biết Tiệp Tích Ngôn là người đàn ông có thể lực cực kỳ tốt, hằng tập thể dục để tăng cường sức khỏe, vì vậy đối với thời tiết lạnh lẽo này anh cảm thấy rất bình thường. Nhưng cô vẫn muốn đan cho anh một cái khăn quàng, phòng ngừa vẫn hơn. Kiếp trước, cô từng đan cho anh một cái giống vậy, nhưng tiếc thay bị anh tàn nhẫn ném vào thùng rác, khinh miệt chê bai. Lâm Hải Đường nửa muốn tặng nửa không, tuy bây giờ hai người là vợ chồng, anh đối xử với cô rất tốt, nhưng sợ hãi trước kia vẫn chưa phai.

Nghe nói hôm nay Tiệp Tích Ngôn sẽ về nhà sớm nên cô muốn đón anh, lấy can đảm để tặng Tiệp Tích Ngôn chiếc khăn choàng. Tiệp mẫu thấy cô từ xa, bà vui vẻ bước đến đỡ cô ngồi xuống ghế sofa “Sao con ra đây?”

Lâm Hải Đường mỉm cười “Con muốn chờ Tích Ngôn. Có thứ muốn đưa anh ấy xem.” Cô đặt một hộp hình vuông trên bàn.

“Là gì vậy?”

“Một lát mẹ sẽ biết.” Lâm Hải Đường cười tươi, Tiệp mẫu cũng không hỏi thêm, nhìn hai người thuận vợ thuận chồng, yêu thương nhau nhiều đến thế bà không cần lo lắng vô ích.

“Chào mẹ, vợ, anh về rồi.” Tiệp Tích Ngôn đứng ngoài cửa cất tiếng, Lâm Hải Đường liền đứng lên, bước chậm về phía phát ra giọng nói. Khéo môi mỏng giương lên, hai tay anh dang rộng giống đang chờ cô đến gần mình. Lâm Hải Đường bước từng bước, vô tình vấp ngã, ngã thẳng vào lồng ngực to rộng.

Tiệp Tích bật cười thành tiếng “Haha... kiểu đón chào này được đấy.” sau đó ôm chặt lấy cô, đặt cằm lên cái đầu nhỏ, anh bây giờ mới để ý, Lâm Hải Đường thật kiểu nhỏ, chỉ đứng đến gần vai anh, Tiệp Tích Ngôn nói như tiếng thở dài khe khẽ “Bà xã.... ầm quá.”

Lâm Hải Đường buông anh ra, dịu dàng cất tiếng “Em có cái này muốn cho anh xem.”

“Là gì vậy?” Tiệp Tích Ngôn theo cô đến ghế sofa, Lâm Hải Đường cầm hộp giấy đưa cho anh. Tiệp Tích Ngôn ngạc nhiên đưa tay mở ra, chiếc khăn quàng màu đỏ đặt ngay ngắn bên trong. Lâm Hải Đường im lặng, tim đập thình thịch chờ câu trả lời của anh.

Tiệp Tích Ngôn đầu tiên là kinh ngạc, sao cô có thể đan thành thạo một cái khăn quàng như thế. Anh khẽ cười, hôn lên môi cô “Đẹp lắm, cảm ơn em.”

Tiệp mẫu nhìn chiếc khăn, quả thật đường đan rất tỉ mỉ lại đẹp. Lâm Hải Đường hí mắt cười, đôi mắt xanh sáng lên, gương mặt như rất hạnh phúc. Nó giống như chiếc khăn kiếp trước cô tặng anh chỉ là được anh chấp nhận. Mọi thứ đã thay đổi.

Nói đến lạnh, năm nay lạnh hơn năm ngoái rất nhiều. Lâm Hải Đường tựa như chú mèo suốt ngày rúc trong chăn, chỉ cần rời khỏi, cả người sẽ phát run. Cô rất khó chịu. Tiệp Tích Ngôn đã lấp thêm lò sưởi trong nhà nhưng vẫn không khá lên. Nhìn cô mệt mỏi, tâm lại nhói đau. Lâm Hải Đường bước chậm trên hành

lang tàng một, hôm nay cơ thể cô rất mệt dường như không chút sức lực. Tay gần chạm vào tay cầm cửa, cơ thể đột nhiên nhẹ hẫng, ngã xuống sàn....

Tiếp mẫu đứng đối diện với bác sĩ Chu Nam, ánh mắt bà không khỏi lo lắng. Anh mỉm cười, an ủi “Bác đừng lo, do cơ thể Hải Đường yếu ớt nên ngã bệnh. Truyền nước vào sẽ ổn.”

Tiếp mẫu gật đầu cảm ơn. Bà quay sang nhìn Lâm Hải Đường, sâu kín thở dài. Lúc này, bà thật sự bị hù cho phát hoảng, đột nhiên cô ngất đi làm bà nhớ đến cảnh tượng trước kia, kể từ sau khi xảy ra tai nạn, Lâm Hải Đường dường như càng ngày càng yếu dần...

Khi Lâm Hải Đường tỉnh dậy cảm giác tay bị ai đó nắm chặt, đoán chừng là Tiếp Tích Ngôn đôi mắt sâu thẳm hiện lên niềm lo lắng “Hải Đường, thế nào?” Người nhà họ Tiếp đã đi về, chỉ còn lại mình anh.

Lâm Hải Đường nở nụ cười nhợt nhạt “Đã đỡ hơn rồi.”

“Là anh không chăm sóc em tốt.”

“Em không sao, chúng ta về nhà thôi.”

Tiếp Tích Ngôn tuy muốn cô ở lại theo dõi tình hình nhưng biết Lâm Hải Đường trước giờ không chịu được mùi thuốc nên đồng ý đưa cô về nhà. Buổi chiều, đợi khi sức khỏe ổn định, Tiếp Tích Ngôn mới đưa cô về. Đột nhiên phía sau, vang lên tiếng gọi của Chu Nam, Tiếp Tích Ngôn đặt cô ngồi ở băng ghế “Em ở đây chờ anh.”

“Ừm.”

Chu Nam cất tiếng “Việc hiến giác mạc, chúng tôi đã tìm được vài người đồng ý, đợi khi có kết quả xét nghiệm tôi sẽ thông báo cho cậu.”

Tiếp Tích Ngôn gật đầu “Cảm ơn.” Xem ra, cô sắp có thể thấy lại rồi.

Lâm Hải Đường ngồi chờ, rất tò mò muốn biết anh và bác sĩ Chu đang nói chuyện gì. Bất chợt, một giọng nói trong trẻo xen chút tức giận vang lên trước mặt cô “Lâm Hải Đường?!”

Cô nhận ra giọng nói đó, là Tiêu Mặc Linh. Lâm Hải Đường giữ im lặng không trả lời. Càng chọc cô ta thêm tức giận, vươn tay kéo cô đứng lên. Cổ tay bị siết chặt “Cô... đừng ở đây mà chảnh chòe. Hừ... nói mau, Tích Ngôn đang ở đâu?”

Lâm Hải Đường cố thoát tay, mày nhỏ nhú lại. Tiêu Mặc Linh sao có thể ngày càng ngang ngược như thế? Lần trước đẩy cô ra ngoài đường, bây giờ vô duyên vô cớ gây sự. “Buông ra...”

“Mau nói tôi biết, Tích Ngôn đang ở đâu?” Tiêu Mặc Linh hét ầm lên, thu hút mọi người xung quanh khiến cuộc nói chuyện của Tiếp Tích Ngôn và Chu Nam, anh hướng mắt về đám đông gần cầu thang, nhìn thấy cô bị người khác ức hiếp. Tiếp Tích Ngôn vội chạy đến, giữ chặt tay Tiêu Mặc Linh “Buông cô ấy ra.”

Tiêu Mặc Linh lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt đáng sợ của anh, giống như chất đầy thịnh nộ, cô mím môi, cắn phần hất tay Lâm Hải Đường. Vô tình khiến cô trượt chân, mất thăng bằng rơi thẳng xuống dưới. Tiếp Tích Ngôn kinh ngạc, không cần nghĩ ngợi, dùng thân ôm chặt lấy cô.

*Rầm....

Tiếng động lớn vang mạnh, Tiêu Mặc Linh bất động nhìn Tiếp Tích Ngôn ôm Lâm Hải Đường nằm dưới sàn, trên trán anh chảy rất nhiều máu. Toàn thân cô phát run, cô không phải cố ý đẩy Lâm Hải Đường, là cô ấy tự làm mình ngã. Không phải do cô, không phải.

.....

Tiếp gia lần nữa chạy vào bệnh viện, họ có cảm giác giống như từ bao giờ bệnh viện là ngôi nhà thứ hai của mình? Thường xuyên lui tới. Vị bác sĩ già từ phòng cấp cứu bước ra, nhìn cặp vợ chồng trung niên mỉm cười “Mọi người đừng lo, cậu trai ấy chỉ chấn thương nhẹ ở bắp vai và đầu. Còn cô gái chỉ là hoảng sợ nên ngất thôi.”

Tiếp Minh gạt đầu cảm ơn, đỡ vợ đi đến phòng hồi sức. Tiếp Tích Ngôn và Lâm Hải Đường cùng lúc tỉnh lại, cô vội bước xuống giường tìm cửa để ra ngoài, y tá đứng bên cạnh lập tức đỡ lấy. Lâm Hải Đường nắm lấy tay cô gái, hỏi “Y... y tá... người vừa nãy cùng tôi vào phòng cấp cứu...”

Y tá trẻ mỉm cười “Cô đừng lo, anh ấy đang ở phòng bên cạnh.”

“Anh ấy có sao không?”

“Ừm... tôi nghe nói, anh ấy bị chấn thương bả vai và đầu.”

Lâm Hải Đường sững người, tất cả là do cô... kìm nén nước mắt vào trong, cô không muốn để Tiếp Tích Ngôn thấy cô yếu đuối, theo y tá đi đến phòng bên cạnh, Tiếp mẩu thấy Lâm Hải Đường liền đi đến đỡ cô ngồi xuống bên giường. Lâm Hải Đường giả vờ không hề biết chuyện, cất tiếng hỏi “Anh không sao chứ?”

Tiếp Tích Ngôn mỉm cười, vươn tay vuốt tóc cô “Không sao, chỉ là vết thương nhẹ.”

Lâm Hải Đường áp mặt vào tay anh, Tiếp Tích Ngôn...anh thật lòng không muốn cô lo lắng, ngay thời khắc này, Lâm Hải Đường cảm thấy bản thân mình rất đáng thương, người yêu vì mình mà bị thương lại nói dối không sao. Lâm Hải Đường gồng mình nén chặt nước mắt, hốc mắt đỏ ửng nhưng vẫn không khóc. Cô thoát tay, đứng lên, khuôn mặt rất dịu dàng “Em về phòng lấy điện thoại.”

Y tá đỡ cô ra ngoài. Tiếp Tích Ngôn tuy không thể hiện ra ngoài, nhưng đoán được trong lòng cô đang nghĩ gì. Đôi mắt đen láy nhắm chặt, lại là Tiêu Mặc Linh. Lần này, anh nhất định sẽ tính sổ với cô ta.

Lâm Hải Đường ngồi trên băng ghế, tay siết chặt vạt áo, nước mắt nặng trĩu kìm nén rất lâu bất chợt rơi xuống, không theo một quy luật nào chảy dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Cô bật khóc... dù trước kia hay bây giờ đều mang lại phiền phức cho anh. Sau khi sống lại, quả thực giống như lạc vào giấc mộng đẹp, sau đó cùng anh kết hôn, nhưng cơ thể giống như không còn là của cô, thể lực rất yếu, chỉ cần gió lạnh sẽ ngã bệnh...

Tiêu Mặc Linh chậm rãi đi đến vốn không định gây sự với Lâm Hải Đường, nhưng cái miệng vẫn là thốt ra những lời cay độc “Tôi nói cô đó, rốt cục có thể làm được gì ngoài việc ngồi đây khóc lóc?”

Lâm Hải Đường tức giận, lỗi là do cô ta còn lớn giọng trách ngược cô, Lâm Hải Đường mím môi cất tiếng “Tiêu Mặc Linh, cô có thể dừng trò này được không? Bĩ ổi lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn liền ra tay?”

Tiêu Mặc Linh lần đầu tiên bị cô lớn tiếng, trong lòng một chút hối lỗi lúc nãy cũng không còn “Vậy tôi hỏi cô, cô bị mù mà vẫn bám theo Tích Ngôn? Gây phiền phức cho anh ấy, còn nữa nha... chắc khi anh ấy mệt mỏi cô cũng chẳng thể biết... vì... đâu thể nhìn thấy gì? Đến lúc anh ấy ngất đi, cô vẫn đứng đấy mà cười vui đấy.” Nói xong quay lưng bỏ đi. Lâm Hải Đường cắn chặt môi dưới, âm ức coi như không có gì... Ngồi phịch xuống ghế. Cô ta nói cũng đúng, nếu không phải y tá nói từ trước anh bị thương, chắc cô cũng tin lời anh nói là thật. Lâm Hải Đường đau đớn cười chế nhạo bản thân.

Điền Thẩm Lang đứng từ xa nhìn một màn kịch như thế, chậm rãi đi đến, hần dạo này có hứng thú nói chuyện với cô hơn, thông thả ngồi xuống ghế. Im lặng nghe tiếng nấc nhẹ, trầm lặng nói “Này.”

Lâm Hải Đường ngẩn người, vội đưa tay lau nước mắt, Điền Thẩm Lang cười khẩy “Tôi thật hâm mộ em, có thể chịu đựng cô ta đến vậy, nếu là tôi, dù không thấy gì, cũng có thể nhắm trúng người mà đánh. Lúc trước chẳng phải em như vậy?” Lúc còn học cấp ba, đã có lần hần xém chút có thể chứng kiến cảnh cô và Tiêu Mặc Linh đánh nhau, chỉ tiếc, lão giám thị phát hiện ra sớm.

Lâm Hải Đường lắc đầu “Đánh rồi thì sao? Đối với cô ấy, tôi chẳng qua chỉ là kẻ ngay cả sức chống trả cũng không có.” Nếu cô có thể chống trả thì năm lần bảy lượt đã không bị cô ta hãm hại đến thâm.

Điền Thẩm Lang bật cười thành tiếng “Tôi nói em đấy, từ bao giờ đã trở nên thực nữ vậy?”

Lâm Hải Đường không trả lời, lau sạch nước mắt trên mặt, hít một hơi mạnh, cô đứng dậy đi vào phòng. Điền Thẩm Lang đột nhiên cất tiếng “Để cậu ấy có thể thôi đau lòng thì em đừng màng đến những lời nói xung quanh. Chỉ cần nhìn em luôn hạnh phúc, cậu ấy đã mãn nguyện.”

Lâm Hải Đường sững người, quay đầu lại, trên khóe môi nở nụ cười dịu dàng như gió xuân “Cảm ơn anh.”

Đường Thẩm Lang hơi ngây người, sau đó bình tĩnh đi vào trong.

14. Chương 14

Tiêu Mặc Linh sau khi về nhà, đi thẳng vào phòng, hung hăng quăng túi xách lên giường “Dám lên mặt dạy bốn tiểu thư?”

Cô tức giận ném những thứ xung quanh, lúc đó rất muốn xin lỗi Lâm Hải Đường nhưng lại nói ngược với suy nghĩ trong đầu. Thật ra, Tiêu Mặc Linh đã muốn từ bỏ, là do bản tính cao ngạo nên mới thế. Hơn nữa, cô không thể bỏ ngoài tai lời cảnh cáo Tiệp Tích Ngôn, ai mà biết được khi tức giận anh sẽ làm gì? Tiêu Mặc Linh mím môi, thở ra một hơi để hạ giận. Lúc lỡ tay làm Lâm Hải Đường ngã xuống, tim cô đập rất nhanh, như muốn lộn ra ngoài. Cảnh tượng Tiệp Tích Ngôn ôm cô nằm dưới sàn, khiến Tiêu Mặc Linh hiểu rõ, trong tim anh mãi mãi không có vị trí của cô...

Đúng lúc Tiêu Hoàng bước vào, nhìn con gái đang giận dữ đoán chừng nguyên nhân là Tiệp Tích Ngôn. Ông nhún mày cất tiếng “Linh Nhi.”

Tiêu Mặc Linh quay mặt nhìn ông, Tiêu Hoàng lại nói “Chuyện ta nhờ con sao rồi.”

“Con không làm nữa.”

“Cái gì? Sao con lại...”

“Tiệp Tích Ngôn vốn không yêu con. Hà cớ gì con phải mù quáng theo đuổi?” Cô đã đủ mất mặt rồi. Ông còn muốn cô bị anh giết chết mới hài lòng?

Tiêu Hoàng thực sự bị chọc giận, đến nỗi khuôn mặt bỗng chốc tối sầm. Tiệp Tích Ngôn đã điều tra ra vụ mua bán hàng lậu của ông, còn thêm việc ông có tình thu mua cổ phiếu của các công ty xí nghiệp nhỏ của tập đoàn Tiệp Ngôn. Hóa đã đến, lý nào ông lại đứng yên chịu trận. Tiêu Hoàng hạ giọng nói “Linh Nhi...con phải cứu ta, Tiệp Tích Ngôn đã điều tra ra ta là người đứng sau mấy vụ thu mua các cổ phần của Tiệp Ngôn, nếu cậu ta đưa ra tòa. Ta sẽ chết đấy. Con gái, giúp bố một lần này thôi.”

Tiêu Mặc Linh mím môi, ông điên hay sao mà dám làm việc đó? Tầm ảnh hưởng của tập đoàn Tiệp Ngôn rất lớn, nếu chuyện này lộ ra, ông không chỉ phá sản mà còn phải ngồi tù. Dù sao cũng là bố ruột, cô không thể gương mặt nhìn ông chết mà không cứu. “Bố muốn con phải làm thế nào?”

Tiêu Hoàng mừng rỡ “Con chỉ cần trở thành con dâu của Tiệp gia. Bằng cách này...”

“Bố điên sao?” Tiêu Mặc Linh hét lên, việc như thế ông cũng có thể làm?!

“Con chỉ giả vờ thôi, không cần làm thật. Linh Nhi...giúp bố một lần, một lần thôi.”

Tiêu Mặc Linh hết cách đành gật đầu chấp nhận. Để cứu ông...cô không còn cách nào khác...

Lâm Hải Đường cùng Tiệp Tích Ngôn xuất viện về nhà. Tuy cô không thấy gì nhưng vẫn có thể chăm sóc cho anh, Tiệp Tích Ngôn rất thích cảm giác này, ngày nào cô cũng ngay sát bên cạnh, hôm nay lợi dụng lúc bố mẹ không có ở nhà, Tiệp Tích Ngôn bắt đầu giả giọng “Vợ... anh muốn đi tắm.”

“Ừ. Em ngồi chờ.”

“Giúp anh tắm.”

“Sao?!” Lâm Hải Đường sững sốt. Hằng ngày, anh vẫn thường tự tắm, bây giờ là ý gì. Hai bên mặt cô ửng đỏ, nói tiếp “Anh... tự tắm đi.”

Tiệp Tích Ngôn cười khẩy, giả vờ đau nhức, mặt mũi “Vợ à, vai anh lại đau rồi.”

“Đừng bịa đặt.”

“Hôn thì hôn rất nhiều, sờ cũng đã sờ qua, em phải có trách nhiệm với cuộc đời anh chứ.”

Lâm Hải Đường bật cười, anh đang nói ngược rồi. Tiếp tổng, anh đang cố tình sao? Tiếp Tích Ngôn lại tiếp tục than vãn “Hải Đường, anh cần gì phải nói dối em?!”

Nghĩ đi nghĩ lại Lâm Hải Đường vẫn là không thể nuốt trôi cái thể loại tắm chung một bồn. Dù cho là vợ chồng đi chẳng nữa. Tiếp Tích Ngôn cảm thấy không thể thương lượng, cuối cùng là uly hiếp “Em có hai lựa chọn: Một, chúng ta tắm chung. Hai, chúng ta ‘lên giường’”

Chọn cách nào cũng không được. Lâm Hải Đường dở khóc dở mếu. Này, Tiếp đại thần, anh như vậy chẳng phải rất có lợi sao? Cô thương lượng “Em tắm cho anh, nhưng anh không được làm bậy.”

“Được.” Tiếp Tích Ngôn gật đầu. Khóe môi nhếch lên. Đợi cô pha nước, tay ung dung cởi quần áo, sau đó bước vào bồn, cơ thể to lớn khiến nước bị tràn ra ngoài, anh cười tươi “Bà xã, vào đây.”

Lâm Hải Đường đỏ mặt, dù cho có là người mù nhưng khi tiếp xúc cơ thể vẫn không tránh khỏi xấu hổ. Tâm tư Lâm Hải Đường gào thét, không dám cởi quần áo. Tiếp Tích Ngôn vươn tay kéo cô vào bồn, bàn tay linh hoạt rũ bỏ quần áo của cô. Lâm Hải Đường giật bắn mình “Tích Ngôn...?!”

“Là tại em chậm chạp.”

Khi cơ thể trắng nõn không vương bụi trần hiện ra trước mặt, Tiếp Tích Ngôn không khỏi rung động. Lớp nước mỏng vương trên mái tóc đen huyền, làm chúng rũ xuống khuôn mặt trái xoan, khiến người nhìn bị mê hoặc. Khoảnh khắc Lâm Hải Đường ngược mặt lên, tìm anh như trật một nhịp, thần thờ nhìn thẳng đôi mắt màu xanh nhạt, đôi đồng tử xinh đẹp lấp lánh xuất hiện một vết cắt mờ do tai nạn kia. Biết rõ cô không thấy anh, nhưng sao vẫn có cảm giác xúc động và mất mặt như thế?! Hai gò má anh dần trở nên phồng hồng, tầm mắt di chuyển xuống xương quai xanh xinh đẹp, cùng bộ ngực căng đầy vì cô chống tay xuống đáy bồn tắm nên tạo ra khe rãnh, bờ ngực bị ép càng trở nên mê người.

Lâm Hải Đường lùi lại, tay ôm chặt cơ thể. Nha, người đàn ông này rõ ràng là có ý đồ, sao cô lại dễ dàng tin lời anh như thế. Chỉ muốn quay lại khắc đó, cự tuyệt đến cùng. Tiếp Tích Ngôn khẽ cười, tiếng cười tà mị khiến người nghe run sợ. Đột nhiên bị hôn, Lâm Hải Đường như bao lần trước mở căng mắt. Bàn tay to lớn vuốt ve tấm lưng thẳng như tấm ván trơn mượt, chạy thẳng xuống bờ mông căng mịn hại Lâm Hải Đường hét lên, mắng anh “Tích Ngôn, anh không giữ lời.”

Tiếp Tích Ngôn nhú mày, nhìn bộ dáng rõ ràng đang tức giận của cô nhưng tâm cực kỳ sáng khoái “Anh hứa với em điều gì cơ?”

“Không làm bậy.”

Anh cười chế giễu “Anh có nói hứa sao?”

“Anh?!” Lâm Hải Đường tức giận, được, cứ coi như cô vừa nãy sơ suất, còn bây giờ thì đừng hòng chạm vào cô.

Nhưng cô đã quên mất, anh là ai? Tiếp đại thần một tay che trời muốn làm gì cô có thể quản sao? Nói không cho là được à? Tiếp Tích Ngôn trực tiếp đem cô ôm vào lòng, tay kia xoa nắn nơi tròn trịa, sẵn tiện ăn chút đậu hũ. Lâm Hải Đường kêu lên một âm. Người nào đó dừng lại, ngấn gọn truyền một câu bên tai “Bảo bối, ngoan ngoãn bị ăn đi.”

Lâm Hải Đường chau mày, mím môi, nhăn nhó, khuôn mặt cũng muốn biến dạng, đỏ ửng như trái cà chua chỉ chờ người đến thưởng thức “Anh rõ ràng vai không đau. Gạt người. Bỏ ỏi.”

Tiếp Tích Ngôn một chữ cũng không phủ nhận “Bỉ ỏi ?! haha... Bỉ ỏi mới có thể đem em nuốt trọn vào bụng.”

Cô lặng người, trong đại não anh chứa thiên ngôn vạn ngữ?! Lời cô nói đều đáp lại trong vài giây? Nguy hiểm a, có phải cô nhận ra điều này quá trễ? Là kiếp trước không biết rõ hay anh không lộ bản chất thật? Lâm Hải Đường kiên định cự tuyệt “Không cho phép.”

Người phụ nữ này, hôm nay lá gan không nhỏ. Tiếp Tích Ngôn mặc kệ cô cho hay không, tay vẫn tiến xuống dưới, chạm vào điểm mẫn cảm, vì ở trong nước nên sớm đã trơn mượt, ngon tay anh thuận thế ra vào, Lâm

Hải Đường giữ chặt tay anh, thở dốc “Tiệp Tích Ngôn... anh... mau dừng lại.”

Tiệp Tích Ngôn xem lời nói cô như gió thoảng bên tai, hàm răng trắng đều giầy xéo đỉnh phiếm hồng, không lâu trở nên căng cứng. Tầm lưng mềm chạm vào cạnh bồn tắm lạnh lẽo, cơ thể vì anh mà uốn éo. Mắt đen sắc bén sáng lên khi ngón tay cảm nhận dòng dịch ấm bên dưới đang tuôn ra. Anh cười tà “Thật muốn dừng sao?”

Lâm Hải Đường xấu hổ, gằn giọng mắng “Anh... thực đáng ghét.”

“Haha... đáng ghét thế nào?” Vừa nói, thêm một ngón tay chạy vào nơi u cổc trơn mượt, Lâm Hải Đường giật nảy người thở dốc, bộ dáng này đối với anh rất thuận mắt. Càng tăng thêm dục hỏa. Vẫn là muốn chính miệng cô nói muốn anh. Nhịp điệu ngón tay nhanh dần. Đôi môi đỏ tươi gấp gáp phun khói, khó khăn cất tiếng “Khó chịu quá... anh... dừng lại...”

Tiệp Tích Ngôn mỉm cười, cắn vành tai cô “Khó chịu? Vậy để ông xã giúp em thoải mái.”

Hai từ “ông xã” thật khiến người ta hạnh phúc cùng khốn khổ, Lâm Hải Đường rì rầm vài tiếng, đến nước này còn có thể đùa giỡn? Tiệp Tích Ngôn dụ dỗ “Em muốn anh làm gì?”

Lâm Hải Đường quả thật bị anh làm mất mặt, cắn răng nghiêng lợi nói “Dừng... lại.”

“Nói dối... nếu em không thành thật anh sẽ không bỏ qua.”

Lâm Hải Đường bị bức ép, chẳng lẽ anh muốn cô nói những lời xấu hổ kia? Cô lí nhí như tiếng muỗi “Ừm... muốn... anh...”

Tiệp Tích Ngôn trong lòng cực kỳ thoải mái, tiếp tục đùa cợt “Sao?”

“Mau... anh... anh...”

“Được... là em nói.” Rút tay ra, nâng người cô dậy. Dem cơ thể mảnh mai trực tiếp xâm chiếm. Lâm Hải Đường cắn chặt môi dưới, cơ thể vì sự di chuyển của anh mà nhấp nhô, nước trong bồn cũng vì thế mà tràn ra ngoài. Tiệp Tích Ngôn liếm đỉnh hồng phiếm, hơi thở nóng hổi phả lên da thịt mịn màng. Ôm cô trong lòng, cả thế giới trước kia bị bài xích nhanh chóng biến mất. Anh không cần lo nghĩ quá nhiều, đối với Lâm Hải Đường, cô chỉ có một ước mơ nhỏ chính là cùng anh sống đến răng long đầu bạc, gia thế địa vị, tất cả đều không cần, ngay cả ánh sáng cũng không quan trọng.

Tiệp Tích Ngôn hôn cô, đem hơi thở mạnh mẽ dung nạp mọi thứ. Lâm Hải Đường hai mắt nhắm nghiền, cô vẫn là chưa chịu được trầm luân hoan ái này. Dù trong lòng có sung sướng, hạnh phúc nhưng đau đớn còn hơn thế. Cơ thể cô có phải là trọng sinh bị thiếu sót không? Ví dụ như là để lạc mất một ít linh khí nên cơ thể vốn dĩ khỏe mạnh đột nhiên trở nên ốm yếu..

Cô thở dốc, thực sự đạt cực hạn, hối thúc anh “Tích Ngôn... nhanh... em... sắp không chịu được.”

Tiệp Tích Ngôn nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, vô cùng thương hoa tiếc ngọc, lực nước rút bất chợt nhanh dần, đem mọi yêu thương chất chứa trao hết cho cô....

...

Cao trào qua đi, Lâm Hải Đường bắt lực thở dốc trên vai anh. Đây gọi là tắm? Cô sắp mệt chết rồi. Tiệp Tích Ngôn dang tay ôm cô bước ra bồn tắm. Dùng khăn lông lau khô người cô, khoác cho hai người áo tắm bằng lụa êm ái rồi đặt cô ngồi trên giường. Lâm Hải Đường quá mệt nên không còn sức quan tâm anh muốn làm gì. Đột nhiên nghe thấy tiếng máy sấy, hơi nóng làm cô rụt cổ lại. Tiệp Tích Ngôn bật cười “Ngoan... anh sấy tóc cho em rồi ngủ.”

Lâm Hải Đường ngồi im lặng, cảm giác thật dễ chịu, cô lớn như thế đây là lần đầu được người khác ngoài mẹ sấy tóc cho, hơn nữa còn là Tiệp Tích Ngôn, không tránh khỏi cảm động.

Chải tóc xong, Lâm Hải Đường nằm trong vòng tay kiên cố của Tiệp Tích Ngôn, đột nhiên cất tiếng “Tích Ngôn...”

“Hử?” Người nọ trả lời bằng âm mũi, đôi mắt vẫn nhắm nghiền.

“Đợi sau khi mắt sáng, em sẽ nấu cơm cho anh. Mỗi ngày ba bữa.”

“Ừ.” Tiệp Tích Ngôn cười khê, nghe mẹ nói cô nấu ăn rất ngon, chắc do di truyền từ Lâm mẫu. Ngày trước, chỉ cần là món cô làm, Tiệp Tích Ngôn tuyệt nhiên sẽ không động đũa vào. Nghĩ lại có chút hối hận....

p.s: Truyện này trộm đã viết xong, định đào hố mới. đang phân vân nên viết thể loại nào đây? Sủng, ngược, điền văn, hắc bang??? Mọi người nói xem. :3

15. Chương 15

Khu nhà của vợ chồng Tiệp Tích Ngôn đã xây xong, đồ đã cũng chuyển sang. Diễm Thẩm Lang được mời đến ăn cơm. Hắn ngồi trên bàn ăn, vì có vợ chồng Tiệp Minh nên không mở miệng nói bậy, cứ cắm cúi ăn. Đến khi chỉ còn mình hắn với Tiệp Tích Ngôn mới bắt đầu nói “Tiệp tổng, cậu định giao công ty cho tôi à?”

Tiệp Tích Ngôn cầm ly rượu vang, mày đẹp khê nhíu lại “Tôi bận thì cậu phụ trách, nếu không thân phận trợ lý giao cho cậu làm gì?”

“Này này, tôi là trợ lý chứ không phải người hầu của cậu. Tôi phải có thời gian riêng tư chứ.” Tại vì anh mà thời gian nhàn rỗi của hắn bị eo hẹp. Muốn tìm mỹ nhân cũng phải sắp lịch.

Tiệp Tích Ngôn khinh bỉ cất tiếng “Thời gian rảnh để cậu đi trêu hoa ghẹo bướm?”

Không những không mất mặt, Diễm Thẩm Lang còn cười vui vẻ “Chỉ cậu hiểu tôi.”

Anh “hừ” xem thường. Tưởng rằng anh không ở công ty sẽ không biết gì sao? Diễm Thẩm Lang chột nói “Cậu thật sự muốn gửi đơn ra tòa?”

Khuôn mặt tuấn mỹ vốn không chút biểu cảm càng thêm sắc lạnh, con ngươi đen lầy sâu thẳm nhìn xuyên thấu ly rượu màu đỏ, diễm nhiên cất tiếng “Phải. Tốt nhất là cho ông ta ngồi tù mấy chục năm.”

Việc làm phi pháp của Tiêu Hoảng đã bị anh phát hiện. Bây giờ, lão cáo già đó chỉ chờ ăn cơm tù nữa là xong...

Buổi tối, Tiệp Tích Ngôn ôm Lâm Hải Đường ngồi trên giường, cánh tay chắc khỏe nghịch mấy lọn tóc mượt. Khóe miệng lâu lâu nhếch lên. Lâm Hải Đường im lặng chạm tay vào quyển sách, tận hưởng cảm giác êm đẹp này. Tiệp Tích Ngôn khê cười “Bà xã...việc hiến giác mạc đã có thông tin rồi.”

Lâm Hải Đường ngạc nhiên, vội hỏi “Thật sao?”

“Ừ...đợi đến lúc đó. Em có thể nhìn thấy rồi.”

Cô mỉm cười, dựa đầu vào lồng ngực ấm áp, anh siết chặt lấy cô. Tiệp Tích Ngôn nắn nắn bàn tay nhỏ, cưng chiều hỏi “Cơ thể em sao rồi?”

Lâm Hải Đường mỉm cười “Đỡ hơn rồi.”

“Anh thì dạo này rất mệt.”

“Sao?!” Nghe vậy, Lâm Hải Đường vô cùng lo lắng, từ trong lòng anh ngồi bật dậy. Tiệp Tích Ngôn nói như thờ dãi “Vậy nên.... em phải giúp anh thư giãn.” Dứt lời, Tiệp Tích Ngôn lập tức đè cô xuống giường.

Cô trợn tròn mắt kinh ngạc, Tiệp Tích Ngôn cười khe khê, áp vào môi cô, say sưa nồng nàn, triền miên. Lâm Hải Đường không cách nào cự tuyệt, đáng thương bị anh giày vò....

Chu Nam vừa thông báo việc phẫu thuật có thể tiến hành, kéo dài hơn 3 tiếng. Ai cũng trông chờ trong một môi, lo lắng. Ngay cả thầy của Chu Nam người từng chữa trị cho Lâm Hải Đường cũng có mặt, đây là ca phẫu thuật rất khó khăn vì mắt của cô bị tổn thương một phần. Chu Nam tuy căng thẳng những vẫn cố giữ bình tĩnh, anh phải để cuộc phẫu thuật thành công, không được để mọi người thất vọng...

Cuối cùng, đèn phòng cấp cứu cũng tắt, người của Tiệp gia vội đi đến bên cánh cửa, hi vọng nhìn Chu Nam. Anh thở ra một hơi, tươi cười cất tiếng “Thành công rồi. Bây giờ chỉ cần chờ cô ấy tỉnh lại.”

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, trên khuôn mặt ngập tràn vui mừng, mau chóng đi đến phòng hồi sức. Tiệp Tích Ngôn nhìn cô nằm trên giường, tay vuốt vầng trán mịn, tâm tư nhẹ hẳn.

Khi Lâm Hải Đường tỉnh dậy đã là chàng vạng, mọi người hồi hộp nhìn Chu Nam tháo băng mắt cho cô, anh điềm đạm cất tiếng “Cô Lâm, mở mắt ra đi.”

Lâm Hải Đường vẫn nhắm nghiền hai mắt, cô sợ đến nỗi không dám mở mắt ra. Tiệp Tích Ngôn thấy vậy liền cất tiếng “Không sao đâu, em mở mắt đi.”

Cô mím môi, đôi mắt trong xanh dần mở to, hi vọng trước mắt là ánh sáng, là khuôn mặt của Tiệp Tích Ngôn. Cả mọi người cũng vậy. Chỉ cần cô mở mắt ra sẽ là không gian đầy màu sắc, không còn là bóng tối. Tiệp Tích Ngôn tim đập thình thịch, tâm tư đầy lo lắng. Sau này, anh có thể dẫn cô đi khắp nơi, ngắm nhìn thế giới xinh đẹp, mãi mãi không rời, chỉ cần cô thích, bất cứ nơi nào anh cũng đưa đi.

Lâm Hải Đường nhú mày, vươn tay trước mặt, đầu tiên là bóng mờ mờ, rồi đó hiện rõ sau lớp màn hư ảo, cô.... cuối cùng cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt anh. Nước mắt trong suốt lăn dài, khóe môi xinh đẹp giương lên “Tích Ngôn...”

Tiệp Tích Ngôn ngây ngốc một lúc, vòng tay ôm chầm lấy cô, vui mừng cất tiếng “Hải Đường, em giỏi lắm...”

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, ca phẫu thuật đã thành công. Quả thật là kỳ tích ! Chu Nam khám kỹ lại lần nữa, sau đó chắc chắn “Cô có thể nhìn lại nhưng trong thời gian này đừng để mắt hoạt động quá sức.”

Lâm Hải Đường gật đầu cảm ơn, Tiệp phu nhân rơi nước mắt, xoa xoa mái tóc mượt “Cuối cùng mọi chuyện cũng đã ổn... Đường Nhi..” Một khoảng thời gian dài sống trong bóng tối cuối cùng cô cũng có thể nhìn thấy ánh sáng...

Tiệp Minh cũng cất tiếng “Tích Ngôn, con tạm thời cứ nghỉ vài ngày ở bên Hải Đường.”

“Không cần phải như vậy. Con đã không sao rồi.” Lâm Hải Đường xua tay, bây giờ cô có thể tự mình chăm sóc bản thân.

“Không sao đâu.” Tiệp Tích Ngôn mỉm cười.

Lâm Hải Đường trở về nhà, đối với cô ngôi nhà này rất quen thuộc, chỉ là sau thời gian lâu như thế mới thấy có chút nuối tiếc. So với màu đen, ánh sáng vẫn tốt hơn. Cô vui mừng đến nỗi đứng thẩn thờ rất lâu. Gió nhẹ thổi qua, mang theo hơi lạnh đầu xuân. Lâm Hải Đường bước ra ngoài sân, ngược mặt lên cao, đôi mắt xanh xinh đẹp híp lại. Cảm giác như được sống lại lần nữa. Ông trời quả thật không dòn ép ai đến bước đường cùng..

“Vợ... em không thấy lạnh sao?” Một vòng tay kiên định ôm lấy cô.

Lâm Hải Đường híp mắt cười “Không. Anh xem, em đã có thể nhìn thấy rồi.” Cô vươn bàn tay nhỏ ra trước mặt.

Tiệp Tích Ngôn “ừ” nhẹ, đặt cằm lên vai cô. Lúc nghe Chu Nam thông báo, anh mừng muốn nhảy cẫng lên, không biết phải diễn tả bằng từ ngữ gì. Cô sẽ không còn vì thế mà tự ti, mặc cảm. Có thể thẳng thắn đối diện với anh, không lo ưu phiền muộn thêm bất cứ chuyện gì. Tiệp Tích Ngôn cảm thấy trong lòng giống như ăn được kẹo đường, vừa ngọt ngào vừa mềm mại.

Dù đã trở lại bình thường, nhưng thói quen gấp thức ăn của Tiệp Tích Ngôn vẫn còn. Anh ăn một miếng liền gấp cô một món, đợi cô ăn hết rồi lại gấp tiếp. Lâm Hải Đường bật cười “Anh đừng gấp cho em nữa. Mau ăn đi.”

Tiệp Tích Ngôn sắc mặt trở nên lạnh tanh, đủ biết anh không vui. Tiệp Tích Ngôn bất mãn cất tiếng “Tại sao?”

“Em có thể tự gấp.”

“Tức là không cần anh chăm sóc?”

“Em không có ý đó.” Lâm Hải Đường vội xua tay lắc đầu. Sao anh nghĩ phức tạp vậy? Cô chỉ là có ý tốt muốn anh chuyên tâm ăn cơm không cần phải lo cho cô. Vậy mà vào đầu anh liền trở thành ý xấu. Chắc không phải Tiệp tổng giận rồi chứ?

Tiệp Tích Ngôn “ừm” nhẹ một tiếng, tay tiếp tục gấp thức ăn đưa vào chén cô, cất tiếng “Vây ăn tiếp đi.”

Thật không còn gì để nói.... Vậy thì cô đành nghe theo. Ngoan ngoãn ngồi ăn cơm.

Trước mặt hai vị vợ chồng trung niên kia cảm thấy thật nổi da gà. Bọn họ cứ như người vô hình trong mắt Tiệp Tích Ngôn. Rõ ràng là muốn ăn mừng việc Lâm Hải Đường bình phục nên cả nhà bọn họ cùng ăn cơm vậy mà thành ra như vậy.

Điền Thắm Lang ngồi chống cằm xem tiết mục “ân ân ái ái” của cặp vợ chồng son, thầm kín thở dài. Tiệp Tích Ngôn đang chứng tỏ điều gì?

Tiệp Minh đột nhiên cất tiếng “Phải rồi, Hải Đường đã nhìn thấy, cũng gần Tết. Cả nhà chúng ta cùng đi già ngoại ngắm cảnh. Thắm Lang, con cùng đi nhé.”

Điền Thắm Lang hớn hờ cười tươi “Bác Tiệp, ý kiến không tồi.” Tất nhiên hẳn sẽ nhận lời. Được dịp nghỉ ngơi, đại gì mà từ chối.

Lâm Hải Đường và Tiệp Tích Ngôn đều không có ý kiến...

Tiêu Mặc Linh nằm trên giường, mái tóc màu nâu xõa dài trên giường. Cô phải làm sao đây? Nghĩ cách gì để vẹn toàn đôi đường? Nếu Tiệp Tích Ngôn thật sự gửi đơn kiện ra tòa, gia đình cô nhất định sẽ gặp nạn. Đôi mắt nhìn chăm chăm vào trần nhà. Việc cha muốn cô làm, nhất định phải hoàn thành....

....

Vài ngày sau đột nhiên nhận được cuộc gọi của Tiêu Hoằng, khoe miệng giương lên đầy hứng thú. Lão già đó, cuối cùng cũng gọi cho anh. Đến nhà hàng đã hẹn trước, tại phòng đặt riêng. Tiêu Hoằng đã ngồi chờ từ lâu, nhìn thấy anh xuất hiện liền niềm nở đón chào “Tiệp tổng, xin chào.”

Tiệp Tích Ngôn lịch sự bắt tay “Chào ông.” Vừa ngồi xuống ghế, không rườm rà, anh vào thẳng vấn đề “Tôi không thích đi đường vòng.”

Nghe vậy, Tiêu Hoằng đỏ môi hơi lạnh, nhưng trong lòng cũng rất tức. Ông như thế lại bị một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch nắm cẳng. Còn ra cái thể thống gì nữa? Nhịn nhục hạ mình đi năn nỉ anh, đã khiến ông mất hết thể diện. Bây giờ Tiệp Tích Ngôn lại giả giọng điệu này... Tiêu Hoằng thở ra một hơi, lấy lại điệu bộ nịnh nọt “Tiệp tổng, về chuyện đó, cậu đại lượng đừng truy cứu có được không?”

Tiệp Tích Ngôn mỉm cười, một nụ cười đầy chế nhạo, cặp mắt đen láy đăm đăm nhìn ông như dò xét “Tiệp tổng, nếu ông bị người khác đâm sau lưng thì có thể đại lượng được không?”

“Cậu là quân tử không chấp tiểu nhân được không?”

Tiệp Tích Ngôn thu tầm mắt về xấp văn kiện trên bàn “Tôi không phải quân tử.”

Chính là lúc Tiệp Tích Ngôn định bỏ về, Tiêu Hoằng liền ngăn cản, đưa ly rượu vang cho anh “Tôi kính cậu một ly chuộc lỗi.”

“Ông là tiền bối, tôi là hậu bối. Sao dám nhận.”

Tiêu Hoằng cố sức nín thở tay anh “Tiệp tổng...”

Tiệp Tích Ngôn hất tay, để lại văn kiện rồi đưa tay mở cửa. Cửa gỗ vừa mở, một màn bột trắng xuất hiện. Anh nhanh tay bịt mũi, nhưng tầm mắt đột nhiên mờ dần, lão già khốn khiếp, dám giảng bậy anh? Tiếp theo là hai người đàn ông mặc đồ đen đỡ lấy cơ thể Tiệp Tích Ngôn. Tiêu Hoằng hất mặt ám chỉ.

Hừ... rốt cuộc mày cũng vẫn là thằng nhãi ranh. Ông nhếch miệng khinh biệt, nhìn ly rượu trên tay, ngón tay từ từ thả lỏng. Ly rượu thủy tinh nhanh chóng vỡ thành từng mảnh...

Tiêu Mặc Linh nhìn nam nhân nằm trên giường, tay nắm chặt vạt áo. Trong tâm vô cùng rối bời. Bố đã dặn chỉ cần chụp vài tấm hình hai người thân mật rồi làm “chuyện đó” để cô có thể trở thành Tiệp thiếu phu nhân, như vậy ông sẽ không còn lo việc anh uy hiếp gửi đơn ra tòa. Vợ chồng Tiệp Minh sẽ vì cô và anh xảy ra chuyện này mà làm lễ cưới, vì bọn họ sẽ vì danh dự của cô mà đồng ý. Nhưng, anh không yêu cô. Cưới rồi chẳng phải người chịu khổ là cô? Tiêu Mặc Linh đăm đăm nhìn anh không chớp mắt.

Cô không muốn giống như Lâm Hải Đường ngày trước bị anh ghét bỏ, khinh khi... Dù bây giờ anh không muốn dính dáng đến cô nhưng vẫn chưa một lần ra tay khi cô gây khó khăn cho Lâm Hải Đường. Tiêu Mặc Linh đứng giữa bố và Tiệp Tích Ngôn. Người thân và người cô yêu, cô phải làm sao?? Nghe nói Lâm Hải Đường đã sáng mắt, như vậy, tình yêu anh dành cho cô càng thêm sâu đậm?!

Nghĩ đi nghĩ lại, Tiêu Mặc Linh vẫn muốn cứu bố mình. Bàn tay nhẹ nhàng cởi từng cúc áo sơ mi xanh, cởi một cúc, tim cô đập mạnh một nhịp, sau đó vội dừng động tác lại, nhảy xuống giường. Đột nhiên điện thoại vang lên, khiến Tiêu Mặc Linh giật bắn người, là số của Tiêu Hoàng?!

Tiêu Mặc Linh áp điện thoại vào tai “Bố...”

“Linh Nhi... không được chậm trễ, con phải mau lên. Không phải trước giờ con luôn muốn có được Tiệp Tích Ngôn?! Đừng chần chừ nữa. Nếu không, cả bố và con đều chết đấy. Linh Nhi... đừng khiến bố thất vọng.”

Tiêu Mặc Linh quan sát ngoài cửa sổ, quả nhiên ở dãy nhà đối diện có một người đang cầm ống nhòm quan sát. Tiêu Mặc Linh cắn môi, phải... chỉ cần trở thành Tiệp thiếu phu nhân, cô sẽ có tất cả. Sống bên nhau lâu ngày, Tiệp Tích Ngôn nhất định sẽ nảy sinh tình cảm với cô. Hơn nữa, không phải bọn họ ngày trước rất gần bó sao? Còn Lâm Hải Đường... sớm muộn gì anh cũng từ bỏ, biết đâu chừng, cô ta chỉ là thú vui, giống như cô trước kia.

Tiêu Mặc Linh đáp “Con biết rồi.” sau đó cúp máy, kéo rèm cửa lại, xoay lưng cởi bỏ lớp áo trên người...

Tình yêu khiến con người thật dễ dàng bị mù quáng mà điên cuồng theo đuổi.

16. Chương 16

Lâm Hải Đường hôm nay đặc biệt làm bữa trưa đợi Tiệp Tích Ngôn về. Cô đã hứa, đợi sau khi sáng mắt sẽ làm cơm cho anh mỗi ngày ba bữa. Đã lâu không đứng bếp, chỉ sợ không còn ngon như trước. Trong lòng cô mấy ngày nay đặc biệt rộn ràng, tuy lâu lâu hơi mệt mỏi nhưng chỉ cần nghĩ một chút là khỏe. Điện thoại có hộp thư đến, Lâm Hải Đường dừng tay, mở điện thoại lên. Là tin nhắn của Tiệp Tích Ngôn, cô nhoẻn miệng cười khi thấy tin nhắn “Anh đợi em ở khách sạn Nam Sơn, anh đã đặt trước bữa trưa ở đây. Em ra ngoài đi. Anh chờ em.”

Lâm Hải Đường ngẫm nghĩ một lúc, cô lỡ nấu một nồi thịt sườn chua ngọt rồi.. ừm, không sao, đợi buổi tối hâm lại là được. Thay đồ, chải tóc gọn gàng, cô bắt taxi ra ngoài...

Điền Thắm Lang nghe anh nói đi gặp Tiêu Hoàng nhưng sao lâu như vậy vẫn chưa về? Hẳn rảo bước bên đường, cầm điện thoại gọi nhưng không có người bắt máy. Ba người phụ nữ lạ mặt đi ngang qua, tình cờ nghe được “Này, vừa nãy tôi nhìn thấy một thanh niên bị hai người đàn ông lôi đi. ”

“Thật sao? ”

“Chắc là đắc tội với ai rồi. Nhìn cậu ta ăn mặc lịch sự, hơn nữa còn rất trẻ. Chắc...”

Điền Thắm Lang vội chặn đường bọn họ, nở nụ cười thân thiện “Phu nhân, cô có thể cho cháu biết người bị lôi đi có phải người này không?” Hắn mở điện thoại tìm tấm hình chụp chung với Tiệp Tích Ngôn.

Một trong ba người nhú mày quan sát, bà cũng chỉ là tình cờ lướt qua khi đi vệ sinh nên không mấy để ý, nhìn một lúc mới nói “Hình như là cậu ta. Vì lúc đó tôi chỉ tình cờ thấy thôi.”

“Cô có biết họ đi đâu không?”

“Nghe loáng thoáng hình như là đi Nam Sơn gì đó.”

“Cảm ơn phu nhân.” Điềm Thắm Lang gật đầu cảm ơn. Sau đó nhanh chóng chạy về chỗ đậu xe, nhấn ga chạy đi.

Để hạ được Tiệp Tích Ngôn, chắc chắn con cáo già Tiêu Hoàng đã gỡ thủ đoạn bí ối. Hắn nghĩ thầm, ông ta định giết anh? Hay... uy hiếp nhà họ Tiệp?! Nam Sơn... là khách sạn Nam Sơn sao? Ông ta đưa Tiệp Tích Ngôn đến đó làm gì?

Chạy vào quầy lễ tân, Điềm Thắm Lang cười tươi nhìn cô gái đứng trong quầy “Tiểu thư xinh đẹp, xin hỏi, vừa nãy cô có nhìn thấy hai người đàn ông đưa một người đang ngất vào đây không?”

Nhân viên nữ được khen bởi một chàng trai tuấn tú, lòng rất vui. Cô là có thấy nhưng theo quy định của khách sạn thì không được tiết lộ thông tin khách hàng cho người ngoài. Nhân viên nữ lắc đầu “Thật ngại quá, tôi không biết.”

Điềm Thắm Lang mỉm cười nhu tình “Tôi thật sự có chuyện rất gấp.” Quả nhiên nhân viên khách sạn luôn giữ kín thông tin.

“Xin lỗi...”

“Nếu xảy ra án mạng cô chịu trách nhiệm chứ?”

Câu nói của hắn khiến cô xanh mặt, khuôn mặt vừa tươi cười tuấn lãng đã trở nên băng lạnh, dọa người khác sợ hãi “Tôi...” Thật là... sao bây giờ ở đây chỉ có mình cô vậy?

Một cái nhú mày của hắn, nhân viên nữ lập tức đưa chìa khóa phòng. Điềm Thắm Lang nhận lấy, khoe môi cong lên “Cảm ơn.” nhanh chóng đến phòng của Tiệp Tích Ngôn.

Ở đằng sau, một phụ nữ thanh tú đứng bên quầy đọc tên số phòng và nói “Cô có thể đưa chìa khóa số phòng này cho tôi không? Tôi đã hẹn trước.”

.....

Điềm Thắm Lang mở cửa, mắt nhìn trên giường, quần áo quăng bừa bãi, trên tấm nệm trắng êm ái, Tiệp Tích Ngôn đang ngủ, bên cạnh là Tiêu Mặc Linh. Hắn kinh ngạc, vội chạy đến gọi anh “Tích Ngôn, Tích Ngôn... Này...”

Chắc chắn anh đã bị bỏ thuốc mê, nhưng sao có thể dễ dàng như vậy. Nếu chuyện này để Lâm Hải Đường biết được sẽ xảy ra. Gọi nhiều thế nhưng anh không dậy, hắn nâng người Tiệp Tích Ngôn đánh mạnh “Tiệp Tích Ngôn !?”

Tiệp Tích Ngôn nhú mày mở mắt, cơ mặt ê ẩm, Tiêu Mặc Linh cuối cùng cũng tỉnh, vội lấy chăn che cơ thể lại. Tiệp Tích Ngôn nhìn xung quanh, chuyện gì đang xảy ra. Trên người chỉ còn mỗi quần dài. Đầu bị choáng, anh xoa nhẹ mi tâm. Đôi mắt vừa ngước lên liền chạm mắt với người phụ nữ đang ngồi ngang sau lưng Điềm Thắm Lang...

Lâm Hải Đường ngậy ngốc nhìn, cả thế giới như sụp đổ trước mặt cô, hoàn toàn đã biến thành màu đen, lúc này vừa đi lên nghe thấy tiếng người gọi lớn tên anh, còn tưởng xảy ra chuyện gì thì ra....

Điềm Thắm Lang kinh ngạc, sao Lâm Hải Đường lại đến đây? Tiệp Tích Ngôn vội nắm lấy tay cô, cất tiếng “Hải Đường, em đừng hiểu lầm, không phải như em nghĩ đâu. Anh...”

Lâm Hải Đường nhìn sang Tiêu Mặc Linh, thấy cô ta cuộn tròn trên giường, khuôn mặt ửng hồng, trong lòng thâm chế nhạo bản thân, cô cất tiếng “Thì ra... đây là chuyện anh muốn nói với em? Có cần phải làm em đáng thương đến vậy không?” Cô thoát tay, từ từ lùi lại, Tiệp Tích Ngôn bước đến giữ chặt “Hải Đường, anh bị cô ta gài bẫy, em phải tin anh..”

“Em tin anh nhưng, em càng tin những gì mình nhìn thấy hơn.”

Tiêu Mặc Linh mặc áo khoác ngủ trong khách sạn, chạy đến ôm lấy thắt lưng anh từ phía sau, nũng nịu cất tiếng “Tích Ngôn, không phải anh yêu em sao?”

“Cô?!”

Lâm Hải Đường nhú mào, nhất định do cô ta giả trò, nhưng trong lòng cô vẫn không thể nuốt trôi cảnh tượng này, Lâm Hải Đường cất giọng khinh miệt nhìn Tiêu Mặc Linh “Cô chẳng qua là lấy đồ đã sử dụng thôi. Bất quá thì tôi bố thí cho cô.” Rồi quay lưng bỏ đi, ngay cả một cái quay đầu cũng không.

Gân xanh trên tay Tiệp Tích Ngôn nổi lên, anh hất mạnh Tiêu Mặc Linh, tay trực tiếp giữ lấy cái cổ nhỏ, chỉ cần tăng thêm chút sức là có thể bẻ gãy. Ánh mắt đục ngầu hẳn tía đỏ đăm đăm trừng mắt với cô “Tiêu Mặc Linh, cô chán sống rồi sao? Xem lời tôi nói như gió thoảng bên tai?”

Tiêu Mặc Linh sợ xanh mặt, hô hấp dần trở nên khó khăn, cô thực sự đã chọc giận Tiệp Tích Ngôn?!

Điền Thẩm Lang vội ngăn anh lại, cất tiếng “Mau đuổi theo cô ấy, ở đây giao cho tôi.”

Tiệp Tích Ngôn nén giận, cầm lấy áo sơ mi nhanh chóng đuổi theo Lâm Hải Đường, trước khi rời khỏi cũng không quên dặn “Nếu cô ta thích lên giường với đàn ông như vậy thì giúp cô ta toại nguyện đi.”

Tiêu Mặc Linh sợ run bần bật, cô đã đi quá xa rồi. Điền Thẩm Lang bước một bước, cô ta liền lùi lại, tay giữ chặt áo. Điền Thẩm Lang đập mạnh vào chiếc giường gây ra tiếng động lớn khiến cô giật mình, giọng nói đầy quỵ dật “Là phụ nữ, đừng nên vứt bỏ tôn nghiêm của mình. Đừng vì một người đàn ông mà chà đạp bản thân.”

Tiêu Mặc Linh lắc đầu, nuốt sợ hãi vào trong, mắt tròn tròn nhìn người trước mặt. Hắn nhếch miệng cười “Tôi đã nói rồi mà phải không? Dù là phụ nữ hay đàn ông, tôi đều không nhân nhượng.” Hắn cầm điện thoại bấm dãy số dài.

Tiêu Mặc Linh run rẩy, ôm lấy ống quần hắn, nói “Tha.... tha cho tôi ... tôi sai rồi.”

Điền Thẩm Lang vung chân, Tiêu Mặc Linh ngã trên sàn, cô cũng chỉ vì cứu bố mình thôi. Là do cô ngu ngốc, nhưng bọn họ vẫn chưa làm gì, cô chỉ nằm cạnh anh như vậy.

Ít phút, một đám người đàn ông xuất hiện trong phòng, quả thực dọa cho cô kinh hãi, bàn tay kiên cố giữ lấy áo. Hắn nhìn người dưới sàn, khoe môi ngày một giường cao “Thế nào? Nhiều đó đã đủ chưa?”

Tiêu Mặc Linh gào lên “Đừng, Điền Thẩm Lang, cầu xin anh, đừng... đừng làm vậy.”

Hắn ngồi trên ghế, dáng vẻ uy nghiêm, cúi gập người, tay nâng cằm nhỏ, mắt đen u ám dọa người nhìn muốn tránh né “Tôi biết sự thật.”

“Sự... sự thật?!”

“Cô đừng tưởng chuyện này tôi không biết là do hai bố con các người giả trò.”

Tiêu Mặc Linh im lặng, nếu nói ra bố cô sẽ chết, còn không nói cô sẽ gặp nạn. Nhìn đám người bặm trợn đang thèm khát nhìn cô, Tiêu Mặc Linh đủ thấy ghê tởm. Không nhận được câu trả lời, Điền Thẩm Lang phẩy tay, lập tức đám người kia vây quanh Tiêu Mặc Linh.

Cô hoảng sợ hét lên “Đừng chạm vào tôi.... buông ra..”

Dù có chống cự, sức một người phụ nữ nhỏ bé như cô sao có thể chống lại đám người đàn ông này. Hết cách, cô đành nói sự thật “Tôi nói, tôi nói.”

“Đừng lại!” Được lệnh, bọn họ lập tức dừng tay.

Tiêu Mặc Linh thê thảm khóc lóc, run rẩy kể lại toàn bộ. Ông vào tù rồi vẫn có thể trở ra nhưng còn cô, nếu bị cướp đi sự trong trắng, mãi mãi cũng không trở lại được. Coi như đó là vết nhơ bám theo cô cả đời.

Người đi đường đều tò mò, ánh mắt hướng về cô gái xinh đẹp mặc váy xanh trên đường. Đôi mắt rử xuồng, chậm rãi bước dưới mưa. Có người đoán “Chắc bị người yêu bỏ”, có người thương xót “Thật tội nghiệp.”...

Nhưng Lâm Hải Đường không quan tâm, thật tàn nhẫn. Rõ ràng biết đó chỉ do Tiêu Mặc Linh gài bẫy anh, nhưng cô vẫn bỏ đi. Cảnh tượng anh cùng người khác lên giường, kiếp trước thấy cũng quá ba lần. Nhưng bây giờ lại không thể chịu được. Là cô đã có được anh nên ích kỷ?!

Lâm Hải Đường cười chế giễu, mắt sáng rồi, tưởng chừng sẽ hạnh phúc, rốt cuộc càng đau khổ hơn. Chân dội lên cơn đau nhói, Lâm Hải Đường cúi guốc, bàn chân liền rỉ máu. So với vết thương này, nỗi đau trong tim còn bị thống gấp trăm vạn lần. Mưa lớn, gió mạnh, cơ thể mảnh mai chao đảo, tưởng chừng sắp ngã khụy.

Một bàn tay nắm chặt lấy cánh tay cô kéo ngược về phía sau. Tiệp Tích Ngôn thở dốc, cuối cùng cũng tìm thấy cô. Nhìn Lâm Hải Đường ngơ ngác nhìn mình, hốc mắt đỏ ngầu, đủ biết cô đã khóc. Anh cất tiếng “Hải Đường, chúng ta về nhà rồi nói chuyện, có được không?” Nếu để cô dầm mưa sẽ bị cảm lạnh.

Lâm Hải Đường nhìn anh, trầm tư rất lâu, rồi nhẹ nhàng nói “Nếu sáng mắt để thấy những thứ không nên nhìn thì em thà bị mù cả đời.” Cô không biết nên đối diện với anh như thế nào. Cô tin anh, nhưng tâm can lại không muốn tin. Quả thực, lòng dạ phụ nữ rất ích kỷ, khi có được thứ họ muốn, nhất định không muốn nhường cho ai.

Tiệp Tích Ngôn đau lòng nhìn cô, anh nên làm gì mới khiến cô tin mình trong sạch? Lúc trước dù thân thiết với nữ nhân khác nhưng chưa một lần xảy ra quan hệ. Đối với Lâm Hải Đường là thật lòng. Anh từng hứa, sẽ khiến cô hạnh phúc, đau thương không còn, vậy mà, anh đã làm gì đây? Tiệp Tích Ngôn giữ chặt vai cô “Mặc kệ trước kia thế nào, em chỉ cần nhớ, người anh yêu, chỉ có em.” Hít mạnh một hơi, khóe mắt anh trở nên phiếm hồng “Hải Đường, tin anh... anh không làm gì có lỗi với em.”

Lâm Hải Đường muốn trả lời, nhưng trước mặt sớm trở thành màu đen. Không còn biết chuyện gì xảy ra. Cả đời đuổi theo anh, chết một lần. Trùng sinh lại, trả giá bằng đôi mắt, cô vẫn không thể ngừng yêu người đàn ông này.

Quả thực ông trời không bao giờ dồn ai đến bước đường cùng nhưng lại khiến người ta đau khổ cả một đời.

17. Chương 17

Bác sĩ nhìn chàng trai trước mặt, vừa nãy cả người anh ta ướt đẫm, bết theo cô chạy vào đây, vẻ mặt toát lên sự lo lắng. Ông cất tiếng “Cậu là gì của cô gái kia?”

Tiệp Tích Ngôn nhíu mày đáp “Tôi là chồng cô ấy.”

Ông nghiêm mặt, tỏ vẻ không vui “Vợ cậu có thai đã hai tuần. Nhưng cơ thể người mẹ không đủ chất dinh dưỡng để nuôi thai nhi. Vừa nãy còn có dấu hiệu bị động thai. Cậu vẫn nên chăm sóc kỹ hơn. Hơn nữa, thể lực cô ấy khá yếu, nếu không chăm sóc cẩn thận thì nguy cơ sảy thai rất lớn. ”

Tiệp Tích Ngôn ngẩn người, không thể tin được những gì mình vừa nghe, đại não đang sắp xếp từng lời của bác sĩ. Thấy anh bất động, ông ho nhẹ, nói tiếp “Cậu nên thay bộ đồ khác rồi vào thăm cô ấy. Nhớ những gì tôi nói.”

Tiệp Tích Ngôn bình tĩnh, gạt đầu cảm ơn ông, khuôn mặt rạng ngời ánh nắng “Phải rồi, có thể phiền ông chăm sóc cô ấy một chút được không? Tôi sẽ nhanh chóng quay lại.”

“Được.”

Tiệp Tích Ngôn bây giờ mới phát hiện điện thoại đã không còn bên cạnh, cũng may còn bóp tiền, gần bệnh viện có cửa hàng đồ nam, nhân viên ngõ ngang trước bộ dáng của anh, bọn họ còn chưa kịp chào, Tiệp Tích Ngôn đã tùy ý chọn bộ áo sơ mi cùng quần tây đi vào phòng thử rồi ném thẻ Platinum Card quý giá trước mặt nhân viên thu ngân. Khuôn mặt không chút biểu cảm rời khỏi cửa hàng.

Lúc quay trở lại, Lâm Hải Đường đã tỉnh dậy, ánh mắt hướng về anh, sau đó nhắm lại. Cô đã nghe bác sĩ kể lại, đáng vẻ lo lắng cùng hạnh phúc khi nghe biết tin cô có thai của anh. Tiệp Tích Ngôn bước đến, vượt

mái tóc đen huyền. Lâm Hải Đường thều thào cất tiếng: “Em tin anh, mãi mãi tin anh, nhưng.... tâm lại không tin. Tích Ngôn, em thật tệ, có phải không? Nhìn anh cùng cô ấy nằm trên giường, em phải tự nhủ rằng anh không có lỗi, nhưng trong lòng luôn phủ nhận.” Dòng nước từ hốc mắt chảy xuống, cô vẫn nhắm mắt, giống như đã ngủ.

Tiếp Tích Ngôn đau xót nhìn cô, là anh có lỗi vì không đề phòng. Khuôn mặt từ bi thống trở nên băng lạnh, bàn tay siết chặt thành quyền. Tiêu Hoằng, anh sẽ khiến tất cả sự nghiệp, tiền tài của ông ta sụp đổ chỉ trong một ngày.

Điền Thẩm Lang ngồi trên ghế sofa, tay gảy tàn thuốc. Ánh mắt chất đầy hàm ý nhìn người trước mặt “Cô biết phải làm gì rồi chứ?”

Tiêu Mặc Linh im lặng, cô có thể dùng sự thật để giúp bố mình không? Điền Thẩm Lang đứng dậy, cất tiếng “Hãy dẹp bỏ cái suy nghĩ ấy đi.”

Tiêu Mặc Linh giật mình, hẳn có thể nhìn thấu tâm tư của cô? Ánh mắt dò xét dán lên người đối diện, Tiêu Mặc Linh mím môi, cất bước đến Tiếp gia. Dù có bị mất mặt, cô cũng phải giữ dáng vẻ kiêu ngạo nhất.

Lâm Hải Đường mở mắt, nhìn xung quanh là phòng của mình, gượng người ngồi dậy. Đúng lúc Tiếp Tích Ngôn vừa đi vào, vội đỡ cô “Đã đỡ hơn chưa?”

Cô gật nhẹ, bố mẹ Tiếp vẫn chưa biết việc gì đang xảy ra, chỉ biết cô có thai. Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Điền Thẩm Lang nhìn dáng vẻ của Lâm Hải Đường thăm lắc đầu thở dài “Hải Đường, có người muốn gặp em.”

Tiêu Mặc Linh từ ngoài cửa xuất hiện, Lâm Hải Đường ngăn người, cô đến đây làm gì? Lâm Hải Đường im lặng nén giận, tay siết chặt tấm chăn. Tiêu Mặc Linh cất tiếng “Chuyện tôi và Tích Ngôn....” Cô đột nhiên ngưng lại, cắn nhẹ môi dưới, Tiếp Tích Ngôn nhú mày, Tiêu Mặc Linh muốn gỡ trò gì đây?

“Chúng tôi không làm gì sai? Xảy ra chuyện đó là do tôi tự nguyện. Cô không có quyền gì mà ngăn cản.” Tiêu Mặc Linh lớn giọng nói, mặc kệ Lâm Hải Đường có ra sao, cô phải cứu bố mình trước.

“Tiêu Mặc Linh?!” Tiếp Tích Ngôn rống lên khiến cô ta giận nẩy người. Khốn khiếp, cô ta dám làm ngược với lời anh?!

Tiêu Mặc Linh khỗ sở nói “Tích Ngôn... anh đừng gượng ép bản thân bên cô ta nữa.”

“Im đi.” Điền Thẩm Lang trừng mắt, được lắm! Tiêu Mặc Linh, cô thật can đảm mới dám nói như vậy.

Lâm Hải Đường bước xuống giường, người phụ nữ này, có chết cũng là kẻ đáng ghét như vậy sao, cô ta không thể một lần cho cô sống yên bình? Cô cất tiếng “Tiêu Mặc Linh... tôi cảm thấy cô thật đáng thương. Vì có được thứ mình muốn mà vứt cả lòng tự trọng.” Sau đó bỏ ra ngoài.

Tiếp Tích Ngôn vội đi theo, Tiêu Mặc Linh liền níu tay anh, ánh mắt đen láy tối sầm hằn tia lửa đỏ, anh nắm chặt cổ tay Tiêu Mặc Linh bóp mạnh, tạo ra tiếng xương kêu rợn người “Tiêu Mặc Linh... tôi, sẽ giết chết cô.” Chỉ một cái hất tay, Tiêu Mặc Linh đáng thương ngã mạnh, cơ thể đập vào thành giường.

Tiêu Mặc Linh sững sờ, Điền Thẩm Lang cúi người, nâng cầm cô lên, đáy mắt dấy lên tức giận “Lâm Hải Đường đã trở thành vợ của Tích Ngôn. Còn nữa... tôi không nghĩ mình sẽ cho cô thêm cơ hội.” Nhìn cảnh Lâm Hải Đường khỗ sở hết lần này đến lần khác, hẳn cũng khó chịu. Loại người mưu mô như Tiêu Mặc Linh, không ngờ ngay cả lời của hắn cũng dám làm trái.

Hắn bóp lấy cái cổ ngọc ngà, chỉ cần mạnh tay một chút sẽ bị gãy, Tiêu Mặc Linh thở dốc, khuôn mặt trắng bệch “Cô không biết như thế nào gọi là điểm dừng sao? Việc gì cũng có giới hạn của nó.” Điền Thẩm Lang thô bạo lôi cô đi, Tiêu Mặc Linh hoảng sợ hét lên “Anh đưa tôi đi đâu? Mau buông ra, buông ra...”

Cuối cùng, người khác cũng không thể nghe thêm bất cứ tiếng động nào ngoài sân nhà họ Tiếp...

Tiếp phu nhân thấy Lâm Hải Đường đi vào nhà chính, tiếp đó là Tiếp Tích Ngôn, anh nắm lấy tay cô, giữ chặt không buông “Hải Đường, em đừng nghe cô ta nói.”

Lâm Hải Đường giương đôi mắt chất đầy thê lương, đó là đôi mắt cả đời này anh không muốn thấy. Tiệp Tích Ngôn trong lòng vô cùng khổ sở, anh phải làm thế nào mới khiến cô an lòng? Lâm Hải Đường chậm rãi nói “Tích Ngôn... em muốn được yên tĩnh. Em không muốn thấy anh... ít nhất là ngay bây giờ.”

Cô thoát tay, đi vào phòng. Tiệp Tích Ngôn đứng sững người như bức tường kiên cố không thể di chuyển. Tiệp phu nhân thấy vậy, tuy không biết chuyện gì đang xảy ra, bà chỉ có thể an ủi con trai mình “Tích Ngôn, để mẹ nói chuyện với Đường nhi.”

....

Bà ngồi đối diện với Lâm Hải Đường, nhìn cô bồn thần nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt không chút biểu cảm. Bà lo lắng, xoa đầu cô “Đường nhi, nói mẹ nghe. Hai đứa cãi nhau sao?”

Lâm Hải Đường lắc đầu, kể cho bà nghe. Vì từ trước đến nay, mỗi khi có chuyện buồn cô đều tâm sự với bà “Anh ấy cùng người phụ nữ khác nằm trên giường. Dù con biết anh ấy không có lỗi, nhưng.... nhìn cảnh tượng đó quả thực con không chịu được. Mẹ à... có phải con rất ích kỷ? Luôn miệng nói tin Tích Ngôn, nhưng rõ ràng trong lòng rất nghi ngờ...”

Bà thở dài, bà tin Tiệp Tích Ngôn không làm chuyện gì có lỗi với cô. Dù trước kia, anh đào hoa phong lưu đến đâu nhưng nếu yêu ai đó sẽ trao hết tim gan cho người đó, tuyệt không thay lòng. Chắc chắn do Tiêu Mặc Linh giở thủ đoạn. Bà an ủi “Đường nhi, mẹ biết con thấy khó chịu. Nhưng con không hiểu con người Tích Ngôn sao? Một khi nó yêu ai sẽ yêu hết lòng. Nếu không thể xác định được thì con hãy dùng tim để cảm nhận lời của Tích Ngôn.”

Bà vỗ nhẹ đầu Lâm Hải Đường, dịu dàng nói tiếp “Dù là con người hay động vật, cũng chỉ có một trái tim. Hãy sử dụng nó để cảm nhận mọi thứ, đừng khiến nó trở thành phế vật!”

Lâm Hải Đường thở ra một hơi. Bạn có hiểu cảm giác khi muốn tin một ai đó nhưng trong tâm lại không muốn tin? Thực sự rất phức tạp, và đau lòng.

Cơ thể mệt mỏi khiến Lâm Hải Đường thiếp đi một lúc, Tiệp phu nhân ngồi bên cạnh. Bà có nghe kể về sức khỏe của Lâm Hải Đường. Đứa bé trong bụng phải an toàn ra đời. Có lẽ, bà nên bàn bạc với chồng, nhờ Tiên Nhi về Thượng Hải một chuyến, để giúp Tiệp Tích Ngôn và Điem Thẩm Lang xử lý vài chuyện.

Trời bên ngoài mưa khá lớn, sấm chớp mạnh mẽ vang lên khiến Lâm Hải Đường tỉnh giấc, nhìn sang thấy mẹ đang đọc sách, cô ngồi dậy “Con... ngủ bao lâu rồi?”

“Chỉ mới nửa tiếng.”

Đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa gấp gáp, sau đó quản gia hấp tấp nói “Bà chủ, thiếu phu nhân. Thiếu gia đã quỳ dưới mưa hơn nửa tiếng, tôi có nói thế nào, cậu ấy cũng không vào.”

Lâm Hải Đường vội vàng bước xuống giường “Bà nói sao?”

“Tôi có khuyên, nhưng cậu ấy không cho phép tôi nói, từ lúc thiếu phu nhân vào phòng cho đến giờ. Thấy mưa lớn như vậy, tôi cũng hết cách.”

Lâm Hải Đường với tay lấy dù, vội vã chạy ra ngoài, Tiệp phu nhân cũng đi theo. Cô nhìn người đàn ông quỳ trước cửa nhà, khuôn mặt không chút biểu cảm, ánh mắt hướng về cô, tựa như vừa xuất hiện một tia hi vọng khi thấy Lâm Hải Đường. Anh đang làm gì vậy, sao có thể quỳ dưới mưa như thế?

Lâm Hải Đường đi đến bên cạnh, che cho anh, nói lớn “Anh làm gì vậy, mau đứng lên?”

Tiệp Tích Ngôn ngược nhìn cô, thanh âm trầm thấp vang lên “Nếu em không chấp nhận tha thứ, anh sẽ không đứng lên.”

“Anh không sai, tại sao phải làm vậy?”

“Là anh chủ quan, không đề phòng nên bị người khác gài bẫy, để em nhìn thấy cảnh tượng đó, khiến em ngất đi, xem chút mất con. Anh xin lỗi.” Tiệp Tích Ngôn cất tiếng, anh muốn khi cô thấy lại sẽ là thế giới tràn ngập màu hồng yên bình, một chút tổn thương cũng không có. Nhưng bây giờ, chỉ một phút bất cẩn đã khiến cô đau lòng. Đứa bé trong bụng là bằng chứng cho tình yêu của anh và cô cũng bị anh hại xém

chút mất mạng. “Em muốn đánh, muốn mắng anh như thế nào cũng được, nhưng xin em đừng nói không muốn thấy anh, Hải Đường...”

Anh chỉ là để cô ở nhà một mình ít phút, muốn sau khi hoàn thành công việc sẽ cùng cô ăn cơm, nói chuyện phiếm. Cuối cùng, khi mở mắt ra, đầu tiên là thấy khuôn mặt trắng bệch, giọng nói đầy ai oán, bi thương, phần nộ giống như lệ quỷ hàm oan, mắt nhìn cô ngất đi, một khắc ấy, thế giới của anh giống như sụp đổ, tim đau thắt lại, khắc sâu vào xương tủy, cuối cùng là qua hôm sau mới cô mới tỉnh dậy. Lại nghe người phụ nữ kia cất lời giả dối mà bỏ đi.

Anh không biết làm sao mới có thể khiến cô tin tưởng, anh biết Lâm Hải Đường là người rất dễ bị tổn thương, đối với anh luôn thật lòng, trao hết tin tưởng, hi vọng, vậy mà anh còn khiến cô ra nông nổi này. Giấy phút cô nói không muốn gặp anh, Tiệp Tích Ngôn giống như người vô hồn, sức lực đứng thẳng cũng không còn. Loại cảm giác thê lương như vậy đây là lần đầu anh nếm qua. Còn cô, nghĩ đến trước đây không biết đã chịu đựng bao nhiêu lần.

Lâm Hải Đường rơi nước mắt, người đàn ông kiên định, luôn cao cao tại thượng, bây giờ vì cô mà quỳ dưới mưa lâu như thế, cô lại nhẫn tâm lạnh lùng với anh, còn nói lời tàn nhẫn. Sao cô lại không tin anh, lấy lý do gì để phủ nhận tình cảm của anh đối với mình? Lâm Hải Đường buông cây dù trên tay, kéo anh đứng dậy “Tích Ngôn, mau vào nhà đi. Em sai rồi, em không nên trách anh. Em tin anh mà... vì vậy... đứng dậy đi, đứng lên đi.”

Tiệp Tích Ngôn đứng dậy, ôm lấy cơ thể nhỏ bé. Nước mắt ghen ngào lăn dài “Bảo bối, dù anh có lừa gạt cả thế giới, cũng không bao giờ gạt em.”

Lâm Hải Đường gạt đầu, Tiệp phu nhân nhìn hai người bọn họ, thâm thở dài vui mừng. Lần đầu tiên bà thấy con trai cứng đầu cao ngạo của mình chấp nhận quỳ gối. Từ nhỏ đến lớn, dù anh có sai cũng chưa từng làm vậy. Bản tính con người, rốt cuộc vì yêu mà thay đổi.

18. Chương 18

Tiêu Mặc Linh được đưa đến ngôi nhà hoang sâu trong rừng, Diêm Thẩm Lang quăng cô vào trong, ánh mắt lạnh nhạt liếc nhìn xung quanh, một cái hắt mặt liền xuất hiện mấy người đàn ông vạm vỡ đứng xếp hàng đằng sau hắn. Tiêu Mặc Linh trợn tròn hai mắt, lùi lại, run rẩy cất tiếng “Anh... định làm gì?”

Diêm Thẩm Lang không buồn mà cất tiếng, phẩy tay ra lệnh. Đối với Tiêu Mặc Linh hắn một chút hứng thú đùa giỡn cũng không còn. Đám người vây quanh Tiêu Mặc Linh, kẻ nắm tay người giữ chân. Cô thống khổ thét lên “Không.... đừng chạm vào tôi. Cầu xin các người. Tôi sai rồi, tôi sai rồi.”

Tiếng xé vải vang lên trong đêm tối, Tiêu Mặc Linh bị vô số người đàn ông chạm vào người, cô hoảng sợ tột cùng. Không thể thoát khỏi bọn người kia. Đột nhiên, Diêm Thẩm Lang cất tiếng “Dừng lại...”

Chỉ hai từ ngắn gọn, Tiêu Mặc Linh tức khắc được thả. Cô vội nhặt áo lên che kín cơ thể. Hắn chậm rãi bước đến gần, bàn chân đạp vào lá khô, tạo ra thanh âm ghê rợn nguy hiểm. “Lần này coi như cô may mắn, Hải Đường đã xin tha cho cô, từ giờ, hãy biến khỏi Thượng Hải đi.”

Sau đó quay lưng rời đi, lúc này Tiệp Tích Ngôn gọi điện đến nói tha cho cô, hơn nữa còn phải lập tức gửi đơn kiện ra tòa. Bây giờ, hắn cũng không hứng thú đối phó với Tiêu Mặc Linh.

Tiêu Mặc Linh với tay cầm lấy chiếc áo của một người đàn ông bỏ quên, run rẩy khoác vào, lúc này cô không còn lựa chọn nào khác. Bộ dạng thê thảm này thực đáng ghét. Bọn họ đã đưa cô đi đâu đây?

Tiêu Mặc Linh lục tìm điện thoại, gọi cho tài xế nhà nhưng không có ai bắt máy, đành gọi taxi, nhưng đây là đâu? Cô chao đảo bước, đi một rồi liền gục xuống. Đường đường là tiểu thư danh giá, không sợ trời, không sợ đất như cô, cũng có lúc khổ sở như vậy? Ha... thực tức cười. Tiêu Mặc Linh bật cười, nụ cười khanh khách đáng thương.

Tìm được một thị trấn nhỏ, hỏi thăm địa chỉ, Tiêu Mặc Linh mua bộ đồ khác để thay rồi bắt xe trở vào thành phố. Cô muốn về nhà để biết tình hình thế nào. Dừng đèn đỏ ở trung tâm thành phố, tivi dựng cao trên tòa nhà, phát lên hình ảnh nhộn nhịp, cùng một phóng viên trẻ “Chủ tịch công ty Tiêu thị - Tiêu Hoàng vừa bị bắt với nhiều tội như trốn thuế, hối lộ, gian lận trong giao dịch ... hiện tại, bên phía cảnh sát cho biết. Phiên tòa xét xử Tiêu tổng sẽ tiến hành trong ngày mai.”

Tiêu Mặc Linh sây sẩm mặt mày, cơ thể như bị một tảng đá lớn đè nặng. Cô vội xuống xe, chạy về nhà. Trước cửa đã bị cảnh sát phong tỏa, đám phóng viên tụ tập rất đông. Cổng nhà cao, nguy nga bị dán miếng giấy niêm phong. Cô ngã khụy xuống đất. Bố cô đã bị bắt!? Tiếp Tích Ngôn đã gửi đơn kiện! Tiêu Mặc Linh thực sự sụp đổ, ông ngồi tù rồi, cô phải sống thế nào đây??

Quản gia thấy cô, chạy lại đỡ, khuôn mặt già nua hiện rõ đau buồn “Tiểu thư, ông chủ... đưa cho cô bức thư.”

Tiêu Mặc Linh cầm lấy, tay run run mở ra đọc, trong đó, Tiêu Hoàng có để lại cho cô một số tiền không nhỏ. Muốn cô sang Mỹ gặp mẹ mình. Tiêu Mặc Linh rơi nước mắt, cô sao lại trở nên thê thảm như vậy... Nếu tìm bà, bà sẽ chấp nhận cô???

Vươn tay tắt tivi, khoe miệng Tiếp Tích Ngôn gương lên. Nhanh như thế đã sụp đổ, không tệ! Lâm Hải Đường từ trong bếp, đặt đĩa trái cây xuống bàn nhìn anh “Anh có chuyện vui sao?”

Tiếp Tích Ngôn mỉm cười, xoa đầu cô “Không gì, em vẫn còn mệt, nên nghỉ thêm.”

Lâm Hải Đường cầm miếng trái cây bỏ vào miệng, nghe nói Tiêu Hoàng đã bị bắt, suy cho cùng những chuyện đó cô không muốn biết. Tiếp Tích Ngôn đặt tay lên bụng cô, cất tiếng “Vợ, em nghỉ xem, là trai hay gái. Anh nghĩ là con gái.”

Cô mỉm cười, chỉ mới hai tuần sao có thể biết được “Trai gái đều được, sao vậy? Anh thích con gái à?”

“Ừ, con gái sẽ đáng yêu như em.” Ngưng một chút, vẻ mặt anh trở nên gian xảo “Và cũng không dành em với anh.”

Lâm Hải Đường đỏ mặt, ngẩn ra một lúc. Sao anh lại đi so đo với con mình như vậy. Cô bật cười, không phải quá trẻ con hay sao.

Ngay sau đó, Tiêu Hoàng bị tuyên án bốn mươi năm tù, tất cả tài sản đều bị tịch thu. Tiêu Mặc Linh trở về Mỹ sống cùng mẹ. Mọi việc ở Thượng Hải lại yên bình như trước. Vài tháng sau, Tiếp Chiếu Tiên - cháu họ của Tiếp Tích Ngôn đến thăm. Cậu chỉ nhỏ hơn Tiếp Tích Ngôn hai tuổi nhưng theo quan hệ huyết thống là chú cháu. Còn là chủ tịch của công ty Elfly bên Mỹ.

*Xoảng...

Lâm Hải Đường vô tình làm rơi chiếc đĩa trên tay, Tiếp mẩu kinh ngạc, cất tiếng “Đường nhi.... con không sao chứ?”

Cô đưa mắt nhìn bà, lắc đầu “Con.. không sao.”

Lâm Hải Đường mỉm cười, tiếp tục giúp bà làm thức ăn. Dạo gần đây, cô hay nhức đầu, tầm nhìn bị thu hẹp, chỉ sợ, sẽ có lúc mù lại...

Trên bàn ăn, Lâm Hải Đường liên tục nheo mắt, món gần nhất cũn khó gấp. Cô đành ăn cơm không, cô không muốn mọi người thêm lo lắng. Tiếp Tích Ngôn ngồi bên cạnh thấy vậy, tay cầm đũa gấp thức ăn bỏ vào chén Lâm Hải Đường, khoe miệng gương lên “Quen với việc được anh gấp thức ăn rồi sao?”

Lâm Hải Đường ngẩn người, trừng mắt lườm anh, ở đây có nhiều người mà còn đùa giỡn. Tiếp Chiếu Tiên tặc lưỡi “Chắc, vợ chồng cô chú có cần phải vậy không?”

Điền Thắm Lang cất tiếng khinh bỉ “Làm như cả thế giới chỉ có hai người là vợ chồng.”

Tiếp Tích Ngôn không hứng thú nhìn bọn họ, tay vẫn gấp thức ăn cho cô, điềm nhiên nói “Đỡ hơn những kẻ không có người để chăm sóc.”

Hai người kia bị anh nói trúng điểm yếu, nhất thời tức giận, xấu hổ đến ngượng ngùng, Tiệp Chiêu Tiên đưa đĩa gấp thức ăn “Thẩm Lang, em gấp cho anh.”

Điền Thẩm Lang cũng gấp lại “Ăn nhiều vào Chiêu Tiên.”

Một màn như thế khiến vợ chồng Tiệp Minh nhìn không được mà bật cười thành tiếng, Lâm Hải Đường mỉm cười thâm. Bọn họ rõ ràng là những ông chú gần ba mươi có cần phải như vậy không?

Tiệp Chiêu Tiên ở lại Tiệp gia một thời gian, hằng ngày, ngoài việc cùng Tiệp Tích Ngôn và Điền Thẩm Lang đi xem xét tình hình thị trường Thượng Hải và quản lý công ty thì rất nhàn rỗi, nếu không ở nhà thì đi bar chơi đùa cùng Điền Thẩm Lang.

Việc ở tập đoàn Tiệp Ngôn càng lúc càng nhiều, Tiệp Tích Ngôn hầu hết thời gian đều phải ở công ty, nhưng vẫn quan tâm chăm sóc cô rất tốt. Chỉ cần qua giai đoạn này, anh sẽ có thể thành thoi bên cạnh cô.

Một mùa đông nữa lại đến, cái thai của Lâm Hải Đường ngày càng lớn dần, còn một tháng nữa sẽ đến ngày lâm bồn, cơ thể có chuyển biến không tốt. Cô lau dọn nhà cửa sạch sẽ, ngồi nghỉ tay một chút. Đột nhiên cảm thấy đầu bị choáng, khụy xuống sàn. Lâm Hải Đường lắc đầu, cố gượng người đứng lên, mắt mờ hẳn đi. Cô cảm thấy mình giống như một lần nữa sắp chìm trong bóng tối, tiềm thức cũng không còn.

Đúng lúc Tiệp Tích Ngôn trở về, đi vào trong bếp, phát hiện Lâm Hải Đường nằm ngất trên sàn, anh vội đỡ cô dậy, lo lắng bao trùm lấy anh, Tiệp Tích Ngôn lập tức gọi cho bác sĩ. Tay lay nhẹ cô “Hải Đường... Hải Đường...”

.....

“Cô ấy sao rồi?” Tiệp Tích Ngôn đứng bên cạnh, lạnh giọng hỏi.

Vị bác sĩ quay sang nhìn từng khuôn mặt người trong nhà, khẽ thở dài “Có chuyển biến xấu. Tôi phát hiện, mắt của cô ấy có khả năng... sẽ mù lại. Thai nhi khá khỏe, nhưng chỉ sợ cơ thể người mẹ chịu không được.”

Càng nghe càng khó hiểu, Tiệp phu nhân cất tiếng hỏi “Ông có thể nói rõ được không?”

“Phu nhân, cô ấy mang thai khiến cơ thể vốn suy yếu càng thêm yếu. Bà hãy chuẩn bị tinh thần cho trường hợp xấu nhất. Giữ người mẹ hay... đứa bé?”

Câu nói của ông khiến mọi người như chết lặng, cổ họng giống như bị ai đó bóp chặt, không thể thốt ra một thanh âm nào. Tiệp Tích Ngôn đau lòng, nắm chặt lấy tay cô “Đôi mắt ?!”

Bác sĩ e dè nhìn anh, chậm rãi trả lời “Có khả năng sẽ mù lại.”

Đôi mắt đen láy nhắm chặt, thở ra một hơi để kìm nén cảm xúc trong lúc này. Tiệp Tích Ngôn im lặng, không hỏi thêm bất cứ lời nào. Những người khác hiểu rõ, người đau lòng nhất chính là anh, nên để anh một mình. Tiệp Tích Ngôn chạm vào vầng trán trắng mịn. Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của cô càng thêm ray rứt.

Sao anh không sớm nhận ra, dạo gần đây cô không khỏe? Mỗi lần hỏi, cô đều cười tươi nói không sao... là anh vô tâm, chỉ nghĩ đến công việc, thường xuyên để cô ở nhà một mình. Chẳng phải anh là người hiểu rõ cô nhất? Lâm Hải Đường không muốn vì mình mà ảnh hưởng đến công việc của anh, nên mới một mình chịu đựng. Cô chỉ vừa mới nhìn thấy ánh sáng vài tháng, ông trời thực sự muốn cô trở về những ngày tháng tăm tối trước kia? Còn đứa trẻ này, anh từng rất mong muốn nó chào đời, nhưng bây giờ thì không cần nữa. Chỉ cần cô có thể bình an, anh sẽ không cần bất cứ thứ gì trên đời. Con cái, đôi mắt, tiền tài, tất cả đều không cần.

19. Chương 19

Lâm Hải Đường mơ màng, trong mơ, ký ức chợt xuất hiện. Cô chưa từng mơ về chuyện này, khoảng thời gian bị anh cự tuyệt và lúc bị tai nạn chết qua đời!! Cảm giác giống như mọi thứ trước kia đều là mơ còn đây mới là thật. Lâm Hải Đường đổ mồ hôi lạnh, tay siết chặt lấy tấm chăn dày, hơi thở trở nên mất ổn

định. Trong đầu, lặp đi lặp lại những lời đau lòng, chán ghét đầy xem thường “Lâm Hải Đường, cô sớm chết đi cho rồi.”

“Đừng bám lấy tôi, một người chỉ biết ăn nhờ ở đậu. Còn mơ tưởng đến tôi? Hoang đường.”

“Cút đi.”

...

Lâm Hải Đường hoảng loạn kêu lên “Đừng... Tích Ngôn... không..”

Tiếp Tích Ngôn nghe tiếng gọi gấp gáp của nữ nhân bên cạnh lập tức mở mắt, nhìn cô đang mê ngủ, vội đánh thức “Hải Đường... Hải Đường... là anh đây...”

“A...” Lâm Hải Đường thét lên, cơ thể bật dậy. Cả người run rẩy, cô làm sao lại mơ về quá khứ? Mơ đến lúc mình đã chết, cảnh tượng nhìn Tiếp mẩu phủ tấm khăn trắng lên mặt khiến cô không khỏi sợ hãi và lạnh sống lưng. Tiếp Tích Ngôn ôm cô vào lòng, trấn an “Hải Đường, là anh... không sao. Anh ở đây.”

Cô im lặng, dần điều hòa hơi thở, cổ họng khô khốc, cố gắng cất tiếng “Tích.... Ngôn... nướ... c... cho em... nước..”

Bằng tốc độ nhanh nhất chạy vào bếp lấy nước, sau đó đưa cho cô. Tiếp Tích Ngôn vươn tay lau mồ hôi trên khuôn mặt nhỏ nhắn, giúp cô chải lại tóc “Em không sao chứ?”

Lâm Hải Đường gật nhẹ, khóe môi miễn cưỡng nâng lên một nụ cười “Ừ.”

“Em nằm nghỉ đi.”

Lâm Hải Đường nằm im trên giường, không dám ngủ, chỉ im lặng như vậy. Tiếp Tích Ngôn đến gặp bố mẹ mình ở nhà chính. Bọn họ đang rất lo lắng với tình trạng của cô.

Tiếp Tích Ngôn trầm trầm cất tiếng “Con không cần đứa bé.”

Câu nói của anh khiến mọi người không khỏi kinh ngạc. Tiếp mẩu dù biết tính mạng của Lâm Hải Đường quan trọng hơn, nhưng... đứa bé trong bụng cô là cháu đích tôn của bà. Vấn đề quan trọng, Tiếp gia cần có người nối dõi.

Như hiểu được bà đang nghĩ gì, Tiếp Tích Ngôn khẽ thở dài “Con biết trọng trách của mình, nhưng con... không thể từ bỏ Hải Đường. Dù cô ấy hay mọi người có hận, con cũng muốn bỏ đứa bé. Sản nghiệp của Tiếp gia có thể trao cho Chiêu Tiên hoặc Thẩm Lang.”

Mọi người đều im lặng, không khí ngột ngạt bao trùm, Tiếp Minh sâu kín thở dài, ông hiểu rõ con mình, một khi đã quyết định sẽ không thay đổi, anh thà mất tất cả còn hơn mất Hải Đường. “Tích Ngôn... bố biết cảm giác của con, nhưng... liệu Hải Đường có đồng ý?”

“Không cần cho cô ấy biết.”

“Chú, chú thật sự muốn vậy?” Tiếp Chiêu Tiên cất tiếng. Cậu không nghĩ, Tiếp Tích Ngôn có thể hi sinh tất cả vì vợ của mình, đây không phải đơn giản là sản nghiệp mà còn nòi giống Tiếp gia.

Anh gật đầu.

“Không được... em không đồng ý.” Lâm Hải Đường đột nhiên xuất hiện, trên khuôn mặt nhỏ bé hiện rõ đau thương cùng sợ hãi. Cô đã nghe hết. Vốn dĩ muốn tìm anh, cuối cùng lại nghe những lời kia.

Không chỉ anh, tất cả mọi người đều như bất động. Cô bước đến gần, bàn tay run run nắm lấy tấm áo sơ mi anh “Không... anh, không thể làm vậy. Nó là con anh mà, con của anh. Tích Ngôn. **NÓ LÀ CON ANH.**” Câu cuối cùng là hét lên đầy tuyệt vọng.

Không phải anh cũng rất mong chờ đứa bé này sao? Bây giờ lại nhẫn tâm giết nó? Nước mắt nhanh chóng rơi dài trên khuôn mặt nhỏ, anh lắc đầu, áp tay vào mặt cô “Hải Đường... anh không thể mất em.”

Lâm Hải Đường nức nở, cố gắng van xin “Em sẽ không sao đâu, nên... anh... anh...” Giọng nói cũng vì sợ mà run lên. Cô biết Tiếp Tích Ngôn lo cho mình nhưng không phải vì thế mà giết hại một sinh linh vô tội còn chưa chào đời, nó còn là con của cô và anh.

Nhìn cô như vậy, tâm anh thực rất đau lòng, từng giọng nói của cô như tiếng than uất ức hết đời chua xót. Anh không thể tưởng tượng được nếu một ngày, khi thức dậy không có cô bên cạnh sẽ như thế nào. Thế giới của anh sẽ sụp đổ. Hốc mắt phút chốc phấp phỏng, Tiệp Tích Ngôn hít một hơi lạnh “Vậy còn anh? Nếu... em không thể qua khỏi thì anh phải làm sao đây? Anh phải sống thế nào? Em...sao có thể tàn nhẫn như vậy?”

Lâm Hải Đường gương đôi mắt ngơ ngác nhìn anh, cô không có ý đó, chỉ là...

Tiệp Tích Ngôn ôm lấy cô, siết chặt trong lòng “Hải Đường, là con của anh nhưng... anh thà mất nó còn hơn mất em.”

“Không... cầu xin anh, đừng giết nó. Em hứa, nhất định em sẽ sống bên anh đến răng long đầu bạc, nên... đừng giết nó... Tích Ngôn, hứa với em...” Chỉ cần nghe đến câu đó, cô liền phản kháng, cự tuyệt. Anh sao có thể hiểu được tình mẫu tử thiêng liêng như thế nào. Đứa trẻ này còn là đứa con đầu lòng của cô. Tình yêu của cô và anh?

Cô biết rõ, sống chết không phải do bản thân quyết định, mà là số phận. Con người tuy không thể cự tuyệt nhưng có thể thay đổi.

Lâm Hải Đường nuốt nước mắt vào trong “Anh nhìn em, em nhất định sẽ bình an vô sự cùng con của mình bên cạnh. Tích Ngôn, hứa với em. Có được không?”

Tiệp Tích Ngôn nhìn đôi mắt đầy khẩn cầu của vợ mình, anh còn có thể từ chối? 10, anh chưa từng cảm thù con số này như vậy. Có thể người khác sẽ nói anh ích kỷ, vì vợ mà giết con, khiến Tiệp gia không người nối dõi, nhưng, cô là lẽ sống, là sinh mệnh, là cả thế giới của anh. Mất cô, anh như mất tất cả, còn hơn một người trắng tay. Tiệp Tích Ngôn đứng im lặng như thế, nội tâm hỗn loạn, vô vàn cảm xúc lẫn lộn.

Tiệp mẫu cầm nước mắt, xoa đầu cô, bà yêu thương cô như con ruột của mình, dù muốn có cháu nhưng không thể vì vậy mà mất cô. Lâm Hải Đường, đứa trẻ này luôn kiên cường như vậy, bà tin cô có thể vượt qua “Mẹ hứa với con. Nếu không được mẹ cho phép, Tích Ngôn, nó sẽ không được phép làm bất cứ điều gì.”

Tiệp Tích Ngôn quay mặt bỏ đi, cô nhìn theo bóng lưng anh, lòng đầy bi thương. Cô đã làm anh tổn thương?! Tiệp mẫu ôm cô vào lòng “Đường nhi...”

Tiệp Minh và Tiệp Chiêu Tiên chỉ biết lặng người đứng bên, họ không thể hiểu được nỗi đau anh và cô phải chịu đựng. Nhưng, quả thực còn đau hơn nỗi đau thể xác.

Lâm Hải Đường im lặng, chôn đầu vào lòng bà. Cô không muốn chết...

....

Tiệp Tích Ngôn đóng cửa, tự nhốt mình trong phòng. Ngồi dưới sàn gỗ lạnh lẽo, anh gục đầu thở dài, giọt nước trong veo rơi xuống sàn. Anh không thể mất cô, vạn lần không thể! Tiệp Tích Ngôn đau thương, tay liên tục dấm mạnh sàn gỗ để chuốc giận, đến nỗi rỉ máu. Sao anh có thể vô dụng như vậy, chưa từng khiến cô hạnh phúc, sống vui vẻ như bình thường??

“Tích Ngôn... anh mở cửa.” Bên ngoài truyền vào giọng nói của Lâm Hải Đường. Nhưng đáp lại cô là sự im lặng.

Cô kiên trì gõ tiếp “Tích Ngôn, anh đừng giận, em xin lỗi.”

“Đối với em, anh cũng là tất cả, nhưng em... không thể từ bỏ con của mình. Tích Ngôn... anh đừng như vậy. Sẽ không sao mà, chẳng phải cũng nhờ 10 mà em mới có thể nhìn thấy? Tin em... có được không?”

“Mở cửa đi... Tích Ngôn...!”

Tiệp Tích Ngôn cuối cùng cũng chịu mở cửa, gục đầu vào vai cô, thều thào nói “Anh yêu em!”

“Em cũng yêu anh.” Lâm Hải Đường hít hít mũi, mỉm cười vỗ nhẹ lưng anh. “Chúng ta cùng nhau cố gắng.”

Tiệp Tích Ngôn im lặng, vòng tay mạnh mẽ siết lấy cô...

....

Ôm cô nằm trên giường, anh không thể ngủ được, Lâm Hải Đường ngược nhìn anh, khóe môi nâng lên nụ cười rạng ngời “Sinh con xong, chúng ta tổ chức lễ cưới nhé.”

Tiếp Tích Ngôn cười nhẹ “Ừ, sau đó anh sẽ đưa em sang Mỹ để phẫu thuật mắt lần nữa. Cả nhà ba người chúng ta cùng đi du lịch. Em thích không?”

“Vâng.”

Tiếp Tích Ngôn mệt mỏi nhắm mắt, tâm tư không ngừng vang lên lời khẩn cầu: Cầu xin em, đừng bỏ rơi anh. Cầu xin Thượng Đế đừng cướp mất em. Anh tình nguyện bỏ cả sinh mạng để đánh đổi cho em một đời bình yên.

Nước mắt chảy ngang xuống gối... chất đầy bi thống..

.....

Sáng sớm, ban mai dịu nhẹ chiếu vào phòng ngủ của vợ chồng Tiếp Tích Ngôn, người đầu tiên thức giấc là Lâm Hải Đường, cô dụi mắt, vòng eo bị bàn tay to lớn giữ chặt, khóe miệng không nhin được mà giương lên, cô nằm nghiêng, vươn tay chạm vào khuôn mặt không một góc chết của người bên cạnh, động tác nhỏ nhẹ như vậy cũng có thể đánh thức Tiếp Tích Ngôn.

Cô mỉm cười “Tiếp tổng, chào buổi sáng.”

Tiếp Tích Ngôn nhíu mày, mắt đen sâu thẳm nhìn cô, giọng còn ngái ngủ “Sao lại gọi như thế?”

“Em thích.” Cũng không biết, cô chỉ buột miệng gọi thôi.

Anh không hỏi thêm, xoay người ôm chặt lấy cô, nhắm mắt ngủ tiếp. Lâm Hải Đường hỏi “Không định đi làm à?”

“Ừ.”

“Không được lười, mau, dậy ăn sáng với em.”

Tiếp Tích Ngôn vẫn giữ nguyên tư thế, không thèm trả lời, bảo bối của anh sao nói nhiều thế? Nghỉ một ngày không chết. Lâm Hải Đường càng kiên quyết bắt anh ngồi dậy “Tích Ngôn, anh có chịu dậy không?”

“Bà xã, anh đang mệt, ngủ thêm đi.”

Bất lực, cô đành nằm im, làm tổng giám đốc như anh mà suốt ngày ở nhà với vợ không sợ người khác chê cười sao? Hơn nữa, Lâm Hải Đường không muốn vì cô mà anh không đi làm. Thầm thở dài, cô ôm lấy anh, Tiếp Tích Ngôn, cô phải làm sao mới khiến anh hết lo lắng?

20. Chương 20

Trên bàn ăn ở nhà chính, vợ chồng Tiếp Minh cùng cháu trai vô cùng ảo não. Tiếng thở dài liên tục phát ra. Chỉ cần nghĩ đến chuyện của Lâm Hải Đường bao nhiêu tâm tư lo lắng đều dâng lên.

Tiếp Chiêu Hoàng đành cất tiếng “Hai người đừng như vậy nữa, cô, đâu phải là không có hi vọng?”

Tiếp mẫu lắc đầu “Nhưng hi vọng sống của nó cũng không nhiều.” Đứa trẻ tội nghiệp. Bà còn tưởng chỉ cần khỏi mắt, cô sẽ hạnh phúc nhưng liên tiếp chuyện không vui đều xảy ra.

Tiếp Minh vỗ lưng bà “Mình đừng lo, Hải Đường phước lớn mạng lớn, rồi sẽ ổn.”

“Chỉ mong là vậy...” Bà không thể tưởng tượng được, nếu Lâm Hải Đường mất, Tiếp Tích Ngôn sẽ ra sao? Anh yêu cô nhiều như vậy, chắc chắn sẽ cứng đầu mà chối bỏ đứa trẻ. Dù cố gắng chấp nhận nó cũng không thể dành tình yêu thương trọn vẹn.

...

Lâm Hải Đường mỗi ngày, chờ lúc anh đi làm sẽ sang nhà chính với Tiệp mẫu, sau đó chờ anh về. Cô còn một việc, là viết nhật ký... cho con trai của mình. Cô muốn cho nó biết, cô yêu nó bao nhiêu. Chỉ sợ, Lâm Hải Đường sẽ không thể nhìn thấy con mình trưởng thành, kết hôn.. dù nuôi tiếc, cô vẫn phải chấp nhận.

Tuyết đầu mùa bắt đầu rơi, Tiệp Tích Ngôn đi làm về không thấy cô trong nhà, chắc lại đang cùng Tiệp mẫu ở nhà chính. Đợi anh tắm rửa xong, sẽ sang đưa cô về.

Bước vào phòng lấy quần áo, Tiệp Tích Ngôn vô tình thấy quyển sổ màu đỏ sẫm trong ngăn kéo, đây là gì? Tiệp Tích Ngôn nâng tay lật từng trang, cả người nhanh chóng suy sụp...

“Con trai, mẹ là mẹ của con, con nhìn xem, hình đó là lúc con còn trong bụng mẹ 3 tháng,...”

Đây...

Tiệp Tích Ngôn trượt xuống sàn, tay buông lỏng quyển sổ. Cô đang viết nhật ký, chẳng khác nào chấp nhận mình sẽ chết?? Tiệp Tích Ngôn ôm mặt, quăng quyển sổ vào tường. Chết tiệt! Anh phải làm sao?

Mỗi ngày, Lâm Hải Đường đều đặn viết nhật ký, cô muốn lưu giữ tất cả kí ức của mình dành cho nó, từ khi còn là một thai nhi cho đến lúc sinh ra. Cô sẽ nói cho nó biết, mẹ yêu nó bao nhiêu, thương bố bao nhiêu. Dù sau này, không có cô bên cạnh, nó cũng phải là một chàng trai mạnh mẽ, kiên cường giống bố mình.

Tiệp Tích Ngôn cảm thấy mọi thứ đều trở nên tăm tối, cô gạt anh?! Còn nói sẽ bên cạnh anh đến lúc răng long đầu bạc. Nếu cô chết, anh nhất định sẽ hận nó cả đời !

“Chú !?” - Tiếng gọi của Chiêu Tiên vang lên bên ngoài, quản gia vừa thông báo Tiệp Tích Ngôn đã về nên Tiệp phu nhân nhờ cậu sang gọi anh.

Thấy cửa phòng ngủ không đóng, Chiêu Tiên bước vào, mắt nhìn xung quanh, thấy anh ngồi dưới đất, khuôn mặt thất thần. Cậu vội cất tiếng, đỡ lấy anh “Chú, chú sao vậy?”

Tiệp Tích Ngôn thều thào nói, giống như một con robot được lập trình, cả người không chút sức lực “Cô ấy..... muốn chết... muốn rời xa chú. Cô ấy.... đứa trẻ... Chiêu Tiên.... vợ của chú...”

Chiêu Tiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra, không phải mấy ngày qua anh và cô sống rất vui vẻ? “Sẽ không có chuyện đó đâu, cháu...”

“Cô ấy viết nhật ký cho con của mình...”

Chiêu Tiên kinh ngạc, có tiếng bước chân, quay lại, Diễm Thẩm Lang đã nhặt quyển sổ dưới sàn lên, tay lật từng trang, khuôn mặt từ vô cảm chuyển sang kinh ngạc, cuối cùng là bi ai. Diễm Thẩm Lang đặt quyển sổ lên bàn, hẩn nhìn anh, sâu kín thở dài “Không sao đâu.”

Hắn biết rõ, Tiệp Tích Ngôn yêu cô sâu đậm bao nhiêu. Không một từ ngữ nào có thể diễn tả hết xúc cảm này.

Tiệp Tích Ngôn trầm mặc, lướt qua hai người bọn họ vào nhà chính. Chiêu Tiên nhìn hẩn, đáp lại cậu ngoài tiếng thở dài hết đời bi thương là cái lắc đầu chán nản.

Lâm Hải Đường đứng trong bếp, giúp Tiệp mẫu dọn thức ăn ra bàn. Cô cười tươi “Mẹ, sao lại làm nhiều món như vậy?”

Tiệp mẫu dịu dàng trả lời “Vừa hay mẹ mới học thêm vài món nên làm cho mọi người ăn thử.”

Lâm Hải Đường không hỏi thêm, sắp xếp chén đĩa xong, vẫn chưa thấy ba người đàn ông kia vào nhà, mày đẹp nhú lại, cô quay lưng ra sảnh. Tiệp Minh đang ngồi đọc báo thấy cô đi ra, cất tiếng gọi “Hải Đường, con định đi đâu vậy?”

“Con đi gọi Tích Ngôn.” Lời vừa dứt, Tiệp Tích Ngôn liền xuất hiện, thân hình to lớn phủ lên người cô, đôi mắt to tròn mở căng, sau đó mỉm cười, ôm lấy anh “Anh về rồi.”

Tiệp Tích Ngôn cứ đứng im lặng không trả lời, anh có nên nói cho cô biết, anh đã thấy quyển nhật ký? Thấy anh đứng lặng im, Lâm Hải Đường nói “Sao vậy?”

Tiệp Tích Ngôn mỉm cười, hôn lên trán cô, ôn nhu nhìn cô “Bảo bối, về nhà thôi, hôm nay anh đứng bếp.”

“Nhưng...”

“Tích Ngôn, hôm nay mẹ làm rất nhiều món, con ở lại ăn đi.” Nghe vậy, Tiệp mẫu cất tiếng. Bà cất công làm nhiều cũng vì muốn cả nhà cùng ăn chung, con trai bà lại muốn từ chối?

“Con xin lỗi, nhưng để lần khác vậy.” Dứt lời, anh vươn tay bế bổng cô rời đi. Tiệp Minh vốn định lên tiếng lại bị Chiêu Tiên ngăn lại “Ông đừng cản, hãy để chú ấy đi đi. Tâm trạng của chú đang rất tệ.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Điền Thắm Lang cất giọng, trong giọng nói có tiếng thở dài nhè nhẹ “Hải Đường, cô ấy viết nhật ký cho đứa bé trong bụng, cậu ấy tình cờ đọc được.”

Tiệp mẫu như người mất hồn, ngồi phịch xuống ghế, thần sắc trắng bệch, chẳng khác nào, cô đang chấp nhận cái chết?! Ngoài mặt vui vẻ như không có chuyện gì thì ra Lâm Hải Đường đã chuẩn bị tất cả...

...

Lâm Hải Đường ngồi trên ghế, nhìn anh xất thịt, lòng đầy nghi hoặc. Tiệp Tích Ngôn rửa tay, xoay sang nhéo nhẹ bên má cô, mỉm cười “Anh định làm em bất ngờ, nhưng em lại sang đó.”

“Để lần sau cũng được mà.”

“Anh đã chuẩn bị hết rồi nên không muốn đợi.”

Cô bĩu môi trêu chọc “Tính kiên nhẫn thật kém.”

Tiệp Tích Ngôn liếc nhìn cô, đột nhiên cúi đầu chạm đôi môi đang chu ra khiến Lâm Hải Đường đỏ mặt không nói nữa. Trong bếp chỉ còn nghe thấy tiếng cười sảng khoái của anh.

Thưởng thức bữa tối của anh, cô rất hài lòng. Tất cả đều là món cô thích, nhìn cô vui vẻ ăn, Tiệp Tích Ngôn lâu lâu nở nụ cười ôn nhu, nhè nhẹ như gió xuân. Chợt cất tiếng “Ngày mai anh đưa em đi chơi.”

Lâm Hải Đường ngạc nhiên nhìn anh “Đi chơi?”

“Ừ, em ở nhà mãi không chán sao?” Thời gian của cô hầu hết đều ở nhà, số lần ra ngoài trừ đi khám ra thì chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Lâm Hải Đường nghĩ ngợi một chút rồi gật đầu “Vâng.” Tuy cô không thích ra ngoài nhưng cũng muốn đi. Không ai có thể biết được, ngày mai, cô còn có thể ngồi đây cùng anh ăn cơm, nói chuyện. Lâm Hải Đường mỉm cười, tiếp tục ăn cơm.

Như hiểu được lòng cô, tâm anh nặng trĩu, không nói thêm, tay luân phiên gấp thức ăn.

Buổi tối, anh vào thư phòng đọc sách, cô ở trong phòng xem tivi, một lúc lại lấy quyển sổ trong tủ ra ghi vài dòng. Điều đặc biệt như vậy, cô siêng năng viết nhật ký. Kim nén nỗi đau trong lòng, Lâm Hải Đường nhanh tay viết chữ, cô không muốn anh biết cô làm việc này. Nước mắt dù có giữ chặt trong lòng cuối cùng cũng bất lực rơi xuống, đưa tay quệt đi, khóe môi khẽ mấp máy “Bảo bảo, mẹ thật không muốn xa con.”

Cảm giác khi biết mình cận kề cái chết, vừa sợ hãi vừa nuối tiếc. Chỉ có thể bất lực chịu đựng!

....

Ngày hôm sau, tiết trời nhẹ dịu hơn, anh đưa Lâm Hải Đường ra ngoài chơi. Trước khi, cô như đứa trẻ được mọi người chăm lo, bao bọc đủ lớp vải ấm cúng cô mới được rời khỏi nhà. Ngồi trong xe, cô nhớ nhó “Em có phải trẻ con đâu chứ, hừm... nóng quá.”

Tiệp Tích Ngôn bật cười, vươn tay xoa đầu cô, gỡ bớt áo khoác quăng ra phía sau, không nhìn được mà nhéo bên mặt trắng mịn “Em không thích sao?”

“Không phải không thích chỉ là... em nóng...”

“Haha...” Anh chỉ cười, không nói gì, nhấn ga chạy đi. Đưa cô đến quán sủi cảo cô thích. Tiệp Tích Ngôn ôm eo Lâm Hải Đường bước vào. Đã rất lâu, cô không quay lại đây. Chắc bọn họ cũng không nhớ cô là ai.

Ông chủ thấy khách, niềm nở đón tiếp, chọn vị trí thoải mái nhất, gọi món. Cô chống cằm nhìn ra ngoài, khung cảnh nơi đây đã thay đổi.

Thấy cô trầm tư, ngón tay thon dài lướt qua cái mũi nhỏ xinh “Em đang nghĩ gì?”

Lâm Hải Đường mỉm cười “Không có gì.”

Ông chủ bê sủi cảo đặt xuống bàn, Lâm Hải Đường gấp một miếng đưa cho anh “Ăn thử đi.” Cô biết anh không thích ăn sủi cảo, mỗi lần mua đều chỉ có cô ăn. Nhưng lần này, Lâm Hải Đường rất muốn chia sẻ mùi vị thơm ngon của sủi cảo nơi đây cùng anh.

Tiếp Tích Ngôn há miếng nhận lấy. Ừm... ăn thử, quả thực không tệ. Cô hỏi “Thế nào?”

“Rất ngon.”

Lâm Hải Đường cười tươi, thông thả thưởng thức sủi cảo.

Nắm tay cô đi dạo ven hồ, Lâm Hải Đường thích không khí hiện tại, cô là một người đơn giản, nên chỉ cần có thể nắm tay anh, bước bên cạnh như vậy là đủ. Trước kia, cô thường đi dạo một mình, lúc đó chỉ cần nghĩ đến anh, lại ảm ức khóc. Khi không vui cô sẽ đi dạo một đoạn rất xa, sau đó về nhà.

So với kiếp trước thì hiện tại vẫn là tốt nhất. Dù cô.... sắp phải lìa xa anh một lần nữa.

Bàn tay anh rất lo và ấm, có chút thô ráp, nhưng cô lại rất thích, khi chạm vào thấy nhột nhột. Cô còn nhớ, anh là một người không thích đi dạo như vậy, nếu có thời gian rảnh thì đọc sách hoặc cùng Điềm Thẩm Lang đi “vui vẻ”. Bây giờ vì cô mà thay đổi. Trong lòng, cảm thấy hết đổi ảm áp.

“Em cười cái gì?” Thấy cô cứ tùm tùm cười, Tiếp Tích Ngôn chau mày hỏi.

Lâm Hải Đường ngược mặt “Vì anh lúc trước không thích đi dạo.”

Tiếp Tích Ngôn ngẩng người một lúc, một tay đặt lên bụng cô, cương chiều nói “Nếu em thích, mỗi ngày chúng ta đều đi dạo. Bất kể em muốn gì, làm gì, anh đều thực hiện.”

Lâm Hải Đường híp mắt cười, đôi mắt tựa như trăng khuyết, xinh đẹp động lòng người. Tiếp Tích Ngôn cúi đầu hôn cô. Tuyết bất ngờ rơi trên khắp thành phố, những bông tuyết tròn trĩnh lạnh lẽo, không ai biết được, ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì...

21. Chương 21

Tiếp Tích Ngôn cùng Lâm Hải Đường đi chơi đến tận chiều mới về, ở ngoài lâu, cơ thể mệt mỏi nên đã thiếp đi. Tiếp Tích Ngôn ngồi trong xe, say mê ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp, trắng mịn của cô. Ngón tay dài vươn ra, lướt nhẹ trên mặt cô. Từ hàng mi, đôi mắt, sống mũi, đôi môi. Ánh mắt ánh lên tia đau lòng, môi mỏng khẽ mấp máy “Hải Đường.... đừng làm vậy, cầu xin em...”

Anh muốn lưu giữ khoảnh khắc này, nụ cười rạng rỡ như ánh nắng ban mai đã sưởi ấm tim anh. Lần đầu gặp cô, anh đơn giản miễn cưỡng chấp nhận cô là em gái, sau này đi đâu cũng bên nhau. Đến lúc Lâm Hải Đường lạc bước, luôn tìm cách giữ anh bên mình, khiến Tiếp Tích Ngôn chán ghét, dù vậy, vẫn muốn cô ở bên cạnh. Tim anh, không biết từ khi nào đã thuộc về Lâm Hải Đường. Khi cô cự tuyệt anh, anh mới nhận ra mình đã yêu Lâm Hải Đường... Hạnh phúc chưa đủ lâu, lại phải xa cô mãi mãi...

Lâm Hải Đường nằm trên giường, mơ màng mở mắt, cô ngủ quên từ bao giờ. Nhìn ra cửa sổ, trời đã tối đen. Đầu cô đột nhiên đau nhức, mắt mờ dần. Lắc nhẹ đầu, Lâm Hải Đường xoa xoa mi tâm. Đúng lúc Tiếp Tích Ngôn đi vào, khoe môi anh giương lên “Em tỉnh rồi sao?”

Lâm Hải Đường nhú mày, bóng anh sao mờ đến thế? Tiếp Tích Ngôn lại nói “Mẹ có làm bánh, em ăn đi.”

Lâm Hải Đường không nhìn rõ trước mặt, cô cười gượng “Vậy sao? Anh... dứt cho em đi.”

Tiếp Tích Ngôn bật cười, cầm bánh đút cho cô. Anh thích những lúc cô như vậy, rất đáng yêu. Lâm Hải Đường mỉm cười. Cũng may anh không biết gì. Một lát nữa, cô sẽ nhìn rõ lại thôi. Tiếp Tích Ngôn vuốt mái tóc đen dài, chạm nhẹ vào trán mình “Vợ, ngày mai chúng ta lại đi chơi nhé.”

“Anh không cần đi làm sao? Đừng cứ mãi giao cho Thẩm Lang.”

“Không có, đã giải quyết xong rồi, hiện tại anh rất rảnh.”

“Ừm. Vậy mai em muốn đi phố Nam Kinh.” Cô nhướn người, chạm môi anh. Đôi mắt xanh lam híp lại. Anh cười, ôm chặt cô vào lòng...

“Anh rất yêu em.”

Lâm Hải Đường ngạc nhiên, khước môi giương lên, nép vào lòng anh. Chỉ sợ một lúc nào đó, khi cơ thể không thể chịu đựng, cô sẽ rời xa anh. Tiếp Tích Ngôn đối với cô là tất cả, cũng giống như anh xem cô là sinh mạng của mình...

....

Không ai có thể quên được khoảnh khắc kinh hoàng, suy sụp nhất của đời mình. Giống như bị ám ảnh, mãi mãi không thể xóa nhòa.

Tiếp Tích Ngôn say sẩm mặt mày, nhìn cô nằm trên bàn mổ đau đớn, nước mắt cùng mồ hôi thấm ướt da thịt trắng bệch. Anh cố gắng động viên “Hải Đường... cố gắng lên, đừng sợ, đừng sợ.”

Lâm Hải Đường đau đớn vô cùng, sao sinh con lại đau như vậy? Sáng sớm, vốn định cùng anh đi chơi, lại có dấu hiệu sắp sinh. Người nhà họ Tiếp cùng Diễm Thẩm Lang đều có mặt nhưng họ chỉ được đứng ngoài, chỉ có Tiếp Tích Ngôn vào, vì cô rất sợ nằm trong phòng mổ.

Cô ghì chặt lấy tay anh, khước mắt ngăn lệ, cô đang rất sợ hãi. Ngoài việc động viên, an ủi cô, Tiếp Tích Ngôn không còn biết gì khác “Hải Đường, không sao. Em đừng sợ, anh ở đây, anh ở đây.” ngay cả giọng nói anh cũng đã run lên.

Bụng bị đau thắt, cô như không còn sức lực, các bác sĩ giúp cô điều hòa hơi thở “Cô cố lên, thêm chút nữa, thêm chút nữa, đứa bé sắp ra rồi. Cố gắng lên.”

Lâm Hải Đường thở dốc, cô nhất định phải để đứa bé chào đời. Cô siết chặt lấy tay anh, khuôn mặt càng lúc càng trắng bệch, cắn chặt môi dưới đến nỗi có vết hằn muốn rỉ máu, Tiếp Tích Ngôn vươn tay xoa nhẹ, vuốt mặt cô “Cố lên, Hải Đường...”

Anh không hiểu, sao phụ nữ lại chịu nhiều nỗi đau đến thế. Anh muốn san sẻ tất cả cùng cô, rốt cuộc lại chỉ có thể đứng nhìn.

Cứ như thế, kéo dài hơn một tiếng. Người của Tiếp gia trong lòng tràn đầy thấp thỏm, họ nghe thấy tiếng hét của Lâm Hải Đường, mỗi lần như thế đều giật mình sợ hãi. Tiếp phu nhân đứng ngồi không yên, đi qua đi lại.

Y tá đột nhiên chạy ra ngoài, vẻ mặt vô cùng lo sợ, một lát sau cầm theo túi máu chạy vào. Tiếp Minh nhanh chóng hỏi “Cô y tá... tôi...”

“Cô ấy bị mất máu, không ổn rồi.” Cô nói nhanh rồi mở cửa. Tiếp phu nhân nghe vậy càng thêm lo lắng, bà đến gần cửa, muốn đi vào lại bị ông chặn lại “Đừng làm vậy. Bà bình tĩnh đi.”

“Nhưng, ông, không nghe cô ấy nói sao? Đường nhi... nó.”

“Bà đừng sợ, cháu nghĩ không sao đâu. Cô sẽ mau ra thôi.” Thấy bà hoảng loạn, Chiêu Minh mỉm cười an ủi. Dù vậy, trong tâm không tránh được suy nghĩ tiêu cực.

...

Trong phòng sinh, Lâm Hải Đường mệt đến nỗi thở không ra hơi, cô sắp không chịu được rồi. Bàn tay càng thêm siết lấy Tiếp Tích Ngôn, thều thào nói “Tích Ngôn...”

Tiếp Tích Ngôn nén lo sợ, mỉm cười “Anh đây.”

“Nếu... nếu em chết. Anh nhất định.... phải chăm sóc con.... con.... của mình.”

“Em nói gì vậy? Không được... anh không cho phép.”

Lâm Hải Đường lắc nhẹ đầu, khóe môi nâng lên nụ cười nhợt nhạt “Đừng như vậy... Tích Ngôn, nó... là con anh.... anh... phải nhớ rõ... điều này. Vì em đã.... hi sinh vì con của chúng ta, nên anh.... nhất định, phải chăm sóc, yêu thương nó, thay cả phần của em...” Cô biết, nếu cô xảy ra chuyện, Tiệp Tích Ngôn sẽ hận đứa bé mà bỏ mặc nó. Nó không thể lại không có bố.

Tiệp Tích Ngôn cự tuyệt, anh không thể để cô chết. Cô nói như vậy không phải rất tàn nhẫn với anh sao? “Hải Đường, đợi khi em khỏe.... chúng ta cũng chăm sóc con... chúng ta sẽ... sẽ... sẽ... cùng...” Cổ họng nghẹn lại, Tiệp Tích Ngôn cố gắng kìm những giọt nước mắt trong lòng. Anh không để Lâm Hải Đường thấy mình yếu đuối. “Anh... không thể sống thiếu em.”

“Sắp được rồi. Cô gái.... dùng hết sức đi.” Bác sĩ thúc dục, cuối cùng cũng thấy đầu đứa bé.

Lâm Hải Đường mím môi, dùng chút sức cuối cùng rặn mạnh, một cô thể nhỏ bé màu đỏ lần đầu tiên được sinh ra trên đời.

Lâm Hải Đường thở hổn hển, nhìn khuôn mặt ngơ ngác của Tiệp Tích Ngôn, bàn tay xinh đẹp chạm vào má anh, cô mỉm cười, dòng nước lạnh lăn dài “Ông xã, em yêu anh.... kiếp trước, kiếp này, đều không thay đổi. Hứa với em, anh không được bỏ rơi con... sống thật tốt, nhất định.... nhất định phải sống... thật....t..ố...”

Bàn tay trên mặt từ từ buông lỏng, không một chút sức lực rơi giữa không trung... Tiệp Tích Ngôn ngây người, thân thể bất động nhìn đôi mắt xanh lam khép lại, nụ cười trên môi biến mất. Anh vội lay cô “Hải Đường... Hải Đường... vợ à, bà xã.... bảo bối.... em... em ngủ rồi sao?”

Dù anh có gọi bao nhiêu lần, Lâm Hải Đường vẫn nằm bất động. Khoảnh khắc ấy, thế giới của anh đã hoàn toàn sụp đổ, vỡ thành từng mảnh, ghim sâu vào tim, cửa rách nó. Tiệp Tích Ngôn như người mất trí, gọi tên cô trong vô thức. Nước mắt chảy dài xuống mặt, xuống cổ cũng không nhận ra. Tầm mắt và tâm trí của anh vạn nhất chỉ chú ý đến người phụ nữ nằm trên bàn mổ.

Người nhà họ Tiệp thấy bác sĩ bế đứa bé ra ngoài, lập tức đứng dậy, ngẩng nhìn khuôn mặt bu bẫm đáng yêu...

“Hải Đường...” Mọi người giật mình với tiếng hét của Tiệp Tích Ngôn, bọn họ nhìn vào bên trong, chỉ thấy anh đang cố sức lay người Lâm Hải Đường, nhưng cô chỉ nằm im.

Giọng nói y tá trở nên khản trương “Bác sĩ, cô ấy mất máu nhiều quá, chúng tôi đã cầm máu kịp thời, nhưng sau đó.... cô ấy...”

Một cái lắc đầu, khiến cho vợ chồng Tiệp Minh, Chiêu Tiên, Diễm Thẩm Lang chết sững. Ánh mắt kinh hãi nhìn bác sĩ và y tá, vội vã cấp cứu cho Lâm Hải Đường, Tiệp Tích Ngôn như kẻ điên gọi mãi tên cô...

Tiệp mẫu ngã khụy, ngất xỉu. Bà không chịu được cảnh tượng này. Bà không thể tin, Lâm Hải Đường - đứa con bà yêu thương đã chết !!

Khi Tiệp mẫu tỉnh dậy, nhìn xung quanh nhận ra đây là phòng ngủ của mình. Bà bật dậy, Tiệp Minh ngồi bên cạnh giật mình, khóe mắt bà đỏ ửng, run rẩy hỏi “Hải Đường... tôi... sao lại ở đây? Minh à, tôi vừa nằm mơ, thấy Hải Đường nó, nó chết.”

Tiệp Minh ôm lấy bà, vỗ nhẹ lưng an ủi, ông cũng không thể chấp nhận sự thật, nhưng điều gì đến sẽ đến, có tránh né hay chạy trốn cũng vô dụng. Ông thở dài “Hải Đường nó đi rồi, chúng ta có cháu trai, nhưng... đã mất con bé.... bà đừng buồn...”

Tiệp mẫu kinh ngạc, lắc đầu “Sao có thể? Không... không...”

“Bà nhìn xem...” Ông đẩy cái nôi cho bà xem. Bên trong, hình hài nhỏ bé đang nằm ngủ. Tiệp mẫu hai tay run run chạm vào nó, bà bật khóc. Sao ông trời lại đối xử tệ với Lâm Hải Đường như vậy? Cô đã gây nên tội gì???

Bà nghẹn ngào hỏi “Còn Tích Ngôn?”

“Nó.... hoàn toàn suy sụp. Tích Ngôn đã đưa Hải Đường về nhà rồi ôm con bé ở trong phòng.”

....

Trong căn phòng phẳng phất mùi hương dễ chịu, thanh lạnh. Cách bài trí đơn giản, hài hòa. Tiếp Tích Ngôn như người mất hồn, ôm chặt lấy Lâm Hải Đường ngồi dựa trên giường. Trong đầu anh, lặp lại vô vàn câu nói, hình ảnh bóng dáng nhỏ bé, nụ cười như ánh mặt trời, đôi mắt màu xanh lam của Lâm Hải Đường.

“Tích Ngôn, cậu có thể làm bạn với tớ không?”

“Cuộc đời này, vốn dĩ bản chất đã bất công nên đừng trách hay hận bất kì ai. Tha thứ cho họ, cũng như tha thứ cho bản thân mình!”

“Tích Ngôn, nếu em mãi mãi không thể nhìn thấy, anh vẫn tiếp tục yêu em chứ?”

“Đợi sau khi sinh con, chúng ta tổ chức lễ cưới nhé. Cả nhà ba người chúng ta sẽ đi du lịch. Bên nhau mãi mãi...”

Vòng tay mạnh mẽ siết lấy cơ thể trong lòng, hơi ấm mỏng manh còn vờn lại trên người Lâm Hải Đường. Nước mắt tuôn dòng rơi xuống...

Nhìn cảnh tượng này, có ai không đau lòng. Bọn họ vừa cưới nhau chỉ mấy tháng, vậy mà bây giờ, âm dương cách biệt. Chiêu Tiên và Diễm Thẩm Lang ngoài việc đứng nhìn ra thì không thể làm gì. Bao nhiêu lời khuyên can, Tiếp Tích Ngôn đều để ngoài tai.

Tiếp mẩu nhìn anh ngồi dựa lưng vào thành giường đặt Lâm Hải Đường nằm trong lòng, như muốn che chở bảo vệ. Bà tiến lại gần, hít một hơi để bình tĩnh “Tích Ngôn, sao con lại ôm Đường nhi như vậy?”

Tiếp Tích Ngôn im lặng không trả lời, bà chua xót trong lòng, đứa con trai mạnh mẽ của bà, sao lại ra nông nỗi này. Đôi mắt u tối không điểm nhìn, khuôn mặt một chút cảm xúc cũng không biểu hiện. Vòng tay kiên định ôm chặt Lâm Hải Đường. “Đường nhi... nó... đã chết rồi. Con không muốn nó yên nghỉ hay sao? Còn con của con thì sao đây?”

Đại não không muốn anh chấp nhận việc Lâm Hải Đường đã chết, Tiếp Tích Ngôn lạnh lùng đáp “Cô ấy chưa chết. Đứa trẻ đó con... không cần.”

Bà như chết lặng, lời nói cay nghiệt như vậy anh cũng có thể thốt ra? “Tích Ngôn, sao con lại?”

“Hải Đường...” Câu nói cắt ngang lời bà, như không thể giữ chặt trong lòng, anh lại khóc, bị ai nói “Cô ấy là sinh mạng, là cả thế giới của con. Mất cô ấy, thế giới của con cũng sụp đổ. Con không thể sống mà thiếu Hải Đường. Mẹ, cô ấy chưa chết. Thực sự chưa chết.”

Diễm Thẩm Lang thở dài, lần đầu tiên hắn thấy bộ mặt đó của Tiếp Tích Ngôn, thê lương đến đau lòng. Anh yêu Lâm Hải Đường nhiều như thế, cuối cùng lại không thể mãi ở bên. Cô gái đó là người tốt. Dù trước kia thế nào, hắn vẫn thấy cô rất đáng thương. Lâm Hải Đường xảy ra chuyện, bất kể ra sao, người đau lòng nhất vẫn là Tiếp Tích Ngôn. Hắn hiểu rõ, phạm là những kẻ gây thương tổn Lâm Hải Đường, anh đều không bỏ qua. Đó chính là nguyên nhân anh không chấp nhận đứa bé.

22. Chương 22

Một đêm, lại thêm một đêm nữa trôi qua, cứ thế hai ngày sau khi Lâm Hải Đường mất, Tiếp Tích Ngôn tự nhốt mình trong phòng. Không ăn không uống cũng chẳng nói chuyện với ai. Đứa bé sinh còn chưa được đặt tên. Chậu hoa hải đường mà cô thích cũng dần héo úa... Anh cứ ngồi trên giường, ôm chặt lấy cô. Đôi mắt u ám, nhìn về phía xa xăm không điểm cố định, dưới cằm còn mọc vài cọng râu.

Diễm Thẩm Lang có đến nhà gặp anh, nhưng ngoài việc hắn tự đọc thoại ra thì không còn nhận bất cứ phản ứng gì của Tiếp Tích Ngôn. Công ty giờ do Chiêu Tiên và hắn tạm thời tiếp quản trong thời gian này.

Đứa bé kháu khỉnh đáng thương không có sữa mẹ, chỉ có thể thay tạm bằng sữa bột. Nó rất ngoan, đêm không khóc một tiếng. Bà nhìn đứa trẻ, nó có đôi mắt, mũi giống mẹ, cái miệng giống bố. Càng nhìn càng nhớ đến Lâm Hải Đường.

Nhà họ Tiệp liên tiếp mấy ngày bị bao trùm bởi không gian âm u, u buồn...

Tiệt mẫu nấu canh đem sang nhà anh, cửa nhà, cửa phòng vẫn luôn mở. Bà bước vào phòng ngủ, vẫn là cảnh tượng thê lương ấy. Khuôn mặt anh chất chứa đau thương, không một chút biểu cảm, mặc kệ ai đang đến. Bà dịu dàng cất tiếng “Tích Ngôn, ăn chút gì đi. Hai ngày rồi con đã không ăn.”

Tiệt Tích Ngôn im lặng không trả lời. Bà lại nói tiếp “Con nghe mẹ một lần có được không?”

....

Tiệt mẫu không thể khuyên can, tức quá hóa giận, lần đầu tiên bà lớn tiếng với anh “Tiệp Tích Ngôn, con định ngồi đến khi nào? Khiến mọi người lo lắng con vui lắm sao? Con của con, nó còn chưa được đặt tên. Mẹ mất, bố bỏ rơi. Con muốn sau này nó trưởng thành thế nào đây? Con không muốn Đường nhi nó yên nghỉ hay sao?”

Mặt bà tức giận đến nổi hóa đỏ, thở hồng hộc.

....

“Tại sao?” - Một thanh âm trầm thấp ảm đạm khê vang, giống như muốn dẹp tan sự trách móc của bà.

Tiệt mẫu trầm mặc nhìn người vừa lên tiếng. Câu đầu tiên anh nói trong suốt hai ngày qua chất đầy oán trách. “Sao lại ép cô ấy sinh con? Hải Đường vô tội, tại sao lại gián tiếp giết chết cô ấy? Cháu đức tôn thì sao? Nói dối thì sao? Chỉ vì vậy mà cướp đi mạng sống của cô ấy?”

“Tích Ngôn,ta...”

“Con không thể sống...mà thiếu Hải Đường. Mẹ nghĩ...con có thể chấp nhận đứa trẻ đó sao? Nếu không có nó, Hải Đường không phải chết.”

Bà ngăn người, đơn giản, bà chỉ muốn có cháu để bế bồng. Một chút ích kỷ đã khiến mọi chuyện thành ra thế này? Tiệp mẫu không thể thốt lên lời, bà cũng rất yêu Lâm Hải Đường, bà làm vậy cũng chỉ vì Tiệp gia, muốn Tiệp gia có người nối dõi, hoàn toàn không có ý muốn bỏ mặc cô.

Điềm Thắm Lang đứng ngoài cửa, hần đi đến bên giường đặt chậu cây hải đường gần héo mòn lên giường “Cậu... muốn giống như cây hoa này sao?”

“Tích Ngôn, tôi biết đây là việc khiến cậu rất khó chấp nhận, nhưng... nếu để Hải Đường trên trời nhìn thấy, cậu nghĩ cô ấy sẽ thế nào? Một đứa trẻ không cha không mẹ, cậu biết cảm giác đó mà.” Lâm Hải Đường đã từng trở thành cô nhi, hần và anh lúc nhỏ từng thấy cô ngồi khóc trước cửa, còn anh, mỗi đêm đều nghe tiếng nức nở gọi bố mẹ của cô.

Anh định để con trai mình giống Lâm Hải Đường?

Tâm Tiệp Tích Ngôn giống như đã lay chuyển, anh trầm mặc suy tư. Hần đứng bên cạnh, lộ rõ sự chờ đợi.

“Bà chủ, bà chủ...” Bên ngoài có tiếng gọi gấp gáp của bà quản gia già, theo đó là tiếng khóc của con nít.

Tiệt mẫu giạt mình quay lại, bà quản gia nói tiếp “Tôi xin lỗi nhưng cậu chủ khóc không ngừng. Tôi cho uống sữa nhưng không uống.”

Tiệt mẫu vội vàng đón đứa bé, nhìn khuôn mặt đỏ ửng lên vì khóc lâu, nước mắt nước mũi đầy mặt. Bà dỗ dành mãi nhưng không nín. Quay sang nhìn Tiệp Tích Ngôn vẫn lạnh lùng vô cảm, bà cất tiếng “Tích Ngôn... mẹ mong, con sẽ suy nghĩ lại. Rốt cuộc, vì sao Đường nhi lại chấp nhận hi sinh?”

....

“Đưa nó cho con.”

Mọi người đều kinh ngạc, chính là lúc Tiệp mẫu bế đứa bé đến cửa, Tiệp Tích Ngôn điềm đạm nói. Trong lòng họ đầy nghi hoặc, Tiệp Tích Ngôn đặt cô nằm trên chân, bà đưa đứa bé cho anh.

Vừa nằm trong lòng Tiệp Tích Ngôn, nó liền im bất không khóc nữa. Khuôn mặt mồm mím méu mếu, đôi mắt to tròn đăm đăm nhìn anh, sau đó cười khanh khách. Bây giờ anh mới nhận ra, nó quả thật rất giống cô. Tiệp Tích Ngôn gục đầu vào người nó, cô vì sao lại muốn sinh hạ? Bởi vì.... nó là kết quả của cuộc hôn nhân này....

Tiếp mẫu nghẹn ngào nhìn anh, quả thật, không gì có thể sánh bằng tình thân...

“Tích Ngôn....”

....

....

Thêm một giọng nói phát ra, nhẹ nhàng như tiếng muỗi, nhưng đủ để mọi người nghe được trong không gian im lặng. Tiệp Tích Ngôn hướng mắt về nơi phát ra giọng nói. Lâm Hải Đường...

Cô đang kéo áo Tiệp Tích Ngôn, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười như trước kia. Lâm Hải Đường đã sống lại, như một phép màu. Không ai tin được sự thật này, chỉ nghĩ mình nhìn lầm. Tiệp Tích Ngôn nâng cô dậy, ngắm thật kỹ, nhìn khuôn mặt ngơ ngác của anh, cô bất giác bật cười.

Nụ cười, phút chốc đông cứng khi thấy mặt mình có nước. Người đàn ông trước mặt đang khóc. Vẻ mặt đau khổ ánh lên sự vui mừng. Một tay ôm đứa trẻ, một tay ôm chặt lấy cô ở trong lòng, vùi mặt vào vai cô.

Trong phòng ngủ, vang lên tiếng gào khóc của Tiệp Tích Ngôn, điều kỳ lạ là đứa bé không hoảng sợ mà bật khóc. Lâm Hải Đường vươn tay ôm lấy anh, người đàn ông mạnh mẽ của cô, đã khóc vì cô bao nhiêu lần???

Những người còn lại cũng không tìm được nước mắt, họ thật không ngờ, cô có thể sống lại. Có lẽ là do đứa bé.... cả Thượng Đế cũng cảm động !!

Tiệp Minh, Chiêu Tiên khi biết tin đều vội vã về nhà, chạy ngay đến nhà của Tiệp Tích Ngôn. Hai người đàn ông ngẩn ngơ nhìn vợ chồng Tiệp Tích Ngôn tay ôm đứa trẻ ngập tràn hạnh phúc. Ông xoa đầu cô “Hải Đường, thật là con....”

“Vâng.” Cô mỉm cười.

“Anh chưa đặt tên cho con sao?” Lâm Hải Đường thều thào nói. Tiệp Tích Ngôn gật đầu. Đây còn là lần đầu anh nhìn thẳng nó, từ khi cô mất, anh đã bỏ rơi con trai của mình. Có cháu mà tỏ vẻ không vui, khiến anh giật mình chột dạ.

Lâm Hải Đường mỉm cười “Em sống lại, có thể coi là kì tích. Chúng ta đặt là Tiệp Tích Hàm nhé.”

“Được, theo ý em.” Tiệp Tích Ngôn cười tươi. Nụ cười đầu tiên sau mấy ngày....

... ..

Đứa bé nằm ngủ ngoan ngoãn trong nôi, Tiệp Tích Ngôn sau khi cạo râu, chỉnh trang, lại đẹp trai như xưa. Bác sĩ khám cho cô, nói mọi việc đều bình thường, chỉ là đôi mắt sắp không thể nhìn thấy. Lâm Hải Đường đang chải tóc, liền bị anh ôm từ phía sau. Cô bật cười “Sao vậy?”

“Anh sợ, đây chỉ là mơ.” Tiệp Tích Ngôn đặt cằm lên vai cô, thở dài một hơi. Anh đã bị tổn thương rất nhiều. Lâm Hải Đường xoay người ôm lấy anh, cô nhẹ nhàng nói “Em xin lỗi, vì đã làm cho anh lo lắng.”

Cô không nghĩ mình có thể sống lại, hai lần trùng sinh khiến cô càng thêm quý trọng cuộc sống này. Có anh, Tiểu Hàm, bố mẹ là đủ. Tiệp Tích Ngôn cúi đầu hôn cô...

Mỗi khi Lâm Hải Đường ngủ, Tiệp Tích Ngôn đều nằm bên cạnh canh chừng, chỉ cần nhắm mắt, cảnh tượng lúc đó lại hiện ra khiến anh không thể chớp mắt. Cứ thế nằm im đến sáng.

Nghe tiếng chim hót bên ngoài cửa sổ, Lâm Hải Đường mơ màng tỉnh dậy, tầm mắt mờ ảo mông lung. Cô dụi mắt, nhìn bên cạnh thấy anh đang nhìn chăm chăm, cô xấu hổ nép vào lồng ngực vạm vỡ. Tiệp Tích Ngôn cưng chiều nâng cằm cô lên, đặt lên trán nụ hôn chào buổi sáng.

Lâm Hải Đường hí mắt mỉm cười, cùng anh ngồi dậy, cô vuốt mặt anh “Anh ngủ đi, chẳng phải... cả đêm anh đã thức sao?”

Tiếp Tích Ngôn ngạc nhiên, cô nói tiếp “Tích Ngôn, anh đừng lo. Em đã sống lại, thực sự đã sống lại nên... anh đừng nghĩ đến nỗi đau đó nữa.”

Tiếp Tích Ngôn mỉm cười “Đừng lo, anh không sao. Chúng ta ăn sáng.”

Lâm Hải Đường lộ rõ vẻ lo lắng, bước xuống giường đi rửa mặt. Cô phải làm sao để anh thôi lo lắng? Chịu cú sốc như vậy, anh nhất định sẽ khó vượt qua. Chỉ là.... cô không thể để anh mỗi đêm đều trông chừng cô ngủ. Đánh răng, rửa mặt xong, Tiếp Tích Ngôn vừa lúc ở ngoài vào “Bữa sáng xong rồi.”

Lâm Hải Đường xem xét kỹ con của mình vẫn còn ngủ, mới nhẹ nhàng đẩy nôi ra ngoài. Ngồi trên bàn, anh vẫn giữ thói quen gấp thức ăn cho cô. Lâm Hải Đường ngoan ngoãn ăn cơm.

... ..

Cứ như thế mấy ngày liền, Tiếp Tích Ngôn đều thức thâu đêm, sáng lại đi làm, trưa về ăn cơm cùng mẹ con cô. Cậu nhóc này thật khiến người ta thương, khuôn mặt mũm mĩm cực kỳ đáng yêu. Giao cho Tiếp Minh, Lâm Hải Đường buồn bã nhìn Tiếp mẫu “Anh ấy, mấy ngày rồi không ngủ ngon. Cứ nhắm mắt là giật mình tỉnh dậy. Con lo... Tích Ngôn sẽ không chịu được lâu.”

Tiếp mẫu vuốt tóc cô, cũng phải thôi. Tiếp Tích Ngôn đã chịu đựng cú sốc rất lớn, bị tổn thương sâu như vậy. Mỗi khi nhìn cô ngủ, tâm tuyệt nhiên sẽ lo sợ. Lúc cô nằm bất động hai ngày, anh đã không ăn, không ngủ. Bây giờ cô tỉnh, anh càng không thể chợp mắt. “Con đừng lo lắng, hôm nay, cứ để Tiểu Hàm ở đây, bố mẹ trông cho. Hai đứa đưa nhau đi đâu đó đi.”

Lâm Hải Đường trầm tư một lúc “Mẹ, mẹ giúp con làm bữa trưa nhé. Thật ra... con hiện tại không nhìn rõ được. Đợi khi mọi chuyện ổn thỏa, con sẽ nghe lời Tích Ngôn sang Mỹ.” Anh cũng chưa biết tình trạng mắt của cô, Lâm Hải Đường tuy muốn nói nhưng nhìn anh ngày càng tiêu tụy nên im lặng.

Tiếp mẫu gật đầu. Vợ chồng cô chỉ cần vượt qua chuyện này, tất cả mọi chuyện từ trước đến nay đều sẽ như cũ.

....

Tiếp Tích Ngôn ở công ty nhưng tâm trí lại đặt ở nhà. Nếu không phải cô cứ hỏi thúc anh đi làm thì bây giờ anh đang ở nhà cùng Lâm Hải Đường. Nhìn bằng hữu không tập trung, lâu lâu lại thờ dãi, khuôn mặt hiện rõ tiêu tụy. Diễm Thắm Lang cất tiếng “Cậu không sao chứ?”

Tiếp Tích Ngôn miễn cưỡng lắc đầu “Tôi không sao.”

“Nếu muốn ở cùng cô ấy thì về sớm đi.”

“Tôi... thật sự lo cô ấy sẽ lại biến mất...”

Diễm Thắm Lang vỗ nhẹ vai anh, hẳn hiểu rõ tính cách của Tiếp Tích Ngôn, chỉ là không ngờ anh lại sợ hãi điều đó như thế. Suốt mấy ngày liền nhìn Tiếp Tích Ngôn như kẻ mất hồn khiến hẳn cũng không yên tâm “Cậu về sớm đi. Việc còn lại cứ để tôi.”

“... Ừ.” Tiếp Tích Ngôn gật đầu, cầm áo khoác ra về.

Về đến nhà, việc đầu tiên Tiếp Tích Ngôn sẽ tìm cô đang ở đâu. Căn nhà nhỏ ngập đầy mùi thức ăn thơm phức. Anh đi vào trong bếp, thấy cô đeo tạp dề ném thử thức ăn vừa làm, khéo môi giương lên “Bà xã, anh về rồi.”

Lâm Hải Đường quay lại, tháo tạp dề để lên ghế, khuôn mặt hơi đỏ. Tiếp mẫu nói, nên để hai vợ chồng cô riêng tư. Cô đứng trước mặt anh, xấu hổ đến nỗi không dám nhìn thẳng “Ừm... đi tắm thôi... em vào chuẩn bị nước.”—

Nói xong, cô đi thẳng vào phòng để lại một Tiếp Tích Ngôn ngây ngốc bản thân. Lâm Hải Đường ở trong phòng tắm, cả người như bốc khói. Tay khuấy đều nước. Nghe thấy tiếng mở cửa, cô giật mình một cái. Tiếp Tích Ngôn nhìn cơ thể kiêu nhỏ dưới sàn, quanh thân quần khăn bông, để lộ vùng vai trắng mịn, đôi chân thon dài, hại người thương nhớ.

Cô ngồi vào bồn tắm, giương mắt nhìn anh, Tiệp Tích Ngôn tim đập thình thịch, ngồi đằng sau, cơ thể to lớn vì thế mà làm tràn nước trong bồn. Cánh tay săn chắc vòng qua eo nhỏ, Lâm Hải Đường mỉm cười “Tích Ngôn, anh đừng lo gì nữa.”

Tiệp Tích Ngôn khe khẽ thở dài, xoa đầu cô “Tắm mau lên, không em sẽ bị cảm.”

“Tích Ngôn....”

“Ngoan... nghe lời anh.”

Lâm Hải Đường sững người, anh muốn tránh mặt cô sao? Bây giờ ngay cả chạm vào cô, anh cũng không muốn. Lâm Hải Đường đau lòng rơi lệ, cô từ bao giờ đã trở thành kẻ chỉ cần nhìn cũng thấy đáng thương?? “Em... khiến anh mệt mỏi thế sao?”

“Hải Đường?!”

Lâm Hải Đường nhìn thẳng vào người trước mặt, ầm ỨC gào lên “Anh ghét chạm vào em đến vậy à? Mỗi đêm đều trông chừng em ngủ, em là đứa trẻ sao? Tích Ngôn...chẳng phải em đang ở đây với anh?” Cô vươn tay đánh mạnh vào thân thể to lớn, từng lời oán trách anh, cũng giống như đang oán trách mình “Anh cần gì phải làm khổ mình như vậy, em biết mình là gánh nặng của anh, bắt anh phải chăm sóc đủ điều. Nhưng mà.... anh hãy như trước, cãi nhau, trêu đùa, vui vẻ với em. Giận hờn, đau khổ, hạnh phúc, chúng ta chỉ có thể làm được khi còn sống...”

Tiệp Tích Ngôn vòng tay ôm lấy cô, trong tâm chưa từng xem cô lại là gánh nặng, cô là vợ, là công chúa của anh. Tiệp Tích Ngôn siết chặt lấy cơ thể trước mặt, cất giọng trầm trầm “Hải Đường, xin lỗi em...”

Anh cúi đầu ngậm lấy môi cô, nồng nàn say sưa, bàn tay vuốt ve đường cong xinh đẹp.

....

Nằm trên giường, Lâm Hải Đường khẽ cười, anh lúc ngủ cũng thật đẹp trai, đôi mi dài, lông mày rậm, tất cả giống như trong tranh vẽ. Đột nhiên, người trước mặt mở mắt, bàn tay đang chạm vào mặt anh bị nắm chặt khiến cô giật mình chột dạ. Đôi mắt đen láy tà mị nhìn cô, khuôn mặt tuấn mỹ nở nụ cười mê người “Em đang làm gì xấu sao?”

Lâm Hải Đường đỏ mặt “Không, không có.”

Tiệp Tích Ngôn cười tà “Nói dối là không tốt, xem ra anh phải dạy lại rồi.” Sau đó nâng cằm cô lên, hôn ngẫu nhiên....

Tháng mười hai, tuyết rơi trắng xóa Thượng Hải. Dù gió có lạnh đến đâu, trong tâm cô vẫn cảm thấy rất ấm áp.

.....

“Mẹ, bao giờ bố mới về? Tiểu Hàm muốn ăn bánh nướng.” Cậu nhóc nhỏ tay bám chặt lấy chân cô, tỏ vẻ không vui. Rõ ràng bố đã hứa sẽ về sớm đưa cậu đi ăn bánh nướng cơ mà, bây giờ chẳng đâu??

Lâm Hải Đường mỉm cười, xoa xoa đầu cậu “Đợi thêm chút nữa, bố về ngay.”

“Bánh nướng, bánh nướng.” Tích Hàm lắc mạnh chân cô, miệng gào lên.

“Tiệp Tích Hàm !!” Giọng nói trầm thấp cất lên, khiến cậu giật mình, quay lại thấy Tiệp Tích Ngôn mặt nổi ba vạch đen trừng cậu. Anh không thương tiếc, còc cậu một cái. Tích Hàm ôm đầu nhăn mặt, Tiệp Tích Ngôn lạnh lùng nói “Phải biết nghe lời mẹ.”

Lâm Hải Đường vươn tay xoa đầu con, trừng mắt lườm “Sao anh mạnh tay thế?”

“Tại nó không nghe lời.”

“Mẹ, con xin lỗi.”

“Được rồi, không sao, còn đau không?”

Tiếp Tích Ngôn kéo cô đứng dậy, dắt theo con trai đi ra ngoài, miệng cảm rằm “Suốt ngày chỉ biết con trai, chồng em để đâu hả?”

Lâm Hải Đường bật cười, sao lại đi ganh tị với con của mình. Cô châm chọc “Con trai và anh, tâm thất, tâm nhị, mỗi người một bên.”

Tiếp Tích Ngôn không nói gì, chỉ bấu môi một cái. Một tay ôm vợ, một tay bế con trai ra xe.

Đời người không cần lúc nào cũng có phú quý tài lộc, chỉ cần bên cạnh luôn có một gia đình nhỏ, có người để yêu thương và được yêu thương.

23. Chương 23: Ngoại Truyện 1

Cậu nhóc Tiếp Tích Hàm vừa tròn sáu tuổi, tích cách có chút nghịch ngợm. Từ khi sinh ra, Tiếp Tích Ngôn vẫn là yêu thương Lâm Hải Đường nhất, ít quan tâm đến cậu, nói đúng hơn là rất mạnh bạo. Chỉ cần cậu không nghe lời mẹ, dù chỉ một chút cũng bị anh mắng. Tiếp Tích hàm vì muốn gây sự chú ý của bố nên thường xuyên tranh giành mẹ với anh.

“Mẹ, hôm nay mẹ ngủ với Tiểu Hàm nhé.” – Cậu ngồi trên ghế, vừa ăn trái cây vừa nói.

Nghe xong, Tiếp Tích Ngôn lập tức phản đối “Không được, mẹ phải ngủ với bố. Con lớn rồi, tự lo đi.”

“Không thích. Mẹ, ngủ với con, ngủ với con.”

“Thằng nhóc này....”

Thấy tình hình không ổn, Lâm Hải Đường vội lên tiếng “Được rồi, hôm nay mẹ ngủ với hai người.” Hai bố con bọn họ sao cứ tranh cãi? Tiếp Tích Ngôn rõ ràng đã đàn ông trưởng thành, vậy mà cứ tranh chấp với con trai của mình. Tiếp Tích Ngôn cảm thấy thằng nhóc này đang muốn tranh giành vợ với anh. Biết vậy lúc đó bảo cô sinh con gái là xong. - -

“Nhóc con, chúng ta chơi bóng rổ. Nếu con thắng, tối nay và cả ngày mai cho con ở cạnh mẹ.”

Tiếp Tích Hàm nghi ngờ, ngẫm nghĩ một chút, tính toán thật kỹ liền gật đầu “Được, nhất ngôn cửu đỉnh.”

Anh nhếch miệng cười, kỹ thuật chơi bóng rổ của anh nếu nhận thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất. Lâm Hải Đường lắc đầu, chậm chậm đi ra sân. Vợ chồng Tiếp Minh đang ngồi ngoài sân uống trà, thấy thế cũng đến xem. Nhưng cảnh tượng này thật không thể chấp nhận được, Tiếp Tích Ngôn là đàn ông trưởng thành, thân hình cao ráo, kỹ thuật tất nhiên nhanh nhẹn, chiếm ưu thế. Còn Tiểu Hàm, chỉ mới sáu tuổi, sao có thể đấu lại anh??

Lâm Hải Đường đứng nhìn, ừm...quả không hổ danh là con trai anh, tài ném bóng cũng không tồi. Khóe miệng cô giương lên, thật hiếm khi thấy hai bố con bọn họ chơi đùa cùng nhau.

Tiểu Hàm dần mất sức, nếu cậu không ghi điểm sẽ bị thua mất. Mắt liếc nhìn xung quanh, cậu cất giọng “Mẹ!”

Nghe tiếng hét của con trai, Tiếp Tích Ngôn vội quay lại, thừa dịp, cậu chạy đến giành lấy bóng, ném thẳng vào rổ. Tiếp Tích Ngôn đứng sững người, nhìn Tiểu hàm vui mừng nhảy cẫng lên, chạy đến ôm lấy chân Lâm Hải Đường “Mẹ, mẹ, hôm nay mẹ ngủ với Tiểu Hàm...haha...”

Tiếp Tích Ngôn say sẩm mặt mày, thằng nhóc chết tiệt, dám lừa anh? Lúc này nghe cậu hét lên ,còn tưởng cô xảy ra chuyện không ngờ... Nhìn bộ dạng của anh, mọi người đều bật cười. Tiếp Minh cất tiếng trêu chọc “Haha...Tích Ngôn, không ngờ con trai con còn cao tay hơn...hahaha....”

Tiếp Tích Ngôn gằn giọng “Tiếp Tích Hàm, con dám chơi xấu?”

“Bố có nói là không được chơi xấu đâu, bố đã hứa rồi, thua phải chịu đấy.” Tiểu Hàm nhăn mặt, tay vẫn ôm lấy chân Lâm Hải Đường.

Lâm Hải Đường mỉm cười, bế cậu lên “Được được, hôm nay mẹ ngủ với Tiểu Hàm. Vào rửa tay rồi ăn cơm nào.”

Tiếp Tích Ngôn không cam tâm, trong lòng không ngừng trách oán. Khốn khiếp, sao tôi lại sinh ra thằng con trời đánh như thế? Sao nó không phải là con gái? Trời ạ, sao tôi vô phúc có thằng con thế này chứ?

Buổi tối ăn cơm, trên bàn ăn, mặt Tiếp Tích Ngôn đen hết một nửa, chỉ chờ phát hỏa. Còn Tiểu Hàm thì rất vui vẻ. Lâm Hải Đường ngồi giữa hai bố con anh, dở khóc dở cười. Đến khi rửa chén cũng bị con trai giành mất việc giúp cô lau chén. Tiếp Tích Ngôn bắt măm ngồi trên ghế xem phim.

Lau chén xong, Lâm Hải Đường cùng con trai vào phòng đọc sách, Tiểu Hàm kéo áo cô “Mẹ, bố hình như đang rất không vui, thật tuyệt.”

Cô khó hiểu “Sao vậy?”

“Bố hình như không thích con, chỉ yêu mẹ. Nên con nghĩ nếu có thể cùng bố tranh giành mẹ thì sẽ thu hút được chú ý của bố. Nhưng con cũng rất thương bố Tích Ngôn.” Tiểu Hàm lí nhí nói. Từ khi hiểu chuyện, cậu toàn ở cùng ông bà nội, lâu lâu mới cùng bố mẹ đi chơi. Chỉ có bố là luôn bên cạnh mẹ, hầu như rất ít khi chú ý đến Tiểu Hàm. Sinh nhật của cậu, bố cũng không nhớ, chỉ có mẹ tặng quà. Trong lòng Tiểu Hàm thực sự rất buồn.

Lâm Hải Đường xoa đầu cậu, vòng tay ôm lấy thân hình nhỏ bé mũm mĩm, thì ra lâu nay Tiểu Hàm luôn tủi thân như vậy. Nhưng cậu không biết rằng, mỗi năm, Tiếp Tích Ngôn đều âm thầm tổ chức sinh nhật cho cậu, quà của cô chính là do anh chọn. Ngoài mặt luôn nghiêm khắc với con trai nhưng anh cũng rất quan tâm nó. “Tiểu Hàm, bố rất thương con, chỉ là bố không biết cách thể hiện ra bên ngoài thôi, đợi mẹ nói chuyện với bố. Dành vài ngày rảnh rỗi, cùng Tiểu Hàm đi du lịch, có thích không?”

Hai đôi mắt tròn đen láy sáng rực, híp mắt cười tươi “Thật ạ? Con rất thích.”

“Được...Tiểu Hàm ngoan. Con ngủ trước đi nhé.”

“Ừm..” Tiểu Hàm ngoan ngoãn nằm xuống, đắp chăn cẩn thận, hai mắt nhắm nghiền.

Cô khẽ thở dài, mở cửa đi ra ngoài. Nhìn anh nhăn nhó xem tivi, nhưng tâm trạng lại để ở nơi khác “Tích Ngôn.”

Tiếp Tích Ngôn quay lại, kéo cô ngồi vào lòng “Thằng nhóc đó ngủ rồi sao?”

Lâm Hải Đường nhú mày “Anh đó, Tiểu Hàm chỉ muốn thu hút sự chú ý của anh thôi.” Cô biết, nguyên nhân chính là do cô, lần đó mất mạng vì sinh hạ cậu. Nếu không nhờ kỳ tích sẽ không sống lại, bác sĩ nói đây là hiện tượng “chết lâm sàng (1)”, là một điều rất may mắn. Sau đó, anh rất khó để có thể gần gũi với con trai mình. “Tích Ngôn, Tiểu Hàm vẫn còn là đứa trẻ, nó chỉ muốn được anh yêu thương.”

(1)Chết lâm sàng là hiện tượng tim bệnh nhân đã ngừng đập, não không có tín hiệu hoạt động, song không có nghĩa là người đó đã bị chết, mà đó chính là một trạng thái thứ ba của con người ngoài trạng thái sống và chết. Ở trạng thái chết lâm sàng này, các tế bào trong cơ thể con người vẫn còn sống.

Chết lâm sàng là một trong những trạng thái kỳ lạ hiếm gặp ở con người, song lại là một trong những vấn đề ẩn chứa nhiều điều bí mật mà các nhà khoa học luôn muốn khám phá, tìm hiểu.

Tiếp Tích Ngôn trầm tư, sau đó thở dài “Anh biết rồi, anh tất nhiên là yêu thương nó nhưng, nếu nó không tranh giành em với anh thì được.”

“Anh..” Thật hết nói nổi...

“Lại đây.” Tiếp Tích Ngôn cất tiếng, mắt nhìn về phía cửa phòng ngủ. Cô quay sang, nhìn thấy Tiểu Hàm đang núp sau cửa, chạy ra ngoài, nhào vào lòng cô. Tiếp Tích Ngôn gần giọng “Này...”

“Cảm ơn bố.” – Tiểu Hàm cười khúc khích.

Anh nhú mày: “Vậy tại sao ôm mẹ?”

“Bố muốn ôm con à? Nam nam thụ thụ bất tương thân đấy.”

“Nam nữ mới thụ thụ bất tương thân. Tránh xa mẹ con ra.” – Tiệp Tích Ngôn lôi Tiểu Hàm ra, nhún nhún nói.

Lâm Hải Đường bật cười, nếu gia đình cô ồn ào một chút cũng không sao. Hai người bọn họ không lạnh lùng với nhau là được.

Tiệp Tích Ngôn nghe lời cô, sắp xếp công việc ổn thỏa, sau đó đặt vé máy bay đi du lịch ở Hawaii. Tiểu Hàm đang giúp bố mẹ xếp quần áo, thuận miệng hỏi “Mẹ, mẹ muốn nằm giường đôi hay giường đơn? Con thì sao cũng được.”

Vừa nghe xong, Tiệp Tích Ngôn liền cất tiếng “Bố mẹ một phòng, con phòng bên cạnh.”

“Bố, chúng ta chơi bóng rổ nhé.”

Anh mỉm cười “Bố sẽ ném con vào rổ.”

“Xì..” Tiểu Hàm bĩu môi.

Lâm Hải Đường từ đầu đến cuối đều không lên tiếng, mặc cho hai bố con anh tranh cãi. Cô lên tiếng chỉ thêm rối, cậu không biết, Tiệp Tích Ngôn đã đặt sẵn resort rất tiện nghi để cả nhà cũng ở sao? Biết Tiểu Hàm thích biển, anh mới chọn Hawaii hơn nữa còn mua hẳn du thuyền để chở cậu đi chơi...

Tiệp Tích Ngôn thừa lúc Tiểu Hàm sang bên nhà chính, cúi đầu hôn môi cô, cất tiếng “Bà xã, em thích giường đơn hay giường đôi?”

Lâm Hải Đường đỏ mặt, ý tứ của anh chắc chắn không có gì tốt đẹp, tốt nhất không nên trả lời, Tiệp Tích Ngôn bật cười “Anh thấy giường đôi rộng rãi tiện lợi hơn.”

“Lần này có Tiểu Hàm, anh đừng làm vậy.”

“Nhốt nó trong phòng là được.”

“Anh...!?”

Tiệp Tích Ngôn ôm cô vào lòng, nét mặt ôn nhu dịu dàng “Anh đã làm đúng lời hứa với em, chăm sóc con, cả nhà chúng ta cùng nhau đi du lịch. Anh, sẽ không bao giờ thất hứa.”

Lâm Hải Đường mỉm cười “Cảm ơn anh.” Trong lòng quả thật rất xúc động...

Sáng sớm, Tiểu Hàm phụ giúp mẹ xách hành lý ra xe, vô cùng phấn khích. Sắp xếp xong, tài xế lái xe đưa bọn họ ra sân bay, Tiểu Hàm vui vẻ ăn bánh nướng, lâu lâu lại đút cô một cái.

Tiệp Tích Ngôn nhún mày, thẳng nhóc này rõ ràng đang muốn gât chiến với anh mà. Chạy được một khoảng, Tiệp Tích Ngôn liếc sang bên cạnh, thấy cậu đã ngủ gật, suy nghĩ một chút mới nói “Đưa nó cho anh, em cũng ngủ đi. Khi nào đến sân bay anh sẽ gọi.”

Lâm Hải Đường gật đầu, cẩn thận để Tiểu Hàm nằm trong lòng anh. Có lẽ, anh còn yêu thương con hơn cả cô. Tiệp Tích Ngôn nhìn chằm chằm khuôn mặt bụ bẫm trắng mịn, khóe miệng bất chợt giương lên. Lâm Hải Đường khẽ cười nói nhỏ “Anh thật ra còn yêu Tiểu Hàm hơn em.”

Tiệp Tích Ngôn lắc đầu, điềm nhiên nói “Em sai rồi, là: Anh yêu em còn nhiều hơn nó.”

“Haha...” Lâm Hải Đường cười tươi, nói thế nào anh cũng phủ nhận được. Không sao, chỉ cần cô biết là đủ....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-duong-hoa-le>